

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

YADIN

AYLIK
SANAT
EDİTÖRYAL
DERGİSİ
Kasım '87
75
600 TL
KDV Dahil

İşçi Sınıfımızın,
Gençliğimizin
Onuru

**BEHİCE
BORAN**

Yasaksız
Demokrasi

Boran Dinmeyecek!...

BEHİCE BORAN'ı yitirdik. 77 yaşında, genç bir arkadaşımızı yitirdik. Kavganın ak saçlı gencini yitirdik.

Ne zordur bir gencin ölümünü kabullenmek. Hele de o ölüne üzerine bir şeyler söylemek, konuşmak, anlatmak, yazmak. Sözlemleri seçemezsiniz, birbiri ardına getirip, dilinize ulaştıramazsınız. Gözyaşlarıysa sözcükler kadar direngen değildir. Fotoğraflar da öyle. Anılar, yazılar da öyle. Hele o fotoğraflar baştan başa mücadele, baştan başa direnç, baştan başa umut, baştan başa emek doluydu. Hele o anılar her anıyla kararlılık, her anıyla aydınlık, her anıyla sevecenlik doluydu. Hele o yazılar, her satırıyla bilinc, her cümlesiyle inanç doluydu.

Fotoğraflara bir kez daha, bir kez daha bakarsınız... Yazıları sözcük sözcük, satır satır tekrar okursunuz... Anıları yaşarsınız tütükle, yeniden... Ve tüm bunların ardından baktığınızda, O'nun gülümseyen resmine arkadaşlarınızla birlikte, ölümün içinden yerleştiğini görürsünüz yaşamın.

BEHİCE BORAN'ı yitirdik. Başakların türküsünün o gür sesini, genç sesini yitirdik.

Ölü, yiğit, gölge ve buz ne varsa
Tohuma dururlar yeniden
Ve halk, toprağa gömülü
Tohuma durur bir yerde
Buğday nasıl filizini sürer de
Çıkarsa toprağın üstüne
Güzelim kırmızı elleriyle
Sessizliği bungi gibi deler de
Biz halkız, yeniden doğarsız ölümlerde."

BEHİCE BORAN'ı yitirdik. Türkiye'nin ve dünyanın aydınlık geleceğine inananı, onun için mücadele eden herkesin yoldaşı, öğretmeni, arkadaşı, onuru Boran'ı yitirdik.

O'nun yaşamı, bir sosyalistin mücadelesinin sınırsızlığıdır. İşte bu nedenle O hiç ölmeyecek. Anısı önünde saygıyla eğiliyor, mücadelesini inanç ve kararlılıkla selamlıyoruz.

- 3 Yasaksız Demokrasi
YARIN
- 4 Bağımsızlık, Demokrasi, Sosyalizm
Mücadelesine Adanmış Bir Yaşam
NİHAT SARGIN
- 6 Boran'dan Gençlere
- 7 Yaşamın Her Anını, Her Dakikasını
Sosyalist Yaşadı...
SELİM DEMİRCİ
- 8 "Demokratik hak ve özgürlükler ancak onlara
sahip çıkılarak, onların uğrunda mücadele
veren güçler varsa hayata geçiyor."
70. Yaşında Boran'la Sohbe
- 9 "Yaşamın Sınıfını" Dedi...
VARLIK ÖZMENEK
- 10 Brüksel'den İstanbul'a...
- 11 TİP ve TKP Birleşti
MEHMET BİLGİN
- 12 YÖK'ün Bilançosu:
Öğrenciler Ne İstiyor, YÖK Ne Verdi?
HAKAN ÖZEL - AYÇE ARSOY
- 14 Kim Korkar Demokrasiden?
ALİ SEL
- 15 "Erzurum'da Öğrenci Olmak..."
TAŞRA ÜNİVERSİTELERİ
- 16 Eğitimde Demokrati
TAHİR HATİPOĞLU
- 17 Kurultayda Yeni Kazanımlara Doğru
TALİP DENİZ
- 18 14. Yılında Politteknik Direnişi
SAMET ULKER
- 20 "Birleşme sağlansaydı, askeri darbe geri
tepebilirdi."
AHMET MUHTAR SÖKÜCÜ İLE SOHBE
- 22 Cezaevleri Gerçeği Üzerine...
- 23 "Sankilerin askeri cezaevlerinde tutulmasının
yasal dayanağı yoktur."
HALİT ÇELENK
- 24 "İnsanlar, 7 yıldır eziyet ve işkence görüyorlar
burada."
BÜLENT FORTA
- 26 Genel Af! İdam Cezaları Kaldırılmalı!
- 27 Tarihle ve Bugün Türk-Sovyet İlişkileri - I
R. ÖNER ÖZKAN
- 28 Ekim Devrimi'nden Sonra Dünya: Yetmiş Yılda
İşçi Sınıfı Hareketi Nereden Nereye Geldi?
- 29 Ekim Devrimi'nin 70. Yılında Sovyet Gençliği
ZEKİ YÜCEL
- 32 Devrimi Yaşayarak Anlatılabilmek ve John Reed
DEMET ÇETİN
- 34 Toplumsal ve Siyasal Boyutlarıyla Çevre
Hareketi
NİHAT YILDIZ
- 36 Başkaldırının Simgesi Olan Fotoğraf:
Ernesto "Che" Guevara
FREDRİK GERTTEN
- 37 "Che"nin Türküsü
- 38 "40 m² Almanya"
ADEM AYAKTA
- 39 "Bu filmin bir benzerinin daha Türk
sinemasında olduğunu sanmıyorum."
ÖZAY FECHT
- 39 "Ölümüne rağmen mücadeleyi sürdüren Şili
gençliği etkiliyor beni."
MERCEDES SOSA
- 40 "Sözün ya da şiirin ilericiliği muzığın
ilericiliğini belirlemez."
HASAN YÜKSELİR
- 42 OKUR'DAN

Behice Boran öldü. Sosyalizm maratonunun yorulmaz koşucusu, koşusunu bitirdi. 77 yıllık yaşamı ile bu uzun koşunun nasıl koşulacağını bizlere gösterdi. Bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm, barış mücadelesinin en gençmizden militan ve önderini kaybettik. O, maratonun 100 m. koşusu gibi koşulamayacağını söyledi. Türkiye'nin ve dünyanın aydınlık geleceği için verilen mücadelenin de maraton gibi koşulacağını söyledi. Bizce bunu öğütlerdi, yaşamıyla da bunu örneklerdi. O hep düşünce ve davranış biçimleriyle aramızda yaşayacak, yaşatacağız.

"Yaşamı boyunca demokrasinin kararlı savunucusu Boran, hep işçi sınıfının birliğini sağlamak için didindi." Mezarı başında konuşan Sadun Aren bunları söyledi. Ancak eksik söyledi. O, ölümüyle de bu didinişini sürdürdü. O'nun cenaze töreni, oluşturulmasında önderlik ettiği Türkiye Birleşik Komünist Partisi'nin legalleşme mücadelesinin de önderliğini yaptı. Bütün sol devrimci güçlerin sıcak bir araya gelişlerinin 12 Eylül sonrasında en geniş kitlesel biçiminin oluşmasını sağladı. O'nun ölümü huzurlu ve onurlu bir ölümdü.

Günümüzde her demokrat yurttaş devletin bütün kurum ve kuruluşlarının onun denetiminde olduğu, üstünde hiçbir kişi ve kurumun olmadığı bir parlamento istiyor. Bu parlamentonun da bütün siyasal görüşlerin sınırsız ve yasaksız biçimde, kendi güçleri oramında temsilini olanaklı kılan millî bakiyeye dayanan bir seçim düzeni istiyor. Hem yasa, hem de demokrasi olmaz. Yasaklara ve sınırlara razı olmak, demokrasinin kesintiye uğramasına, postalların altında süngü zoru ile ezilmesine razı olmak demektir. Çünkü yasaklar demokrasinin etkin savunucularından yoksun bırakılmasında yol açmak içindir. O çok yakın olan işbirlikçiliğin kaynaklarından biri de tüm siyasal görüş ve örgütlenmelerin açık siyasal arenaya bütün araç ve görüntüleriyle çıkamamalarıdır. Siyasal ve toplumsal güçler dengesinin açık görüntülerinin oluşmaması belirsizlikleri çoğaltmakta, demokrasiyi kesintiye uğratma heveslerinin işine yaramaktadır.

Yasaklar bulaşıcıdır. Eski deyimle sarıdır. Kimse başkasına konular yasaklara üşüş kalması. Başkasına konulan yasakların gölgesinde diğer güçlerin baskı altına alınması da olanaklıdır. Başkasına konan yasaklara göz yummak yasakların genişletilmesini meşrulaştırır. Bugün komünistlere konan yasakların gölgesinde, komünist olmayan bütün demokrat kişi ve örgütlenmelerin dönem dönem yoğun biçimde baskı altına alındığı reddedilebilir mi? Her özgürlük girişiminin "gizli komünist parmağı" olduğu iddiasıyla suçlanmasa, baskı altına alınmasa çabalarını görmüyor muyuz? Bu, özgürlüklerin en kararlı savunucularının onlar olmasının yanı sıra, demokratik istemleri baskı altına alma isteğinin de bir ifadesidir. Bu bakımdan TİP Genel Sekreteri Nihat Sargun'un, TKP Genel Sekreteri Haydar Kutlu'nun Türkiye Birleşik Komünist Partisi'ni yasal olarak kurmak üzere Türkiye'ye gelişleri olumludur. Türk siyasal yaşamına çok yönlü etkileri olacak bir girişimdir.

Her şeyden önce, çeşitli muhalefet unsurlarının "yasaksız demokrasi" isteklerinin samimiyeti ile sınırlarını ortaya koyacaktır. Ceza Kanunu'nun 141 ve 142. maddelerine ilişkin tutumları da bu bir belirginleşecektir.

Sol muhalefet hareketinin bazı unsurlarını gerici dayatmalara boyun eğmeye zorlayan, "so-la" duvar çekme savı ile demokrasi güçlerinin gerici ve otoriter rejim yanlıları karşısında bölünmesine yol açan tutumların "kutsal" gerekçe-

Yasaksız Demokrasi...

rinden birisi daha boşa çıkmış olacaktır. Demokrat girişimlerin "yanlış anlaşılır" gerekçesi ile yaballeceklerini oto sansürleyen tutumları azaltacaktır. Bu girişimin ilk aşamada söyleyebileceğimiz bu yarıdan dışındaki siyasal yaşamımızın en başında yer alan demokrasinin geliştirilmesi mücadelesine daha geniş katkılar olacaktır.

Türkiye Birleşik Komünist Partisi'nin legal oluşumu için başlatılan bu girişim, bütün sol, demokrat, devrimci güçlerin desteğine ihtiyacı olduğu kadar, bu güçlerin birliği ve onun açık siyasal arenada biçimlenişine olacak "sol parti" istemi ve çalışmalarını da gündemden düşürmüş değildir. Seçim "sathı mahalline" girdiğimiz ve devrimci sol güçlerin kendi güçlü alternatiflerini üretmekte ve kitlelerin önüne açık olarak koymakta güçlük çektiklerinin daha açık seçik ortaya çıktığı bugünlerde, solun gündemindeki yeri daha acil ve sacaktır. Ve bu TBKP'nin legal olarak kurulması isteğini sadece komünistlerin isteği olmakla kalmamaktadır. "Sol Parti" çalışmasının gündem maddelerinden biri olan Ceza Kanunu'nun

141, 142 ve 163. maddelerinin kaldırılması talebinin somutlanması olarak ele alınmalıdır. Gerek bağımsız sosyalist adayların, gerekse bütün sol güçlerin seçimlerdeki taleplerinden biri olmalıdır.

Özal iktidarının dayattığı seçim sistemi hukukçu Bahri Savcı'nın deyişiyle evrensel seçim hukukunun iki ilkesini, seçimin içtenliğini ve seçimin adaletliliği ilkelerini ayaklar altına almaktadır. Bütün siyasal görüşlerin seçmenin önüne eşit derecede sunulmasını engellemektedir. Bu demokrasi korkusudur. Otoriter rejim isteğidir. İktidar, sosyal demokrasinin solundaki partilere baskı bile tanımamakta ayak diremektedir. Sonucu değiştirme olanaklı olmayan bağımsız sosyalist adaylara bile tahammül gösterememektedir. Bu koşullarda ilerici, sosyalist, sol, devrimci güçlere düşen görev, seçim olanaklarını sonuna kadar kullanarak sosyalizmin bağımsız sesini ve demokratik talepleri ortaya koymalıdır. Görevimiz güçlerimizi birleştirmek, "ANAP'a hayır" demektir.

BAGIMSIZLIK DEMOKRASİ SOSYALİZM MÜCADELESİNE ADANMIŞ BİR YAŞAM

İmzasını tanıyıp yazılarından bir şeyler öğrenmeye çabalayımdan bu yana 37 yıl geçmiş; kendisiyle tanışmanın üzerinden 30, aynı kurullarda birlikte çalışmaya başlamamızdan beri de tam 17 yıl. O gün bugündür de, aynı kurullardayız.

Önce YURT ve DÜNYA, arkasından ADIMLAR, daha sonra TAN'daki yazıları, Sanayileşmenin -bugün artık herkesin dilinde sakız olan bu basit sözcüğün- tabu sayıldığı günlerde bunun üzerine dikkati çekme, kültür ve sanat alanının en masum görünen dallarında da belli bir bakış açısıyla bir şeyler sezintiletilme, aktarabilme çabası. Ülkemizi, geçmişi ve bugününü, alışılmış resmi öğretinin dışında yeniden değerlendirmeye ve sorunları bu değerlendirmeye ışığında ortaya koyma, yeniden tanıma ve tanıtmaya uğraşı. Yazılara egemen olan sağlam mantık -birçoklarını tedirgin eden o sağlam mantık- ve o güne kadar bilineni bildiği gibi kabul etmeyen o araştırmacı kafa.

Mesleğiyle ilgili araştırma, inceleme yazıları, aradan geçen 40'a yakın yıl boyunca hâlâ değerinden hiçbir şey yitirmeyen ve alanında ilk olmanın onurunu taşıyan sosyal yapı araştırmaları. Ve bunun için köylerde, köylüler arasında geçen günler, haftalar. Yirmi yıldan sonra bile seçim kampanyası arasındaki gezilerde rastladıklarımız; çevre köylüleri arasında kendisini tanıyanlar veya o günleri bir tevatür olarak nakledenler, adını saygı ve sevgi ile yadediyorlar, içtenlikle selamlarını iletiyorlardı.

Üniversite hocalığını şahsen bilemem. Ancak aynı zamanda üniversite sıralarında okuduğumuz öğrencileri, iyi bir öğretici, fakat notu kıt bir hoca olduğunu; ilerici, sosyalist... ne olursan ol, ancak öğrenci olarak kendisinden beklenen tam olarak

yerine getirmesini istediğini söylediler.

Sonra fakülte ve dergi arkadaşları üç üniversite öğretim üyesiyle bir-

likte baklarında açılan tahkikatlar, suçlamalar. İktidar, üniversiteyi asıl üniversite yapan gerçek bilimsel çalışmaya, bu çalışmayla birlikte araş-

Nihat Sargın

tırmacı, gerçekleri kendileri gibi yeniden değerlendiren, bu değerlendirmenin süzgecinden geçirmeye yönelik bir üniversite gençliğinin yetişmesine tahammülsizliğini gösteriyordu. Üstte açılan davalar, "milliyetçi" gençlerin tanıklıkları... Ama yetmedi. Davalar beraatla sonuçlandı. Ve sonunda CHP iktidarı onlardan kurtulmanın yolunu, bütçe müzakereleri arasında kürsülerini lağvetmek ve böylece kendilerini açığa almakla buldu.

Tepkiler, protestolar... Yabancı üniversiteler bu değerli bilim adamlarına kucak açtı ve her türlü olanağı sağladı. Ancak Boran gitmedi. Her zaman, her şart altında yapılabilecek bir şeyler olduğuna ve bunun mutlaka yapılması gerektiğine inanıyordu. Bir yandan geçimini sağlayacak tercüme işleriyle uğraşırken; bir yandan da çalışmalarını sürdürüyor, hem bir bilim adamı, hem de bir işçi sınıfı militanı olarak görevini yerine getiriyordu.

İstanbul'a yerleşmişti. Kendisini ilk olarak 1950 ilkbaharında, büyük Nazım'ın 39 küsur yıllık mahkumiyetinin kaldırılması için son çare olarak "canıyla pullayıp" halkın başvurmak olarak nitelediği açlık grevini destekleme amacıyla yayınlayacağımız Hür Gençlik özel sayısında Nazım'la ilgili bir incelemesinden yararlanmak için başvurduğunda tanıdım. Aynı günlerde 14 Mayıs seçimleri oldu ve Demokrat Parti iktidara geldi.

Bu sırada Boran'ı Türk Banışseverler Cemiyeti'nin kurucusu ve genel başkanı olarak görüyoruz. Boran, Stockholm çağrısının ertesi yılında Türkiye'de banış hareketinin ilk çekirdiğini üzüleniyordu. Kimileri önceden beki ve hatta şimdi bile, bu kanunlarla ve böylesi iktidar altında hiçbir şey yapılamaz desinlerdi; yapılacak bir şeyler mut-

laka olmalıydı ve yapılmalıydı. Arkadaşlarıyla birlikte Boran yapıyordu.

Banşseverler Derneği'nin kuruluş beyannamesi yayınlanırken, Kore Savaşı patlak verdi. DP, ilerde NATO'ya alınma vaadiyle Amerika'yla anlaşmış ve Meclis'ten bile geçirmeye gerek duymaksızın Kore'ye asker gönderme kararı almıştı.

Banşseverler Derneği, kuruluşunun ikinci haftasında yayınladığı ve Boran başlarında, yönetim kurulu üyelerinin bizzat dağıttığı bildiri ile karar şiddetle protesto ediyor ve Meclis'e getirilip reddedilmesini istiyordu.

Boran ve arkadaşları, daha o akşam tutuklanıp, "milli menfaatlere zarar verecek faaliyette bulunmak" tan sanık olarak askeri siyasi mahkemeye sevk edildiler. İrkilimesin, adı buydu ve nasıl bir mahkeme olduğunu, adı bile yeteri kadar anlatmaktaydı.

Türkiye eski Türkiye değildi ve üstelik mahkeme heyeti karşısında Boran vardı. Mahkemedeki konuşmalarını, savunmasını bugün bile hatırlayanlar çok. Tahliyeler, yeniden tutuklanmalar, karşı oy yazıları... Sanık sandalyesi, başbaşa bir mikadele aracı olmuştu Boran'la birlikte. Sonunda mahkumiyet. Arada çocuğunun doğuşu. Kapan cezası için Nevşehir Cezaevine gönderildiğinde aynı suçlama ile yattığım alyasiler koğuşundan karşılıklı gazete, dergi alışverişimiz.

Ve daha bu mahkumiyet dolarken 1951 büyük "tevkifat"ı dolayısıyla yeniden tutuklanma ve bu sefer İstanbul'da Askeri Mahkeme karşısına çıkarılma.

Demokrat Parti'nin en azgın günleri! Giderek yoğunlaşan baskılar... Boran ve arkadaşları, yapılabilecek bir şeyler var mıdır, sorusunun peşinde. Konuşmaların, tartışmaların ana eksenini hep bu soru. Hayır yok denemez; mutlaka olmalıdır veya yaratılmalıdır.

Derken, 27 Mayıs, Kurucu Meclis, yeni anayasa, yılların birikimiyle işçi sınıfında görülen büyük hareketlilik... Yüzbinlik Sarayhan Mitingi ve Meclis'e yürüyün yapı işçileri. Yeni seçim yasa ve seçimler öncesinde yeni partilerin kurulma olanağı.

13 Şubat 1961'de Türkiye İşçi Partisi kuruldu. İstanbul Sendikalar Birliği yöneticileri, işçilerin doğrudan bir partiye olan ihtiyaçlarının sezgisiyle TİP'i örgütlediler.

O sırada bir de YÖN vardı, etkisi oldukça geniş bir çevreye yayılmış; ileri devletçilik sloganıyla yönelen, yönlendirilen; isterseniz ileri Kemalistler de diyebilirsiniz, yeni Kadrocu'lar da. Ve YÖN'cülerin çabası ve öncülüğüyle, TÜRK-İŞ liderlerinin de katılımıyla bir Çalışanlar Partisi teşebbüsü. Yukardan aşağı, aydınlar eliyle ve Nasır Mısı'ından İsveç sosyal demokrat iktidarına kadar geniş bir örnekler dizisinden hareketle, CHP'nin daha solunda, ama CHP örneklili bir parti girişimi.

Boran da Vatan'da yazıyordu. YÖN'le polemikleri, Osmanlı döneminin yeniden değerlendirilişi ve dikkati işçi sınıfına ve her şeyden önce "sınıf" ayrımına çekme gayreti ve de tüm sorunları sınıf gerçeğinden hareketle ortaya koyma; bunu bulandırıcı, sulandırıcı, bilerek-bilmeyerek yapılmış tüm yanlışları, o sağlam mantıkla yerli yerine oturtma uğraşı.

Türkiye İşçi Partisi'nin ilk yılı, el yordamı ile çalışmalar, bocalamalarla geçti. Ama onlar işçilerin arasından yetişmişlerdi; bilimsel sosyalizmi bilmeseler, tanınmasalar da sınıfsal sezgileri, onları bir işçi partisini kurmaya iten sezgileri vardı. Ve basını dikkatle izliyorlar; sosyalistleri tanımaya çalışıyor, onlarla tanışmaya başlıyor, değerlendiriyorlardı. Kendilerine, sezgileri yol gösteriyordu. Bu işin, eskiden beri bu yolda emek, çaba harcamış, nice sıkıntılara göğüs germiş, sosyalist tanınan aydınların katkısı olmakla zın yürü-

meyeceğini gördüler ve sonuçta sosyalistler Partiyi girip; bürolarında, kurullarında çalışmaya başladılar. Boran da bunlar arasındaydı. Önce Etüd Bürosu'nda, Program'ın yazılışında birinci derecede görevli oldu. Arkasından, İstanbul'un seçilmiş delegesi olarak 1964 Şubat'ında İzmir'deki ilk Büyük Kongrede Merkez Yürütme Kurulu'na seçilerek Parti organı Sosyal Adalet'teki yazıları, Parti toplantılarındaki konuşmaları; hepsinin ötesinde kurullardaki çalışmalarını, Parti'nin kitleleşirken aynı zamanda bilimsel sosyalistleşmesi sürecinde teorisyen ve ideolog olarak vazgeçilmez yerini aldı.

Sonrası herkes tarafından biliniyor. İlk Büyük Kongre'den itibaren Merkez Yürütme Kurulu üyeliği, Aybar sarması sonucu Merkez Yürütme Kurulu'nda çıkan görüş ayrılığı. Arkasından olağanüstü Büyük Kongre, yeniden Genel Yönetim Kurulu üyeliği, Aybar'ın istifasından sonra Şaban Yıldız'ın Genel Başkanlığı döneminde Genel Sekreterlik ve 1970 Büyük Kongresi'nde Genel Başkanlığa seçilişi.

Tabii bu arada 1965-1969 arasında milletvekilliği ve milletvekilliği sırasında da Parti grubunun dışışlı ve milli savunma konularındaki esas ve gereğinde hemen her konuda sözcülüğü ve Ortak Pazar Parlamento Komisyonunda TİP temsilciliği.

İlk Büyük Kongreye sunulan aday tavsiye listesi, bir tavsiye listesi denemeyecek kadar çok sayıda üyenin adını kapsıyordu. Boran, gizli oyla yapılan seçimlerde, iki delegenin devamlı; yanında oturarak kendi oy pusulasıyla yakından ilgilendiklerini görünce önce şaşırmış, biraz da sinirlenmişti. Ama sonra işin esas anlaşıldı. Kendi illerinde Parti'yi kuran ve Büyük Kongre'ye kadar Genel Merkez'le temasları çok sınırlı kalan delegeler, bu kadar çok isim arasından bir seçmeyi kendi kendilerine yapmaktan ve bunun sonucu istemeden bir yanlışlığa düşmekten korkarak, onun pusulasını örnek almak istemişlerdi. Onun adı ve adı ile birlikte kendilerinin de uzaktan uzağa bildikleri geçmişleri onlar için yeterliydi ve yanlışlık korkusu kalmazdı. Uç bir örnekte kuşkusuz; ama Boran'ın görüşleri, o görüşler doğrultusunda yaptığı açıklamalar, her zaman durumu aydınlığa kavuşturmuş; konuyu tüm ayrıntılarıyla bu aydınlığa karşın kafasında olgunlaştıramayanlar için, onun kullandığı doğrultuda oy kullanmak da, yanlışlığa düşmemenin en sağlam güvencesi sayılagelmıştır. O ise eğer bir görüş farkı varsa, bu farkı adım adım genele, soyuta doğru kovalayarak, hangi metodolojik hatadan kaynaklandığını, belki de eski bir öğretmen olmanın alışkanlığıyla, bıkmadan, usanmadan ortaya koymaya çalışır.

Milletvekili olarak da, Meclis içi ve dışı çalışmalarında yaptığı konuşmalarla, yığıt çıkışlarla yalnız yakın değil, karşı görüşte olanlara da saygı kişiliğini kabul ettirmiştir. YTP Genel Başkanı'nın içtenlikle

"Eskiden böyle değildi, TİP'liler Meclis'e girdikten sonra Meclis'in düzeyi yükseldi" mefandeki sözleri, boşuna söylenmiş değildi. Ve kuşkusuz bunda Boran'ın payı büyüktü. 1971 12 Mart'ından sonra Parti

BORAN'DAN GENÇLERE

kapatıldı. Boran ve Merkez Yürütme Kurulu üyeleri askeri mahkemeye sevk edildi. Boran şöyle demişti arkadaşlarına: "Bu da mücadelenin bir parçasıdır; diğerlerinden daha az önemli olmayan, hatta belki daha fazla önem taşıyan bir parçası. Bugün gelinen çizgiyi savunmak, bugüne birlikte asıl bundan sonrası için önemlidir. Mahkeme kararları her ne olursa olsun, bilimsel sosyalist hareket politik düzeyde mutlaka ifadesini bulup su üstüne çıkacaktır ve kendisinden önceki hareketin ulaştığı noktadan göreve başlayacaktır."

Nitekim öyle de oldu. 1975'te Türkiye İşçi Partisi, hareketin ulaştığı noktaya dayanarak daha ilerisinde yeniden kuruldu ve göreve başladı. Kuruluşta bu yana da Behice Boran Türkiye İşçi Partisi'nin Genel Başkanı. Ve artık kişiliği de Parti'ninki ile birleşmiştir, diyalektik bütünlük içinde. O kişilik Parti'ye damgasını vurmuşsa, o kişiliği de yoğurup biçimlendiren Parti'dir elbet ve daha geniş alınır; geçmişten bugüne akıp gelen işçi sınıfının mücadelesidir; mücadelenin en üst düzeyde ifadesi olan işçi sınıfının politik hareketidir. Boran'ın yaşam öyküsü ile işçi sınıfımızın politik hareketinin tarihi arasındaki kopmaz bağ da bunun bir başka kanıtı değil mi?

Boran'ın bilimsel sosyalizmin Türkiye'ye, Türkiye'nin sorunlarına uygulanışı ve çözüm yollarının bulunuşundaki katkıları, harekete bugün ve gelecek için kazandırdıkları burada ayrıca ele alınacak değil. Yal-

nızca bir nokta var ki, yaşamsal önemde. O da, Boran'ın tüm yazılan, konuşmalar... Kısaca tüm çalışmalarında ısrarla ve ısrarla bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesinin bütünlüğüne dikkati çekmesi; hem de bilimsel sosyalizm adına kimilerinin yaptıkları gibi sosyalizmi bilinmeyen bir geleceğe ertelemek nesnel sonucunu doğuracak yaklaşımlara karşı, tüm çaba ve uğraşları sosyalizme bağını kılmayı ön plana çıkarmasıdır. Ve de açık-gizil şablonculuktan kesinlikle kaçınılması gereğini her zaman vurgulamış olmasıdır. Ama bütün bunların ötesinde Boran'ı Boran yapan militan kişiliğidir. Dost için, düşman için Boran denince akla gelen mücadeleci; yılmak yorulmak bilmeyen mücadeleci; bu mücadelecilik, militan kişilik. Ve tüm katkılarıyla birlikte asıl bu militan kişiliğiyle hepimize örnektir. Ülkemiz kadınının, en geniş anlamıyla ülkemiz aydınlarının ve en önde ülkemiz işçi sınıfının onurudur Boran.

O, 70 yılın saygın kişiliğinde araştırmacı, sosyolog, öğretmen, yazar, ideolog, önder... niteliklerini militan kişiliğinde birleştirmiş; anne, abla, arkadaş, yoldaş olmuştur hepimize.

O'na başkan veya başkanım denilebilir ve denmiştir. Ama üniversitedeki ilk görevinden bu yana en çok tekrarlanan "hocam" deyişi olmuştur. Bugün de resmi durumlar dışında tüm Partili arkadaşlarımız gözünde O hocadır ve kendisine de öyle hitap edilir. Gerçekten hocadır Boran, hepimizin, tüm işçi sınıfı militanlarımızın hocası.

70. doğum yılınız kutlu olsun Hocam...

(*) "Bağımsızlık, Demokrasi, Sosyalizm Mücadelesine Adanmış Bir Yaşam", Yürüyüş Dergisi'nin 26 Nisan 1980 tarihli özel sayısından alınmıştır.

□ Siz uzun soluklu bir mücadele dönemini yaşıyorsunuz. Gençlere böyle uzun ve soluklu bir mücadele için ne öğütler verirsiniz?

BORAN ■ Evvela uzun süreli kalabilmek için sağlığa çok önem vermek gerekir. Bunun için de muntazam bir hayat yaşanmalıdır. Ve bunu sadece kişisel açıdan söylemiyorum. Herkes için sağlıklı yaşamak bir amaçtır; ama bilimsel sosyalistler için bu, politik bir görevdir. İyi mücadele edebilmek, dayanabilmek için sağlıklı olmak gerekir. Düzensiz bir hayat, onun yorgunluğu, verimli çalışmanın şartları değildir. Verimli çalışamaz bu şartlarda! Onun için elimizden geldiğince, yaşamımıza, sıhhatimize dikkat etmemiz gerek. Bu, dediğim gibi politik bir görev.

Bu, birinci dikkat edeceğimiz noktadır. Buna bağlı olarak diyebiliriz ki, aynı zamanda dış görünüşümüze dikkat etmek lazım. Bunda şıklığı kastetmiyorum. Ama bir elbisemiz varsa, o derli toplu, temiz olmalı. Traş olmamış, saç taramamış; paçası, eteği söküklük bir görünümde olmamalıyız. Çünkü insanlara önce dış görünüşümüzle etki yapıyoruz. Söyleyeceğimiz sözün bir ağırlık taşıması için bizi gördüğü zaman "Bu da neyin nesî?" dedirtmemek gerek.

(2)zerinde durulacak ikinci bir nokta, kendimizi devamlı geliştirmemiz gereğidir. Ben bunu devamlı söyleyegeldim. Konuşmalarında söyledim, yazdım da. "İşte ben bilimsel sosyalist oldum" deyip noktayı basmak olmaz. Bilimsel sosyalist olmak sürekli bir gelişmedir, bir süreç işidir. Öyle olması gerekir. Bunun yaşı yoktur. Benim gibi 70 yaşına da gelseniz, yine daha iyi bir bilimsel sosyalist olabilme zorunluluğu ve olanağı vardır. Ve bana düşen görev kendimi daha iyi bir bilimsel sosyalist olma yolunda geliştirmeye çalışmaktır. Daha önce de söylemişimdir. Bir insan, "Ben artık oldum; işte bilimsel sosyalist bu kadar olur" der de, kendisini devamlı olarak aşmayı, geliştirmeyi bir hedef olarak almazsa, o insan ölmeden önce ölmüş demektir. Politik olarak ya da kişilik olarak ölmüş demektir. Çok zengin bir teorik ve pratik hazinesi olan, 1,5 yüzyıla varan zengin bir birikimi olan bilimsel sosyalist gelişmeyi öğrenmeliyiz. Buna zorunluyuz.

Fakat öğrenmeyi, okuduklarımızı adeta ezberlemek anlamında, aynen tekrarlamak anlamında değil; kafamızda tartışarak yapıyoruz. Bizim, öğrenim sistemimizden gelen hatalardan arınarak; ezbercilikten, aynen tekrarlamaaktan kaçarak; okuduklarımızı daima, adeta kafamızda tartışarak okumamız lazım. Sual sorarak, suallerin cevaplarını arayarak, tartışarak, bağlantılarını kurarak; fikirler birbirlerine nasıl bağlanmış, nasıl neticeye gitmiş, hep bunun bilincinde olarak, böyle bir değerlendirme içinde okumamız gerek.

Okuduklarımızı da mutlaka kendi mücadele koşullarımıza, kendi memleketimizin koşullarına bağlamamız, uyarlamamız gereği vardır. Şablonculuğa düşmemeye, çok, ama çok dikkat edilmelidir. Başka memleketlerde böyle olmuş, bizde de böyle olur diye aktarmak, şablonculuk denen şey. Bu değil. Bu böyle işinde de, altını çizerek birçok kere yazdığım ve söylediğim bir gerçeği tekrarlayacağım. Bin kere de söylesem azdır. O da bilimsel sosyalizmin şu kuralı: Devrimci teori olmadan devrimci hareket olmaz. Ama devrimci teori, somut koşulların somut tahlili neticesinde elde edilir.

Tabii bu tahlil bilimsel sosyalist teorik çerçeveden elde edilir. Bunu hiç unutmamalıyız... Kendi hareketimize, kendi koşullarımıza okuduklarımızı uyarlamak. Kendi sorunlarımızı çözmek için literatüre müracaat ederiz, bu bizim için çok aydınlatıcı olur; bize yol gösterici olur. Ama her zaman bize milimi milimine uygun olmaz, bize yol gösterici olur; esas çözümün anahtarını verir. Bunu pratikte uygulamaya gelince, ayrıntı gibi görünen, küçük gibi görünen, ama uygulamamızın başarılı olup olmayacağını büyük ölçüde etkileyen birtakım sorunlar çıkar. Bunları okuduklarımız, öğrendiklerimiz ışığında çözebilirmemiz gerekir.

Dediğim gibi gerek bilğimizle, gerek bilincimizle, gerek mücadelemizle; gerek yaşamımız, kılığımız kıyafetimizle Partii olarak yeteneklerimizin ölçüsünde örnek insan olmaya çalışmalıyız. Ve tekrar edeyim. Propaganda için kitlelere gittiğimiz zaman biz birey olarak güven uyandıran, saygı uyandıran insanlar olmalıyız. Güven veremiyorsak, saygı uyandıramıyorsak, bilimsel sosyalizmin en büyük doğrularını tekrarlayalım; en büyük, keskin ajitasyonları yapalım, netice alamayız. Her birimiz kendi şahsımızda hareketi ve davayı temsil ediyoruz. Onun sorumluluğunu her an duymamız gerekir.

Her Anını, Her Dakikasını Sosyalist Yaşadı

Türkiye işçi sınıfı hareketinin büyük önderi; barış, bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesinin yorulmak bilmeyen savaşçısı Behice Boran'ı yitirdik. Boran'ın yaşamı, bir yaşamın bir davaya nasıl adanacağıının en güzel örneklerinden birisi idi. O, kendi yazgısını, işçi sınıfı hareketinin yazgısına bağlamıştı. İşçi sınıfı hareketinin kabardığı, geliştiği dönemlerde, savaşımı en önde yönlendirenlerdendi; hareketin geleceği, aman- sız soldınlara uğradığı zamanlarda, direnişin en ön safında o vardı. Boran, 77 yıl süren bir maratonda, hiç duraklama geçirmeden, yarı- şı terketmeyi bir an bile aklından geçirmeden koşan yama- bir koşucu idi.

İşçi sınıfı hareketimiz, sosyalist ve sol güçler aramızın başlıkları, sık sık yenilen darbelerle karşı, bugün azımsanmayacak teorik, pratik birikimlere sahiptir. 12 Eylül'le yenilen çok büyük darbeye karşı, demokratik ve sol güçlerin tam anlamıyla dağıtılamamış olması; yenilen dar- beden kısa bir süre sonra barış ve demokrasi mücadelesinin yeniden yeşermeye başlaması, bu birikimin sonucudur. Bu birikimin altında, iş- çisi sınıfı hareketinin 70 yıllık müca- delesi yatmaktadır. Tuna- kuyu kazılar gibi verilen bu 70 yıllık mü- cadelenin çok büyük bir bölümünde Behice Boran'ın seçkin bir yeri, alın- teri, emeği ve özverileri vardır.

Boran'ın harekete katkısı çok yönlüdür. Bir sosyal bilimci ve öğre- tim üyesi olarak Marksist görüşlerin yayılmasında, Marksist kuşakların yetişmesinde önemli katkıları ol- muştur. O'nun bilimadami niteliği, harekete önemli teorik katkılarda bulunmasını sağlamıştır. Marksist dünya görüşünün, somut olgulara uygulanması ve olguların bu gözle açıklanması ve tahlilinin parlak ör- neklerini vermiştir. Daha 1940'lı yıllarda denemeler yazdığı yazılarda faşizme ilişkin tahlillerinin yetkinli- ği, o dönemi dünya ve Türkiye ko- şulları dikkate alındığında çok çarp- ıcı ve etkileyicidir.

"Faşizm, belirli tarihsel şartlar altında meydana gelmiş olan belirli bir cemiyet-devlet sisteminin adı- dır. Faşizm, içinde beklediği cemi- yetin tarihi, mahallî şartlarına göre çeşitlenmeler, hususiyetler gösterir, fakat bütün faşist rejimlerde müste- rek esas vasıflar vardır, bunların mevcut olup olmadığma göre bir re- jimi faşist veya faşist değil diye va- sıflandırabiliriz."¹ "Faşist rejimi en esas, ayırtıcı vasfı ile bir cümlele ifa- de etmek lazım gelirse, diyebiliriz ki faşizm, hususî büyük sermaye grup- larının açık, şiddetli teröre dayanan diktatörlüğüdür."² "Faşizmi Musso- lini ve Hitler yaratmadı. Onlar faşiz- min sade sözcüsü ve mümessili idi-

ler... Fakat onları yerlerinde tutan ve bal tutan parmaklarını yalamala- rına mücadele eden kuvvet, hususî büyük sermaye idi."³

Bu yazıda faşizmin sınıfsal daya- nımlarının yetkin bir değerlendiril- me- ni görüyoruz. Başka bir yazıda ise savaş sırasında faşizm tehlikesi- ne, savaş ve barış sorunlarına önem- li yaklaşımlar görüyoruz: "Avrupa" da harbin sona erisi ile faşist devlet- ler yere serildiler, fakat bu rejimle- rin dayanağı olan büyük sermaye grupları hâlâ ayakta duruyor... Fa- şizmi kökünü kazımak için büyük sermaye vatanatın yıkılması elzem..."⁴ "Büyük, iniharsız serma- ye temerküzüne karşı açılan müca- dele cemiyetlerinin iç bünyesi bakı- mindan faşizmin kökünü kazınma- sı demekse, dış müdahaleler bakı- mindan da harplerin kaldırılmasına doğru gidiş demektir. Modern harp- ler, emperyalist harplerdir. Emper- yalizm ise büyük mali sermayenin temerküzünün doğurduğu bir neti- cedir."⁵

Faşizme ilişkin bu değerlendiri- meler, Enternasyonal'in faşizmeiliş- kin değerlendirmeleriyle koşutluk göstermektedir. Yine değerlendiri- meler, anti-faşist hareketin yıllar- dan gelen teorik mirasına sahip ol- duğunu göstermekte, kimi çevrele- rin iddia ettiği gibi buğday fiyatları- na göre devrim zamanının belirlen- diği bir teorik kıvrık olmadığını göstermektedir. Boran'ın teorik kat- kıları; araştırmaları, dergi yazıları, daha sonra da TİP programları ve belgelerine yaptığı katkılar ile sür- müştür.

Sosyal bilimcilik ve teoriyenliği- nin yanı sıra Boran, iyi bir örgütle- yici, seçkin bir önder ve yorulmak bilmeyen bir militandır. 1950'li yıl- lar- da Barışseverler Cemiyeti'nin ör- gütleyicisi ve yöneticisidir. 1960'lı yıllarda Boran, TİP yöneticisi ve milletvekildir. 1960'lı yıllara sonu- na doğru TİP'in bilimsel-sosyalist-leşme savaşımının başını çekmekte- dir. 1970 yılındaki 4. Büyük Kongre'de bilimsel-sosyalist çizgiye otur- muş partinin lideridir. 1975 yılının 1 Mayıs'ında ikinci kez kurulan TİP'

in genel başkanıdır. 12 Eylül 1980' den sonra yurt dışında işçi sınıfı ha- reketinin birliğinin sağlanması için ısrarlı savaşım- lar içindedir. 1987 yıl- ının 8 Ekim'inde, hasta kalbi ile, yıllardır işçi sınıfı hareketinin birli- ği için verdiği mücadelenin başına ulaştığını müjdelemesi, ölümünden yalnızca iki gün öncesine rastlamak- tadır.

O, teoriyenli ve lideri olduğu ha- reketin yılmaz savaşçılığını yapmış, mücadele azmini hiç yitirmemiştir. Marksizmi savunmuş; üniversiteden atılmış, cezaevinde çocuk doğur- muştur. Barışseverler Derneği yön- eticiliği yapmış, cezaevine girmiştir. TİP Başkanı olmuş, Kürt halkının haklarını savunduğu için cezaevine girmiştir. 1 Mayıs 1979 yılında, 1 Mayıs'a konan yasak dinlememiş, yerlerde sürdürülmüştür. 1979 se- çimleri öncesinde TV'de işçi sınıfı ideolojisini savunmuş, "komünizm" aözcüğü üzerindeki yasakları ve ta- buları kırmaya çalışmış; 8,5 yıla mahkum edilmiştir. Yurtdışında sa- vaşımını sürdürmüş, vatandaşlıktan çıkarılmıştır.

Tüm bunlar, Boran'ın karadılığın- ı azaltmamış; tersine baskı applica- malarnı bile mücadele platformu olarak değerlendirmiştir. İşte 1970 yılında TİP'in kapatılmasından son- ra mahkemede verdiği ifadeden bir bölüm: "Emperyalizme ve faşizme karşı bağımsızlık, demokrasi ve sos- yalizm için mücadele, bütün davra- nış ve hareketlerimizin temel direği, mihreri olmuştur Anayasayı, de- mokrasiyi ısrarla, cesaretle yıllar bo- yu savunmuş, bunun mücadelesini vermiş olmamızın bir gerekçesi de budur. Bugün Partimizin kapanması ve kendimizin sonik sandalyesine oturtulması durumuyula karşılaştığım

olsak dahi, biz bu mücadele ve uğ- raşlarımızdan onur ve kıvanç duyu- yoruz."⁶

Behice Boran, "Sosyalist doğul- maz, sosyalist yaşanır" demişti. Her anını, her dakikasını sosyalist yaşa- dı, sosyalist öldü. Yaşamının tüm çizgileri, işçi sınıfı hareketinin mü- cadele çizgisiyle örtüşen Boran'ın ölümü de hareketin bir dönüm nok- tasına rastlıyordu. Cenaze töreni, bir yandan 12 Eylül tasarruflarının meşruiyetine vurulan bir darbe olur- ken, bir yandan da özlediği barış ve demokrasi güçlerinin birikteliğinin habercisi niteliğindedir.

Şimdi O'nun öğrencilerine dil- gen, Sadun Aren Hocamızın cenaze töreninde belirttiği gibi, işçi sınıfı hareketinin birliğini daha da geliştiri- rek, perçinleştirerek sürdürmek- tir. O'nun inancını hiç yitirmedeği, dünyanın ve Türkiye'nin aydınlık geleceğine giden yol da burdan geç- mektedir.

- 1- Bir Cemiyet Sistemi Olarak Faşizm, Ant Gençlik Dergisinden aktaran Yurt ve Dünya, sayı 20, Mart 1980.
- 2- a.g.e.
- 3- a.g.e.
- 4- Harpten Sonra Faşizm, Ant Gençlik Dergisinden aktaran Yurt ve Dünya, aynı sayı.
- 5- a.g.e.
- 6- İki Açıdan TİP Davası, Bilim Yayın- lan, Mart 1975, s. 42.

□ Başlangıcından bugüne dek Türkiye'deki sosyalist hareketin bir değerlendirmesini yapar mısınız?

BORAN ■ Çok geniş kapsamlı ve derinlemesine bir konu. Böyle bir konuşmada ancak, çarpıcı birkaç noktaya değinmekle yetinmek gerek. Türkiye'deki hareketin dikkat çekici ilk nokta, süre olarak, uzun süreli bir hareket oluşu. 60 yıllık bir politik hareket oluşu. Fakat, hareketin bugünkü durumuna, yakın geçmişteki durumuna baktığımız zaman, işçi sınıfının politik hareketinin bu 60 yıla orantılı sayılabilecek bir gelişme göstermemiş olduğunu görüyoruz. Dünyanın diğer bazı memleketlerinde bakıyorsunuz, yine aynı zamanlarda başlamış politik hareket ve bugün çok güçlü partiler ortaya çıkmış. İşçi sınıfının politik hareketinin partisi olarak, Türkiye'de bu durum görülüyor. Bunun öznel nedenleri olabilir. Ve vardır kanaatimce. Yani örgütlenme bakımından, örgütün çalışması, politik, ideolojik düzeyi bakımından eleştirilecek tarafları vardır. Ama bu yeterli değildir yaptığım tespiti açıklamaya. Toplumdan gelen daha temel, nesnel nedenler de var.

Bu konuda iki noktaya kısaca işaret edebilirim. Birisi, Türkiye'de Ulusal Kurtuluş Savaşı sona erdirilip, cumhuriyet ilan edildikten sonra, Batı örnek alındığı iddiasıyla harekete geçildiği halde, Batıdaki burjuva demokrasileri gibi bir demokrasiye gidilmemiş olmasıdır. Bir taraftan Osmanlı İmparatorluğundan gelen mutlakiyetçi, tek merkezli bir devlet geleneği var; diğer yandan Türkiye burjuvazisinin en baştan beri kendisine asıl tehlikenin nereden geldiğinin farkında olması var. Bilimsel değerlendirmeler yapmadan, -ben buna sınıf içgüdüleri diyorum- işçi, emekçi sınıfları en baş-

“Demokratik hak ve özgürlükler, uğrund mücadele veren güçler varsa hayata geçiyor.”

tan kontrole alma yoluna girmiştir. Ulusal Kurtuluş Savaşı yıllarında işçi sınıfı ve emekçi kitlelerde görülen hareketliliği önlemek yoluna gitmiştir ve önlemiştir. 1930 yılına erişmeden, 1920 yıllarının başında var olan hareketlilik bastırılmıştır. Doğu'daki İsyan bahane edilerek çıkarılan Tahrir-i Sükun Kanunu asıl işçi sınıfına, halk kitlelerine karşı baskı aracı olmuştur. Böylece, 1930'lara doğru, işçi sınıfı partisi olan veya olmak iddiasında olan partiler ortadan kaldırılıyor. Sendikalara tahammül edilemiyor. Onlar da gide-rek tasfiye olunuyor. Ve 1930'a geldiğimizde, ortada sendikalar alanında da, yardımlaşma dernekleri olmaktan öteye gitmeyen örgütlerin dışında sendika kalmıyor. 1936'da çıkarılan İş Yasası ile sendikalaşma, grev, toplu sözleşme gibi haklar tamamen reddedilmiş oluyor. İşçiler denetim altına alınıyor. Bunlar, işçi sınıfının politik hareketinin gelişmesine elverişli koşullar değil. Dünyanın başka yerlerindeki gelişmeler de gösteriyor ki, bu derecede baskıcı rejimler altında hareket, ancak illegal olarak yürüyebiliyor ve büyük

boyutlarda gelişme fırsatı da olmuyor. Hatta o kadar ki, Hitler öncesi Almanya gibi, işçi sınıfının partisinin çok güçlü olduğu, seçimlerde milyonlara varan seçmen oyları aldığı bir ülkede bile bir faşist rejim, bir baskıcı rejim gelince partinin etkinliğini göremiyorsunuz. Türkiye'de esasen genç olan hareketin ilk adımlarının, bu derece baskıcı bir rejim altında atılmış olmasın, gelişmesini önleyici bir faktör olarak büyük rol oynuyor.

Tabii, tek parti rejiminin bu niteliğinin oluşumunda, Türkiye burjuvazisinin Avrupa'da gelişen faşist hareketlerden de deneyim aktarması söz konusu. Mussolini ve Hitler yönetimleri, gerçekten Türkiye burjuvazisi için, işçi sınıfı hareketinin bastırılması konusunda model oluyor. Ve nihayet bilindiği gibi, 1936'da ükü 141 ve 142. maddeler alınıyor İtalyan yasasından. Hareketin gelişmemesinde hem öznel, hem de böylesine önemli nesnel nedenler var.

Bir başka nesnel neden olarak şuna da işaret edebiliriz sanıyorum.

Cumhuriyetin ilanından sonraki dönem, bir devrim öncesi dönemi değildir; bir devrim sonrası dönemidir. Burjuvazi kendi çapında bir devrim yapmıştır. 1908'de başlayıp, 1923'te cumhuriyetin ilanı ile tok talanan bir burjuva devrimi yapmıştır. 1923'ten sonra da, bu burjuva devrimini güçlendirmek, geliştirmek yoluna gidilmiştir. Onun için de böylesine baskıcı olabilmıştır. Muzaffer bir burjuvazinin, devrim sonrası yönetimiyle karşı karşıyayız. Halbuki, devrim öncesi durumlardadır ki, toplum çözülme halinde bulunduğu için ilerici hareketler, bu arada, tabii işçi sınıfı hareketi gelişme fırsatını daha kolay bulur. Zannediyorum ki, bu da bir faktör olarak gösterilebilir.

□ Bu konuyu bir de Türkiye İşçi Partisi'nin eski ve yeni döneminde bu çerçevede içindeki deneyiminin ne olduğu noktasına bağlayabilir miyiz?

BORAN ■ Türkiye İşçi Partisi'nin kuruluşuyla birlikte bence başta gelen önemi şudur: TİP kuruluncaya dek hareket, 1946'daki kısa dönem dışında, hep illegaliteye itilmiştir. Ve anladığımız koşullarda illegaliteye itilmiştir. Bu hareket işçi sınıfıyla gerçek ilişkiler kurup, işçi sınıfının içine yerleşmemiştir. Daha çok küçük bir grubun -işçi sınıfından silli ilişkiler bakımından kopuk diyebileceğimiz- bir hareketi olmuştur. Bu hareketi yürütenler içinde şüphesiz işçiler vardı. Ama birey olarak, Partinin, örgüt olarak işçi sınıfının içine girmesi, orada köprü kurması, işçi sınıfıyla sınıf olarak sürekli ilişki içinde olması durumu yoktu.

Türkiye İşçi Partisi'nin kuruluşu ise, bir kere, işçi sınıfından gelen bir hareket. Bilindiği gibi 12 sendikacı Partiyi kuruyorlar. Ben bunun üzerinde her zaman durmuşumdur. Çünkü bir küçümseme eğilimi görül-müştür bazı solcularda. Bu sendikacılar sosyalist değildi, bilinçli değildi; kişisel dürtülerle partiyi kurdular gibi... Halbuki, bence olayı öyle ortaya koymak, o açıdan bakmak yanlış. İşçi sınıfı bir politik bilinçlenmenin hiç değilse eşliğine gelmiş. Onun belirtileri ortaya çıkmış. İşçilerden kimilerinin kişisel hesapları vardı deniyorsa bile, gene objektif olarak işçi sınıfı hareketinin ekonomik düzeyden, sendikal düzeyden politik düzeye kaymasının bir belirtisi olarak ortaya çıkmaktadır Partinin kuruluşu. Bence öyle alınmalı-

dır. Ve TİP kurucuları bir yıl sonra sosyalist aydınları çağırdılar. Parti, bilimsel sosyalistleşme sürecine girdi. Sosyalist bir parti kimliği ile kurulmadı; o zamanki programına bakınca bunu görüyoruz, ama o kimliği bir süreç içinde kazanma yoluna girdi. Şu oldu (bu büyük bir adım bence): Ondan önce illegal koşullarda, söziünü ettiği kopuklukta olan hareket, bu kopuklukta (ki'elerden ve işçi sınıfından kopuklukta) kurtuldu. Çok geniş çapta olmasa da, kuruluşundan başlayarak işçi sınıfıyla bir ilişki içinde gelişti. TİP'in bence önemi ve anlamı bu. Uzun yıllar illegalitede böyle soyutlanmış, tıkanmış bir hareket varken, şimdi işçi sınıfıyla organik bağlar içinde, onunla ilişki içinde, soyutlanmamış bir hareketin ortaya çıkışı.

TİP'in kuruluşunun tabii bir de şu anlamı var: 'Türkiye artık bir işçi sınıfı partisinden kurulmasın' olarak verecek bir demokratikleşme aşamasına gelmiş. "Liberal" bir aşamaya gelmiş diyebiliriz. Bundan yararlandı Türkiye İşçi Partisi'. Zaten, 1960-70 dönemi, Osmanlılarda yenileşmenin başladığı zamandan bu yana geçen uzun süreyle ele alırsak, diyebiliriz ki, 'Türkiye tarihinin en demokratik ya da en "liberal" dönemidir. TİP bundan sonuna kadar yararlanmasını bildi. Ve Türkiye, 1960-71 arasında tarihinin en liberal, en demokratik bir dönemini yaşadığına, bunda TİP'in de büyük katkısı oldu. Çünkü TİP gibi bir hareket olmasaydı, ona koşut, onunla beraber, onun dışında da sol aydınlar ve gençlik arasında bir hareket belirmeseydi; Türkiye'deki demokrasi 1960-71 arasında olabildiği kadar olamazdı. Çünkü, demokratik hak ve özgürlükler ancak onlara sahip çıkılarak, onların uğrunda mücadele veren güçler varsa hayata geçiyor. Yoksa 1961 Anayasasının, o demokratik, halktan yana maddelerin tamamen kâğıt üzerinde kaldı.

Türkiye İşçi Partisi, örgütlü ve çok bilinçli olarak demokratik özgürlüklere sahip çıktı. Anayasal haklara sahip çıktı. Ve anayasa hukukunun oluşmasında en büyük rolü oynadı. Çünkü, anayasa hukuku, anayasa maddelerini yazmakla oluşmaz. O maddelerin uygulanmasıyla ve uygulamada yorumlanmasıyla oluşur. Bu konuda önemli yorumlar yaptı Türkiye İşçi Partisi. Bir gün mecliste, bizzat bir arkadaşımızın konuşmasından sonra Demirel kürsisiye geldiğinde şunu söyledi: "Bu TİP sözcülerine bakarsanız, bizim anayasa onların programına göre yapılmış" dedi.

Biz anayasaya öyle yorumlar getiriyorduk ki, Kurucu Meclis'te, anayasayı yapanlar, o maddelerin öyle yorumlanabileceğini, öyle sonuçlar çıkarılabileceğini düşünmemişlerdi. TİP demokratik ortamı geliştirmekle, Türkiye'de ilk olarak işçi sınıfı-

nın bilimsel sosyalist, politik hareketinin meşruiyetini, yalnız yasal değil, fiili anlamda da açıkça kabul ettirdi. Bu ilk defa oluyordu Türkiye tarihinde. Artık işçi sınıfının politik mücadelesi toplum dışına itilmek istenen bir hareket değildi; itibarı olan, resmen kabul edilmek zorunda kalınan bir hareketti. Bu, demokratikleşmeye çok önemli bir katkı oldu.

Parti, dediğim gibi, bu on yıl süresince hep bilimsel sosyalistleşme sürecini yaşadı. Dördüncü Kongre ile de bilimsel sosyalist bir raya oturdu. Dördüncü Kongre ile TİP, mükemmel, dört başı mamur bilimsel sosyalist bir parti oldu demek istemiyorum. Ama bilimsel sosyalist düzeye diyalektik aşamayı yaptı. Elbette ki, bu niteliğini daha geliştirmesi, yetkin bir hale getirmesi gerekiyordu. Ne yazık ki bu gerçekleşemedi. Kongreden altı ay sonra parti kapatıldı. Biz, derhal parti örgütlenmesini, eğitimine başlamış ama, beş-altı ayda fazla yol alamazdı tabii.

□ *Eski dönemin temel işlevini, işçi sınıfının bilimsel sosyalist hareketinin meşrulaştırılması olarak görürsek, bu yeni dönemde partinin güncel işlevi ne olacaktır?*

BORAN ■ Bir defa meşruiyetini kabul ettirme süreci devam ediyor. Meşruiyetini kabul ettirme, yalnızca yasal kabul ettirme değildir. Asıl kitlelerin vicdanında kabul ettirmek. Genel olarak Türkiye İşçi Partisi, kitlelerin vicdanında, işçi sınıfının nezdinde de kabul edilir hale gelmiştir. Ama, bunu genişletmek zorundayız. Bu, devamlı daha geniş kitlelere açılmak, kitleler içinde kökleşmek şeklinde olacaktır.

□ *İsterseniz, bugünkü Türkiye'nin koşullarına gelelim...*

BORAN ■ Oraya geleceğiz tabii... Bugünkü hareket için en sonra söy-

leyeceğimi, baştan söyleyerek konuya gireyim. Hareketin görevi ne olacaktır dersiniz. defalarca belirttim ve hepimizin bildiği üzere, hareketin önündeki güncel ve çok lvedil sorun işçi sınıfının birliğini sağlamaktır. Bu, sendikal anlamda, ekonomik mücadelenin örgütlü alanında da böyle, politik alanda da böyle. İvedi ve önemli olarak politik hareketin birliğini sağlamak göreviniz var. Politik hareketin gelişmesi zorundadır. Ayrıca, faşizm tehlikesi her zamandan daha büyük boyutlara gelmiş ve Ortadoğu'daki durum sonucu emperyalizmin Türkiye üzerindeki baskısı daha da artmış olduğu için, Ortadoğu'daki gelişmeler savaşa doğru yönelen tehlikeli durumlar yarattığı için, işçi sınıfının politik hareketinin gelişmesinin yanı sıra, emperyalizm ve faşizm, tekelere ve şovenizme karşı bütün demokratik güçlerin güç ve eylem birliğinin gerçekleştirilmesi ve bunun sürekli hale getirilmesi için de bir cephe olarak örgütlenmesi zorunluluğu vardır. Bu da çok güncel ve lvedi bir sorundur. Çünkü, savaş ihtimali daima geriye güçlere fırsat verir ve onların işini kolaylaştırır.

□ *Bu birliğin kurulmasında TİP'in rolü ne olacaktır?*

BORAN ■ Ne olacak değil, halen ne oluyor? Türkiye İşçi Partisi bu konuda en büyük sorumlulukla ve bilinciyle hareket ediyor. Açık yürekle söyleyebilirim ki, Türkiye İşçi Partisi, yalnızca Türkiye İşçi sınıfının yararlarını düşünüyor, dar partisel hesaplar yapmıyor. Son derece büyük sorumlulukla, tutarlılıkla ve dürüstlikle hareket ediyor. Onun için çok önemli bir rolü, belirleyici bir rolü olacaktır.

(*) "70. Yaşında Boran'la Söyleşi", Yürüyüş Dergisi'nin 26 Nisan 1980 tarihli özel sayısından alınmıştır.

“Yaşasın Sınıfım” dedi...

Çok köklü ve uzun bir siyasal geçmişe sahip olan Türkiye, yaşanan çağların en anlamlısı 20. yüzyılın iki yarısında kanımca iki büyük siyasetçi yetiştirdi: Mustafa Kemal Atatürk ve Behice Boran. Biri ulusal kurtuluşun, diğeri sosyal kurtuluşun şemsiye çatısı altında savaşımları oldular. İlk ulusal kurtuluş ve bağımsızlık savaşının cephelelerinde; diğeri bağımsızlık, demokrasi, barış, sosyalizm savaşının 'atölyelerinde' ölümsüzlüğü seçtiler. Mustafa Kemal Atatürk, "Bağımsızlık ve özgürlük benim karakterimdir" ilkesine; Behice Boran da, "Kurtuluş sosyalizmdir" sadahına kan-ter'lerini armağan ederek, ulusal ve evrensel doruklarda Türkiye'nin adını yazdırdılar çağ'a.

Tarih serinkanlıdır ama, kendisine yakışır evlatları için sığınağı sığınma bazı ayrıcalıklar tanıyabilir. 21. yüzyılın projektörünün sığındığı bu.

Rahmetli babam, öğretmenliğinin ilk yıllarında, 1935'te görev yaptığı bir Anadolu köyünde gece mum ışığında bir köy bilgesinin, Veysel Çavuş'un, tarihsel tefekkürünü şöyle anlatırdı çocuk kulağına:

"Bak oğul, bu halk ezilmiştir; sessizdir, yüreği dumanlıdır ama tefekkürü zengindir. Ben yeni yetme bir muallimim. Çavur mektebinin muallimidir; düvelim kaçır-talım' diyen köylüyü, Durun bel! Bu adam çok çalışıyor, coşkan bizdendir' diye durduran Veysel Çavuş bir gece yarısı mektebe geldi. Mum ışığı altında çalışıyorum. Buyur elini. Oturduk konuşuyoruz. Bunkarı anlattı.

"—Sen ki, çok çalışıyorsun, gâvur olan da makbul adamın" dedi.

Sonra da ekledi:

"—Bak muallim bey, bu dünyaya iki büyük adam geldi: Hzretî Muhammed, Mustafa Kemal Paşa. Biri dedi ki: 'Vay ummetim!', biri dedi ki: 'Vay milletim!'...

"Veysel Çavuş'la ve köylüyle sovruları çok ahbab olduk. Ama hep şunu söylediler:

"—Çalışan bizdendir...

"Çok şey öğrendim onlardan..."

Sen şimdi halkın çınar köklerinden yeryüzünün taban sularına karışan bir duyguyla dile getirmek istiyorum payıma.

Mustafa Kemal Atatürk'ler, Nâzım Hikmet'ler, Ruhi Su'lar, Aziz Nesin'ler, Yaşar Kemal'ler ülkesinde Behice Boran, "YAŞASIN SINIFIM" dedi ve hiç bükülmedi: "SELAM YARATANA!"

Varlık Özmenek

Brüksel'den İstanbul'a...

Mehmet Bilgin

TİP ve TKP'nin TBKP (Türkiye Birleşik Komünist Partisi) adı altında birleştikleri, TİP Genel Başkanı Behice Boran ve TKP Genel Sekreteri Haydar Kutlu tarafından, 7.10.1987 tarihinde Belçika'nın başkenti Brüksel'de düzenlenen birleşik bir basın toplantısı ile açıklandı.

Başın Bildirisinde sözü edilen "yeni demokrasi kültürü" deyiminin ne anlama geldiği ve "Türk-Islamsentezi" konusundaki görüşün ne olduğu sorularına verilen yanıtlar da, "yeni demokrasi kültüründen", "demokrasi konusundaki düşünce ve tavır anlayışlarının gelenekleşerek" giderek yaygınlaştığı ve "bunların değiştirilmeleri" gereğinin anlaşıldığı, "Türk-Islam sentezi" konusundaki görüşe gelince, bunun "burjuvazi tarafından sol akımlara karşı geliştirilen bir sentez" olduğu ve "bugüne kadar yoğun olarak kullanılan milliyetçilik ve Aşaitürkçülük gibi burjuvazi tarafından ye-

terli görülmediği için böyle bir sentezin yapıldığı ve bunun amacının "sol akımlara karşı bir baraj, bir set çekilme isteği"nden kaynaklandığı belirtilmiştir.

Yarın Dergisi adına yönelttiğimiz "Somut bazı örneklerle gençlik hareketine ilişkin perspektifleriniz açık olur musunuz?" şeklindeki

sorumuza verilen yanıt ise şöyleydi:

"Gerek demokrasinin kazanılmasında, gerek demokrasi kültürünün oluşmasında gençlik ayrıca ele alınmalıdır. Bu bağlamda gençlik önemli bir yer tutuyor. Bunun için gençliğe 12 Eylül öncesinden farklı bakmamız ve büyük kitlelere seslenme-

miz gereklidir. Gençlik hareketi içerisindeki kutuplaşma ve ayrışmalara karşı bir politika geliştireceğiz ve bunun için her konuda işbirliği yapılabilir bir ortamın hazırlanması gereklidir. Geçmişte görülen parçalanmalarla önce sol politik çevreler ilgilenmeli ve eleştirilerini kendileri vermelidir.

"Bugün Türkiye'de işkenceden geçmiş, hapsedilmiş, politize olmuş aktif bir gençlik mevcut. Bununla birlikte sanatsal ve kültürel etkinliklerde bulunan başka bir gençlik kesimi daha var. Bu sanatsal, kültürel etkinliklerde bulunan çevreler hümanist, barışçı ve demokratik bir Türkiye içinde yaşamak istiyorlar. Bunlar bizim de isteğimizdir. İşte bu gençlik de diğer gençlik gibi aktifleştirilmelidir.

"Tüm bunlar şöyle ya da böyle yapılacaktır, diyemeyiz. Bunu gençler kendileri değerlendirip belirlemelidirler. Ve gençler tüm demokratik, sol örgüt ve çevrelerle birlikte çalışmalıdır ve bunun koşulları ülkemizde mevcuttur."

Aşağıda TİP Genel Başkanı Behice Boran ve TKP Genel Sekreteri Haydar Kutlu'nun, iki partinin birleşmesi ve TBKP'nin politik ve programatik yaklaşımları konusunda birlikte düzenledikleri basın toplantısının Başın Bildirisini sunuyoruz.

Türkiye ve uluslararası basının değerli temsilcileri...

Çağımıza gösterdiğiniz ilgiden dolayı hepimize teşekkür ederiz. Türkiye'nin önünde bugün demokrasi'ye geçilip geçilemeyeceği sorunu duruyor. Biz halkımızın demokrasi isteğine yanıt vermede en başta kendimizi sorumlu hissediyoruz. TKP ve TİP birleşmesiyle bu sorumluluğun gerektirdiği bir adım attığımız kanısındayız.

Genel olarak solun, özel olarak da devrimci solun bölünmüşlüğü ve demokrasi mücadelesinde oynayabileceği rolü yeterince oynayamaması herkesin kabul ettiği bir olgudur. TKP ve TİP birleşerek bunun tersinin mümkün olduğunu göstermeyi amaçlıyor.

TBKP, alışılmamış yeni bir kimlikle ortaya çıkıyor. Bu yeni kimlik güncel olarak halkın sorunlarına bugünden gerçekçi çözümler bulmak, Amerikanca, gerici, millitariat güçlerin politikasına karşı, yapıcı, birleştirici, istikrarlı bir politikayı yaşama geçirme çabasıdır.

Türkiye toplumunun politik ve sosyal yenilenmeye ihtiyacı var. Halk arayış içinde, değişim istiyor. Demokratik bir gelişme yoluna koyulmak nesnel bir ihtiyaç olarak kendini dayatıyor. Öte yandan 21. yüzyıl eşliğinde yeni bir dünya oluşuyor. ABD ve SSCB arasında varolan prensip anlaşmasıyla nükleer silahlarda uzun tartışmalardan sonra ilk kez indirime gidilmesinin yolu açılmıştır. Uluslararası bir güvenlik anlayışının ve yeni bir ilişkiler sisteminin filizleri beliriyor. Türkiye, barış güçlendiren bir etmen olarak bu dünyada yerini almalıdır. Ulusal güvenlik anlayışını, dış politikasını oluşturan bu yeni dünyaya uygun olarak yeniden belirlemesi lazımdır.

Bütün bunları başarabilmek için demokratik istikrar gerekiyor. Sosyal demokratlardan komünistlere, Kürt demokratlardan Kemalistlere, devrimci soldan çevrecilere kadar en geniş sol güçlerin yapıcı katkısı sağlanmadan, sol güçler ile diğer demokrasi güçleri arasında bir mutabakat temelinde demokratik işbirliği gerçekleşmeden bu amaca ulaşamayız. Yeni program tasarımla biz sol güçlerin bugünkü kritik durumda oynayabilecekleri yapıcı rolü kendi komünist görüşümüzden formüle ediyoruz.

Yeni program tasarımla demokrasi fikri kilit bir rol oynamaktadır. Bugün kapitalizm çerçevesinde demokratik bir alternatif politika öne sürüyoruz. Demokrasiyi koruyup güçlendirmeden sosyalizme geçiş yolunun açılmayacağına, sosyalizme ancak demokrasi yolundan geçilebileceğine ve sosyalizmin ancak demokrasinin gelişmesiyle gelişebileceğine inanıyoruz.

Amacımız halkı daha bugünden demokrasinin mimarı haline getirmek, toplumun her alanını demokratikleştirmek, halkın kabiliyetli demokratik bir politik rejimi yaşama geçirmektir. Biz temel amaç olan sosyalizmin demokratik kültürünü bugünden toplumda olabildiğince yaygınlaştırmaya çalışacağız.

Demokrasiyi kazanmanın önünde güçlü bir baraj var. Emperyalizmin ve büyük ve tekeli sermayenin tam desteğine sahip olan ANAP yönetimi,

Evren ile ve ordu idaresiyle işbirliği içinde, hem kaba kuvvete ve tehdide başvurmakta; hem de çeşitli kesimlerin çıkar ve beklentilerini, korku ve endişelerini kendi doğrultusunda kanallı edebilmektedir. Bu güçlü barajda gedikler açmak, demokratikleşme sürecini başlatmak, ancak geniş muhalefet güçlerinin demokratik işbirliği ile mümkündür.

Giderek daha geniş çevrelerin baskı politikasıyla çözülemeyeceğini görmeye başladığı Kürt sorununun program tasarımla yazılan barışçı, demokratik ve adil bir çözümün getirilmesi güncel bir önem taşıyor.

Partimiz sektör, içine kapanık bir parti olmayacaktır. İşçi sınıfını yalnızca kendimizin temsil ettiği, gerçeğin yalnızca bizim tekelimizde olduğu iddiasında değiliz. Öteki politik güçlerin, aydınların, emekçilerin görüşlerinden her zaman yararlanmaya çalışacağız. Türkiye'nin sahip olduğu barışçı, demokratik ve hümanist fikir potansiyelinin politik sisteme, parlamentoya, ülke yönetimine yansıtılması için çaba göstereceğiz.

Canlı bir tartışmadan yanayız. Bunun için eskisinden çok daha belirgin olarak partimizde demokrasi, iç yaşamın vazgeçilmez normu olacaktır. Dışımızdaki güçlerle her zaman yapıcı bir görüş değiş tokuşundan yana olacağız. Ülkemizin öge, uygarca bir politik tartışma kültürüne, yeni bir demokrasi kültürüne ihtiyacı vardır. Ülkenin sorunlarına çözüm bulma konusunda sonuç almaya yönelik diyalog ve ortak fikir üretmede başka solu bir araya getirecek, demokrasi güçleri arasında mutabakat sağlayacak bir yol yoktur. O nedenle, yeni programımızı daha tasan halindeyken kamuoyuna açıklıyor ve herkesle tartışmak istiyoruz. İktidara gelince de, uygulayacağımız politikaları önceden halkımızla, işbirliği yaptığımız politik güçlerle tartışmak her zaman ilkimiz olacaktır.

TBKP, komünizmin temel fikirleri çerçevesinde, yapıcılık, gerçekçilik, eleştiricilik, birleştiricilik ve demokrasiğin daha bir dizi ögesiyle belirlenen çağdaş bir kimlikle ve ülkemiz komünist ve işçi hareketinin 1920' dan bu yana bütün devrimci mirasına sahip çıkarak politik mücadelede yerini alacaktır. Komünist partisinin yasaklı tutulması, 141 ve 142. maddeler, partilerimize yönelik tutuklamalar Türkiye'nin ayıbıdır.

Evren-Özal rejimi, TKP ile TİP'in birleşmesini ve komünist hareketin rolünü artırmasını önlemek için her iki partiye yönelik bir saldırıya girişmektedir. Bütün demokratik güçlerini ve basını bu saldırılara karşı tutum almaya çağırıyoruz.

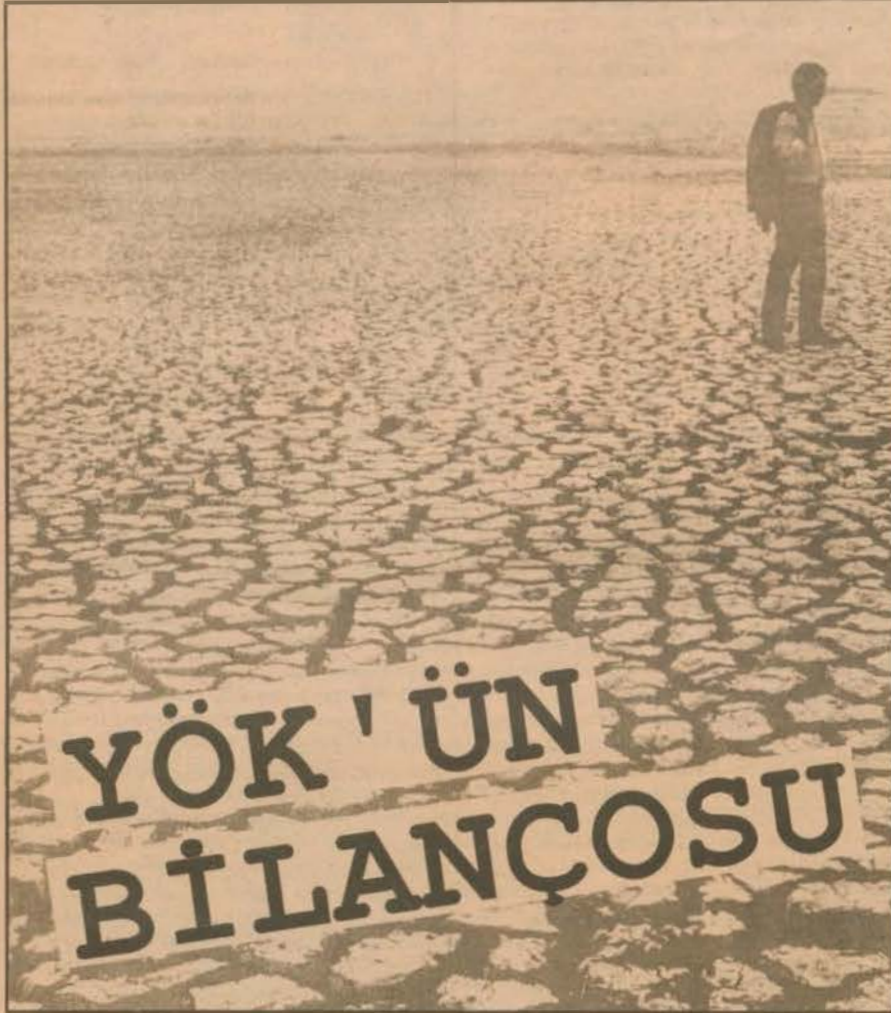
Yeni programımızı olanaklı en güçlü etkinlikle yaşama geçirebilmek için TBKP daha şimdiden legal çalışmaya adaydır.

Brüksel, 7.10.1987

Behice Boran
Türkiye İşçi Partisi
Genel Başkanı

Haydar Kutlu
Türkiye Komünist Partisi
Genel Sekreteri

Öğrenciler Ne İstiyor, YÖK Ne Verdi?

Kurumuyla, yasasıyla 12 Eylül mantığının yükseköğretimdeki yansımasını, kollarından birini oluşturan "YÖK", 6 yıldan bu yana çarkın dışlarını döndürmektedir. Yetkililerince yapılan açıklamalarda "eğitimde reform yarattık", "millî üniversiteyi oluşturduk" sözleri daha manşetlerden inmeden; yasal kurumsal değişikliklerini yapmak zorunda kalan YÖK yetkilileri, ortaya çıkan demokratik öğrenci muhalefeti-nin etkisiyle de geri adım atmaya başlamışlardır.

YÖK bugün iktidarla çelişir gözükmektedir. Yetkili ağızlar artık "YÖK"ü "sakıncalı" bulmaktadır. Bu durum YÖK'i direkt karşılarına almalarından kaynaklanıyor. Nasıl YÖK yükseköğrenim gençliği karşısında 12 Eylül mantığını temsil ediyorsa, ANAP iktidarı da yığınların karşısına aynı gerekçeyle çıkmıştır: Tek tek suskun bireyler yaratmak...

Burada karşı çıkışın iki nedeni vardır. Birin-

cisi geçtiğimiz süreç içerisinde YÖK'ün işlevini tamamlamış gözükmesidir. İkincisi, bugüne kadar öğrenci yığınlarının taleplerini savunmadaki kararlılıkları dolayısıyla hukuksal ve politik anlamda kazanılan başarılarla YÖK'ün yıpranmış olması.

Verilen fetvalar, mantık aynen devam ettiği sürece, olayın içeriğini değiştirmeyecek; görüntüsel değişimlere de bilinç düzeyi sürekli yükselen öğrenci yığınları tepki vermekte fazla gecikmeyecektir.

Bugün "özerk-demokratik üniversite" istemi, öğrenci gençlik içinde yoğun bir şekilde tartışılmaktadır. Güncel sorunlara sahiplenmek, çözüm önerileri üretmekten yola çıkılmıştır. Demokratik öğrenci hareketi kısa ve uzun erimli taleplerini çok iyi belirtmiştir. Bu yolda "adım adım" ilerlenmektedir.

YÖK artık iflas etmiştir, büyük tahribata uğ-

ramıştır, kendi mantığı içinde tutarlılığını yitirmiştir.

6 yıllık süre içinde onbinlerce öğrenci okullardan atılmış, parasızlık yüzünden insanlar okuyamamışlardır. Altyapı tesislerinin yetersizliği, değerli öğretim elemanlarının bilinçli bir şekilde okullarından uzaklaştırılması; kültürel, sportif etkinliklerin yetersizliği, sınav sisteminin çarpıklığından araştırma ve dinlenme gibi ihtiyaçlara zaman kalmaması ve bunlara ekleyeceğimiz daha birçok sorunun tek sorumlusu YÖK'tür. Bu mantık mahkum edilmelidir.

Biz burada bilimsel özgürlüğe, özerkliğe, öğrenim özgürlüğüne açılan yolların kısa, rakamsal ifadelerle bir değerlendirilmesini yapmaya çalıştık. Bu bilançoda yer alan verilerin kısa yorumları da verilmek istenen "eğitimin" boyutlarını göstermektedir.

Bu çalışmayı gerçekleştirirken, veri anlamında birçok zorlukla karşılaştık. Özellikle atılmalar ve harçlar konusunda hiçbir veri elde etme olanığımız olmadı. Saklanıyor. Devlet arın gibi saklanıyor. Sürekli "başarı" olarak değerlendirilen veriler yayınlanıyor.

Bugüne kadar toplanan harçlar nereye gidiyor. Milyarlarca lira toplanıyor. Herhangi bir açıklama yapılmıyor. Üstelik bu harçların verimliliğinden de kuşku duyuluyor. Enflasyonu aşağı çekme politikalarının yansımalarından biridir desek, karımıza bütçe çıkıyor. Gerçekten alınan harç miktardan, kaba bir hesaba ülke bütçesinin ancak binde 7'sine karşılık geliyor.

Bu olay ancak ve ancak dar gelirli emekçi halkımıza indirilen bir darbe olarak, yaşamda yerini buluyor. Bugün birçok insanın harçlarını ödeyememe durumu var. Okulunuzu bitirseniz bile iliştiğinizi kesemiyorsunuz; harçlarınızı ödemediğiniz için. Bunun altında bir mantık yatmaktadır. Paralı üniversite oluşturma mantığı, kadro yetiştirmek, düzene uygun kafalar ortaya çıkarmaksa; harç toplamamanın mantığı da gelir düzeyi düşük ailelerin çocuklarının okuyamamasını sağlamaktır.

Bir yandan diplomalı işsiz sayısı sürekli artarken, diğer yandan üniversitelere alınan insan sayısı sürekli artıyor. Amaç, ülke gereksinimlerini gözönünde bulundurarak eleman yetiştiren bir yapı oluşturmak değildir. Üniversite ortamı, üretime yönelik, halka yönelik olmalıdır.

Konunun derinlerine girdiğimizde, sorunun başta orta öğretimdeki eğitim sisteminin çarpıklığından kaynaklandığını görmek mümkün olacaktır. Bu da ayrı bir araştırma konusudur.

Aslında YÖK açıkladıklarıyla kendi çelişkisini yansıtıyor. Konulan hedeflerle bugün gelinen nokta YÖK mantığının güzel bir ifadesi oluyor.

Hedef 1990

Öğrenci sayısı	550.000
Lisans	440.000
Ün.lisans	110.000
Profesör	3.824
Doçent	7.404
Yardımcı doçent	11.171
Öğretim görevlisi	10.401

Bu hedef 14 Nisan 1984'te YÖK tarafından konuyor. 1983 verilerine göre 1 öğretim görevisine 31 öğrenci; 1 profesöre 161 öğrenci düşmektedir. Hedefte ise bu rakamlar 1 öğretim görevisine 19 öğrenci; 1 profesöre 144 öğrenci biçimindedir.

Şu andaki durumumuz üzerine ise yorum yapmaya bile gerek yok.

Fakültelerde öğrenci başına bir yılda harcama para
rafıyona göre

TİP	1982-83	1985-86	gerçek değer
Güzel san.	624.750	635.172	294.060
Diğ. Hek. im.	394.819	585.163	270.900
Veteriner	402.788	577.746	267.475
Ziraat	625.885	525.935	243.445
İnşaatlık	416.098	298.438	184.460
Orman	280.128	380.622	176.215
Fen	436.973	308.640	142.890
Mimarlık	176.948	303.157	140.350
İktisat	245.551	279.477	129.390
İşletme	81.868	275.948	126.830
Mak. Müh.	115.160	267.047	123.630
Maden Müh.	338.033	265.758	123.035
İnşaat Müh.	135.497	247.521	114.600
İlahiyat	221.215	213.151	98.680
Kimya	100.139	216.086	100.040
Elek. Elektro.	196.086	97.630	210.882
Siyasal Bil.	197.023	175.425	81.215
DTCF	95.692	168.424	77.980
Edebiyat	97.858	165.411	76.580
Hukuk	88.376	151.769	61.000
Açık öğretim	54.291	93.766	43.410
Ortalama	20.139	27.255	12.618
	195.270	190.901	88.380

1983'te bütçenin yüzde 3,7'si, milli gelirin binde 8'i üniversitelere ayrılırken; 1986 bütçesinin yüzde 3'ü, milli gelirin binde 5'i ayrılıyor. (23 Nisan 1987, Güneş gazetesi)

85 yılında yükseköğretimde bir öğretim üyesine 21 öğrenci düşerken, 86'da 24 öğrenci düşüyor.

BİLKENT'te ise 1 öğretim üyesine 5 öğrenci; 27 üniversitede 307 öğrenciye 1 profesör düşerken, BİLKENT'te 29 öğrenciye 1 profesör düşüyor.

Son 4 yılda fakültelerde öğrenci başına yapılan harcamalar ortalama olarak 195 binden 190 bine düştü. Düşüş oranı yüzde 3, enflasyon hesabına katıldığında bu gerileme yüzde 53'e çıkıyor.

Tüm bunları değerlendirirken, bir karşılaştırma yapmak istedik. Eğitim harcamaları bu hallerdeyken, acaba silahlanma harcamaları ne durum-

dadır diye bakmak istedik. Fakat bu konuda herhangi bir veriye rastlayamadık. Neden acaba?

Bunun yanında örtülü ödenekler nereye gidiyor? Fonlara ayrılan paralarla neler yapılır, bu şirketler nasıl kurtarılıyor acıların yanıtlarını bilebilmek için halktan biri olmak yeterli olmuyor.

Tüm bunların yanında karışımıza BİLKENT adında bir Üniversite çıkıyor. Paralı eğitim yapılan bu üniversite, eğitimin çarpıklığını, "parasız olan okur" mantığını ne de güzel yansıtıyor.

Aynı zamanda tüm öğretim görevlileri sözleşmeli personel statüsünde görünmektedir. Devlet üniversitelerindeki öğretim görevlilerinin birçoğu kadrolu gözükmemektedir.

Ali Sel

Kim Korkar Demokrasiden?

yor; çünkü bir sorun olarak öğrenci derneklerinin gündeminden henüz inmiş değil. Bugün öğrenci derneklerinin yaşadığı sorunlar; dar örgütlenmeler olma; yığınsallaşmama, üyelerarası diyaloga kapalı gruplaşmalar; tahammülsüzlük, iç çekşmelerle uğraşırken yığınsal sorunlarına sahip çıkamama vb.; bir yanıyla dernek içi demokrasinin yeterince net olmayışından, karşılıklı demokratik ilişkilerin zaafiyetinden kaynaklanıyor.

Diyaloga kapalı gruplaşmalar, tahammülsüzlük, sonuç vermeyeceği belli iç çekşmeler, kısaca demokratik ilişkilerdeki zaafiyet öğrenci dernekleri içerisinde çalışan hangi üyenin/üyelerin öz çalışmalarına hizmet ediyor? Bunun hiç düşünmeden verilecek yanıt, "hiç kimsenin"dir. Ama, bütün yukarıda saydıklarımız bir gerçek ise, burada çözülmesi şart olan bir sağlıksızlık yatıyor. Bu sağlıksızlığın kökenleri uzun bir inceleme konusu olabilir. Ülkemizdeki demokrasi gelişiminin zayıflığı, 60-80 arası gelişen süreçte ilerici hareketin ciddi farklılıklar göstermesi, giderek birbirinden kopuklaşmanın miras, ilerici güçlerin sürekli gizliliğe itilmesi vb. belki de bugün öğrenci derneklerinde varolan durumun güdüleyici nedenleridir.

Diğer bir yaklaşımla da; günlük çalışma içinde kimi

konular öylesine ön plana çıkıyor ki -bu normaldir ama- bazen bunlar, uzun vadede ortak çıkarlara hizmet edecek ortak mücadelenin önünü tıkıyor, aşamıyor. Bu tartışma konuları, kimse'nin ödün vermediği, karşılıklı vazgeçilmez ilkeler düzeyine yükseltiliyor. Bir görüşün ağırlık kazanması bile, azınlıkta kalanın kabullenebileceği bir görüş olamıyor. Aynı şekilde doğru yeni bir adım atılmıyor.

Ama biz bir adım -ve ötede- daha çok adımlar atmak istiyoruz. Bütün bu sorunların bir anda çözümlenecek bile, çözüm için gerekli olan adımları kendi alanımızda, öğrenci derneklerinde atmaya gayret göstermeliyiz.

Öğrenci dernekleri aracılığıyla verilecek mücadele kimsenin tekeline değildir. Kimse bu mücadeleyi tek başına omuzlayamaz. Diğer demokratik güçlere herkesin gereksinimi var. Kaldı ki, böyle düşünmeyenler varsa bile, bu, o kişilerin/grupların diğerlerine karşı demokratik olmayan yaklaşımlar göstermesinin gerekçesi olamaz.

Öğrenci derneklerinde dernek içi demokrasiyi savunmak, şu veya bu ilkeyi savunmaktan önce... her şeyden önce ilk ve vazgeçilmez görevimiz olmalıdır. Dernek içi demokrasi, zaman zaman görüşlerimize taraflı sonuçlar doğursa da, uzun vadede hiçbir kişinin/grubun çıkarlarına ters olmadığı,

özellikle bu zamanlarda unutulmamalıdır.

Burada demek içi demokrasinin ne tür bir demokrasi olması gerektiği ile ilgili birkaç söz söylemek istiyorum. Öğrenci derneklerindeki demokrasinin "demokratik merkezîyetçilik" mi, "taban demokrasisi" mi, "tabanın yönetiminde söz ve karar sahibi olma" mı vb. tartışmaları giderek somutluktan uzaklaşıyor. Bunlar hiç yapılmamış demiyorum. Yapılmamış da konunun teorik düzeyde anlaşılması açısından kimi yararlar da var... Kuşkuyla öğrenci dernekleri merkezî yanı da olan demokratik örgütlenmelerdir. Ancak biz, öğrenci derneklerinde dernek içi demokrasiyi oluştururken, ne partilerdeki iç ilişkileri, hatta ne de öğrenci derneklerine benzeyen demokratik örgütlenmelerdeki iç ilişkileri olduğu gibi alabiliriz. Öğrenci derneklerinde dernek içi demokrasiyi daha somut tartışmalarla biz oluşturacağız. Vücudumuza olmayan elbiseyi giyemeyiz. Karşılıklı güven ve diyalog yolu açıldıktan sonra vücudumuza uyan elbiseyi bulmak zor olmayacaktır.

Son olarak, demokrasiyi savunmalıyız; çünkü o dar, sekte ve sonuçsuz mücadelelerin panzehiridir. Demokrasi katilim demektir. İnsanların, kendi görüşlerinin de etkili olduğu bir örgütlenmeye katılmas hem daha kolaydır, hem de bu örgütlenmeye katacağı güç çok daha büyük bir güç olacaktır.

Demokrasiden kim korkmaz? Biz korkmamalıyız...

Demokrasiden anlaşılan eğer, en genel anlamıyla "halkın, kendi kendini yönetmesi" ise, demokrasiden korkmak için "halk" tanımının dışında bir yerde olmak gerek.

Demokrasiden kim korkar?

Yabancı sermayeyle işbirliği içinde olan tekeller, boliding sahipleri, büyük toprak sahipleri, spekülâtörler, banyalı ihracatçılar, vurguncular, onların politik sözcükleri... Bunlar demokrasiden korkar. Bunlar, bırakın halkın kendi kendini yönetme girişimlerini, istemlerini dile getirmesinden bile korkarlar. Başkısıyla, yalan propagandayla, hile ve entrikayla, halkın istemlerini dile getirmesinin, örgütlenmesinin, kendi kendini yönetme girişimlerinin önünü tıkarlar. Çok da haklıdır... Çünkü, heksız kazançlar ve hatta belki de ik-

tidar elden gidebilir... Demokrasiyi savunmak, onlar için, ölümü savunmaktır.

Demokrasiden kim korkmaz? Biz... İşçiler, köylüler, memurlar, teknik elemanlar, emsallar, öğrenciler... Kısaca yönetimde bulunabilmesi zınhar yasak olanlar: Yönetilenler.

Her şey gerçek yaşamda yukarıda çizilen tablo kadar basit ve şematik olmaydı.

Yakın tarihimizde "demokrasi" kavramı, üzerinde daha çok düşünülen ve tartışılan bir kavram oldu. Köşe yazarları, aydınlar, bilim adamları, değişik görüşlerden ilerici-toplumsal kesimler demokrasiyi çeşitli yönleriyle ve değişik açılardan sürekli eleştiriyorlar.

Kunulduklarından bu yana öğrenci derneklerinde de sürekli tartışılan bir konu demokrasi. Sürekli tartışılı-

"Taşra Üniversitesi" kavramı YÖK'ün yükseköğrenim yaşamımıza kazandırdığı çok değerli armağanlardan biri. Taşra üniversitelerinde yaşananlara ilişkin pek çok örnek *Yarın*'ın geçmiş sayılarında yer aldı. Geçen sayımızdan itibaren de taşra üniversitelerini bir bir dolaşmaya başladık. Diyarbakır Diele Üniversitesi ilk uğraşımızdı. Bu sayımızda da bir öğrenci arkadaşımızın mektubuyla Erzurum Atatürk Üniversitesi'ndeyiz. Kuşkusuz, Erzurum'da yaşananlar bir mektubun sınırlarını aşacak boyuttadır. Ancak bir mektuba sığınlar bile çok şey anlatıyor.

Erzurum'da öğrenci olmak...

Hele Erzurum'da yaşanan "Ramazan". Oruç "yiyor" bir kişi, ona yapılan her şey haktır. Ramazanda, Erzurum'da aç kalınır. Yünlü odalarımızda yiyecek araması yapılır. Yiyecek bulundurmamak yasaktır. Bu arama başka zamanlarda yapılmaz. Ramazanda yurt kantinleri dahil, hiçbir lokanta, pastane açık değildir. İnsanlar gizli gizli yemek yemek zorunda kalırlar. Kampüs yemekhanesi Ramazanda açık kalmaya ancak 1983 yılında başlayabilmiştir. Onda da ahırdan kalma artık yemekler verilir.

Öğrenci, dini bir baskının var olduğunu sandığı Erzurum'da öğrenimi süresince görür ki, bu Türk-İslam sentezcilerinin kurumsallaşmasıdır. Öğretim görevlileri de bu kurumsallaşmanın içindedir.

Öğrenciler, üzerlerindeki bu baskı ve tehditler arttıkça, birlikte sorunlarına sahip çıkma eğilimine girmişlerdir. Tehditler artık direnişle karşılaşmaya başlamıştır. İşte bu noktadan sonra, karşılaştığımız sorunlar daha da başka. Bu noktada polis ve sivil faşizan güçlerin açık saldırısı, tehdit ve baskısı karşımıza çıkıyor. Dernek için örgütlenmeye başladığımız süreçte bu olgu karşımıza çıktı. Bunun en somut örneği basına da yansıyan yemekhane olayıdır. Burada bize yönelen tehditler artık salt derslerimizi geçememe tehdidi değil. Bu yemekhane olayı tam da dernekleşme çaba ve çalışmalarımızın ardından gerçekleşmiştir. Biz örgütlenmeye başladığımızda karşımızda öğretim görevlilerinden okul idaresine, polisin baskısından faşizan güçlerin baskısına kadar ulaşan bir çember oluştu. Polisin adlarını bilme'ne karşın bize saldıranlar ortalıkta dolaşıp, yapıkları ile övünürken, yemekhanede dayak yiyen arkadaşlarımız Site Kırakolu'nda tehdit edildiler, gözaltında tutuldular. Dayak yiyen arkadaşlar dava açtıklarında, sonuçta karşılaşılan olaylar şöyle bir espiyi geliştirdi Erzurum'da: "Davacıydık, beraat ettik."

Özendirme ve tehdit yoluyla polis, insanları muhbirliğe zorluyor. Bunun için özellikle kız öğrencileri seçiyorlar. Bu arkadaşlara derslerini geçebilecekleri, okullarını hiç sorunsuz bitirebilecekleri söyleniyor. İnsanların birbirlerinden kuşkulandığı ortamlar yaratmaya çalışıyorlar. Oluşturulan birliklerin dağıtılması için tüm yollar deneniyor. Biz Erzurumlu öğrencilerin en büyük eksikliklerinden biri, diğer illerin öğrencileriyle olan iletişimsizliğimizdir. Bunun ana nedeni, doğu ili olmamızdan kaynaklanıyor. Doğudaki tüm öğrenciler için bu sorun geçerlidir. Basınla diyalogumuz yoktur. Onun ötesinde, bunun olanakları da yoktur. Hatta Erzurum'a haftalık dergiler bile doğru dürüst gelmez. Doğunun tüm öğrencileri içinde öğrenciliğimiz sürer. Öğrencilerin kolektif ilişkilerini geliştirmesinin tüm yolları tıkanmıştır. Tüm çevre baskılarına karşı öğrenciler arasında en yaygın ilişki, tehil kız-erkek ilişkisidir. Bunda çevre baskısına tepkinin payı olmasına karşılık, önemli etken Erzurum'da geliştirilebilen en insanca ve en güzel ilişkilerden birinin bu olmasıdır.

• Erzurum'dan Bir Üniversite Öğrencisi

Erzurum'a gelen öğrenimin ilk tepkisi "Nasıl yaparım da ben Erzurum'dan kurtulurum" psikolojisidir. Öğrenci daha başta bu psikolojiye nasıl giriyor? İşin başından henüz, bütün derslerini bırakıp üniversite sınavının hazırlığına neden giriyor? Öğrenci bürosunun dosyalarına baktığında görülecektir ki, kendi isteği ile kaydını sildiren giden bir dolu öğrenci vardır.

Daha okula geldiğinde, ampüse girerken ilk şokunu yaşıyor öğrenci. Karşısındaki levhada: "Türk Öleminin en büyük düşmanı: komünistlik" yazar.

Okul içerisinde öğrencinin ilk kavradığı şey, mesleğe gitmek için sınıf geçilemeyeceğidir. Dersle giren öğretmenlerimizin en büyük sorunu namaz saatleriyle ders saatlerinin çatışmasıdır. Bazı doçentlerimiz, soğan zorunda "Allahü ekber" yazısını hararetle ararlar ve bulurlar. Bazıları derse girdiklerinde bizi ayağa kalkmaya zorlarlar. Ola ki, bir sınav kağıdında öztürkçe sözcük olsun, hemen üstü kurmızı; kalemi çizilir; öğrencinin adı ezberlenir ve ikinci yıl atılması için psikolojik savaş başlar. Erzurum'da öğrenci, yabancı demektir. Öğrencinin karşısına iki olgu çıkar: Erzurumlu ve Erzurumlu olmayan. Öğretim görevlilerimizin çoğu Erzurum mezunudur. Üniversite çalışanlarının yine büyük yüzdesi Erzurumlu. Okul için eki yaşamdan öte, okul dışındaki yaşam da öğrenci üstünde yoğun bir baskıdır. Bir kız öğrenci ile erkek öğrencinin elele yürümesi bile yadırganır. İki sevgili pastanede elele tutuşsa, garson kendinde hak görüp "Ellerinizi birbirinden ayırın" diyebilir. Şehirde kültürel, sosyal hiçbir oluşum yoktur. Erzurum içinde öğrencilerin yegâne gidebilecekleri yer birkaç pastanedir.

Demokrat, demokratik" sözcükleri günlük yaşamda sıkça kullanılıyor. Birinden söz ederken ya da birini tanıtırken çoğu kez "demokrat arkadaş" sözcüklerini söyleriz. Bu tür konuşmalarda "demokrat" sözcüğü daha çok "hoşgörü" ya da, her düşünceye "eyvallah" diyen; alırmayan, kanşınayan, kızmayan anlamlarında kullanılıyor. Oysa, demokrat olmak, demokratça düşünmek o kadar kolay değildir. Öyleyse "demokrat" olmak ne demektir?

Eğitimde demokrat olmak şudur: Eğitimin halka eşit ve dengeli olanaklarla götürülmesi ve yayılması; eğitim içeriğinin halktan yana, bilimsel ve gerçekçi olması; öğretici-öğrenci ilişkisinde öğreticiden yana otorite olmaması; eğitimin tek elden ve merkezden yönetilmemesi. Bu dört ana ilkeyi içine sindiren ve yürekli savunan insan "demokrat" olabilir. Yoksa, her şeye eyvallah diyen, hoşgörülü insanı "demokrat" tanımlı içine sokmak, bu işi kolayla indirmektedir.

Bugün Türkiye'de, ilkokulundan üniversitesine dek, bu dört ana ilkeden hiçbirini uygulanmıyor. İnsanlarımız da bunu yazgı olarak görüyor ve boyun eğip geçiyorlar. Çok insan da işin ayırında olmadıklarından tam tersine, demokrat olmaları yerde diizeni kollama ve koruma çabasına giriyorlar. Bugün 4 milyon çocuk birleşik sınıflarda ilkokulu okuyor. 1500 köyde ilkokul yok. Eğitimin bütçedeki payı hızla düşüyor ve düşürülüyor. Eğitim devletin "kerhen" yaptığı işler arasına girmiştir. İlkokulda ve ortaöğretimde paralı eğitime kayış artmıştır. Sırf bunlar bile, günümüzde, üniversiteye dek demokrat eğitimden iz kalmadığını göstermeye yetmektedir.

ÜNİVERSİTE

Üniversiteye girişte ve üniversite düzeyinde eğitimde demokratlıktan söz etmek güçtür. Özellikle YÖK döneminde, bırakın eğitimde demokratlığı sağlamak, demokrat düşüncede olmak suç sayılmıştır. Onun için de binlerce öğretim üyesi üniversiteden uzaklaştırılmışlardır. İş başından alalım. Bir kez üniversiteye giriş demokratça değildir. Sınavla katılan adaylar eşit koşullarda yetiştirmişlerdir. Bilgi, beceri ve yetenekleri, öneminden iyi, eşit ve dengeli yetiştirmemiş insanları aynı pisle yarıştırmak, demokratlığa aykırıdır. Böyle olunca, adaylar, üniversite düzeyinde eşitçi bir dağılım göstermiyorlar. Geleceği iyi ve çekici mesleklerle ait fakülteler olanaklılara; meslek yüksekokulları gibi ara insan yetiştiren okullar da olanaksızlara ayrılıyor. Tek başına bu gözlem bile üniversitede demokratlığa veda edildiğini gösteriyor.

12 Eylül yönetimi ve YÖK'çüler, üniversite sayısını 28'e, öğrenci sayısını 500 bine çıkardık diye, üniversiteleri ülkenin her yanına yaymış olmanın övünçünü anlatmak istiyorlar. Kaba bir bakışla üniversiteler halkın ayağına gitmiş olmaktadır. Bu da eğitimin halka yayılmış olduğunu kanıtlar. Bu düşünceler yanlıştır. Van'a, Malatya'ya, Trabzon'a üniversite açmak, halka yayılma sayılmaz. Kaldı ki, yeni ya da eski binaya üniversite/fakülte tabelasını asmak iş değildir. Çoğunun içi boştur. Eğitim son derece düşüktür. Özellikle Doğu illerimizde "bir mekân bir dekan" şeklinde fakülteler çoktur. Demek ki, bu üniversiteler, bilimi ve gerçeği anlatacak öğretim üyesinden yoksundur. Ayrıca, açılan bu üniversitelerin öğrencilerinin büyük çoğunluğu, baştan belirttiğimiz gibi, olanaklı üniversite adaylarıdır. On yıllık bir sürede Hakkari Lisesi mezunu tek öğrencinin kendine en yakın Dicle Tıp Fakültesine girememiş olması, buna en güzel kanıttır. Bu sonuç bugün de sürüyor. Fakültelerin büyük çoğunluğu "beş sınıflı tek öğretmenli ilkokul" gibi, "dört sınıflı tek

öğretim üyesi fakülte" biçiminde varlıklarını koruyorlar. Dicle Üniversitesi'nde hukukta bir profesör, mimarlıkta bir Dr.asistan hukukçu ve mimar diploması verebilmektedir. Aynı üniversitenin dört fakültesinde dekan yoktur. Rektörün işi de cami açmak, camiye namazcı çağırmak vb. işlerdir. Bu ve benzer üniversitelerde demokratlıktan söz etmek olası değildir. Kısacası, üniversite açmak, demokrat düşüncede olmaya yetmiyor.

Eğitimin içeriği nedir? Üniversitelerin hepsinde Türk-İslam sentezli geliştirilmesi amaç edinilmiştir. Bunun için engel gibi görünen kadrolar etkisiz hale getirilmiştir. Ve, doğru ve bilimsel düşünen insanların yetiştirilmesi için gerekli eğitim içeriği yok edilmiştir. Bunun için dinci, sağcı ve ırkçı öğretim üyeleri yönetici ve öğretici yapılmıştır. Yazgıcılık ve şükürcülük düşüncesine egemen kılınmaya çalışılıyor. Her şey "Allah'a bağlanıyor ve dua ile çözülecek savında bulunuluyor. Başbakanın her işin başında "dua edin" dediği; Kenan Evren'in nazar değmesin diye tiüsi yaptırdığı bir ülkede, bilimsellik gerçek ölümle başbaşa demektir. Demokrat eğitimde yazgıya, şüküre, duaya, tiüsiye, Allah'a yer yoktur. Demokrat eğitimde bilim vardır. Bilin olan yerde de özgür düşünme, yaratma, insan sevgisi ve özgürlük olur.

Bugünkü dizgemin ana ilkesi de öğretici-öğrenci ikilişi içinde öğreticiden yana otoritenin egemen olmasıdır. Onlar, bu otorite olmasa, kuşkusuz kendi yazgıcı ve genici eğitimlerini sürdüremezler. Ancak, bu da, demokratik eğitime taban tabana zıttır. Otorite korkuyu, sinmişliği ve kişiliksizliği doğurmakta, sonuçta bilimsel üretim ve düşünce gelişmesi engellenmektedir. YÖK üniversitesinde korku içinde olmayan tek canlı varlık yoktur. Korku, nötron bombasının yerini almıştır. Öğretim üye ve yardımcılarını atılma ve sürtülme; öğrenciler 40 sayısı ve atılma, ceza alma korkuları içindedirler. Böyle bir kurumda, korkunun

söfrelara dek sindiği yerde üniversite eğitimi yapılamaz. YÖK'ün otoriter anlayışı içinde üniversiteleri bilimselliğe ve yaratıcılığa itmek çok güçtür. Bu otoriter üniversite ezdiği, sindirdiği ve korkuttuğu öğrencilerinin sağlığını bile düşünmüyor. Öğrenciler beslenme yetersizliği nedeniyle sağlıklı değildir. Ekonomik kötülük bellerini bükmiştir. Yapılan bir araştırmaya göre yüzde 45'i kansızdır. Bu oran halk arasında yüzde 9.25'tir. Sınır hastası olan öğrenci oranı yüzde 15'tir. Otorite, öğrenciyi bilimsel yaklaşmadığı gibi, sevgi de göstermiyor.

Demokratlıkta tek elden ve merkezci yönetim düşünülemez. YÖK düzeninin tek cayılmaz ve ana ilkesi de tekerci, daha doğrusu Doğramacı olmasıdır. YÖK'ün ihtarlar kurulunda bulunan 24 kişiden hiçbirini özgür değildir. Özgür, özerk olan tek kişi Doğramacı'dır. 28 üniversitenin tek söz geçireni O'dur. Korkuyu salan, saldıran, korku doğurtan bu kişidir. Uygulayıcıları, kapıkulları ve yönetici gözükten süs bitkileri çoktur. Sadece bu yapılaşma, günümüz üniversitesinde demokrat bir eğitimin olmadığını kanıtlamaya yeter.

SONUÇ

Eğitimde, özelden üniversitede demokratlığı kabaca anlatmaya çalıştık. Görülüyor ki, demokratlık her şeye eyvallah demek, hoşgörüli olmak değildir. Demokratlık zor iştir. Her şeyden önce yüreğinde insan sevgisi olması gerekir. Bilime inanmak, özgür olmak; düşünmek, kafa yormak, gözlem yapmak, demokrat olmaya giden yolun ön kullandır. Gençlerin bu kurallara uymaları gerekiyor. Demokrat nice dostlar kazanılması dileğiyle...

(*) Öğretim Üyeleri Derneği Genel Sekreteri

Bugünlerde fakülte ve üniversite derneklerinde yoğun olarak konuşulan, tartışılan konulardan biri de önümüzdeki aylarda yapılacak olan Özerk-Demokratik Üniversite Kurultayı.

Bir yandan hazırlıklar sürüyor; nasıl bir üniversite, nasıl bir eğitim tartışmaları yeni sorular, yeni hazırlıklarla zenginleşiyor. Ancak hemen eklemek gerekir ki, kurultay hazırlıkları ortak bir anlayışla, gereken düzeyde sorumlu ve eşgüdümli bir işleyişle oturmuyor değil. Hazırlıklar, hedefler, kurultayla yaratılmak istenen etki, kurultayın gençliğe ne tür yeni olanaklar ve mevziler kazandıracak gibi bir dizi olgu gözden kaçınılarak, yer yer unutularak sürmekte. Dikkatler gereksiz yere, birçok noktaya dağılıyor. Ve gündemde olmadığı halde tartışılan kimi konular kurultay hazırlıklarını güdükleştiriyor, verimsizleştiriyor.

Bundan ötürüdür ki, kurultayın tüm ülke gençliği, tüm demokratik muhalefet ve demokratik kuruluşlar üzerinde ve onlarla birlikte, demokratik bir Türkiye yolunda ne tür politik etkiler yaratabileceğini, yaratması gerektiğini bir kez daha saptamak ve tartışma gündemini bu doğrultuda gözden geçirmek yararlı olacaktır.

Her şeyden önce kurultay, en yakıcı ve acil çözüm bekleyen sorunların ayrıntılı bir şekilde yeniden tanımlandığı ve tek bir ses halinde tüm demokrasi güçlerine ve rejime ilan edildiği bir merkezî organa dönüşebilir. Bu anlamda kurultay, öğrenci gençliğin örgütlenme mücadelesinin dersler ve deneyimlerle yüklü bir temel örneği, bir kilometre taşı olabilir.

Bu kurultay, geçen aylar boyunca üzerine dergiler dolusu yazılan "Gençliğin birliği, üniversite gençliğinin tek ve yığmsal örgütü" yolunda pratikte atılmış büyük bir adım olacaktır.

Bu kurultay gençliğin eline, rejimin bilim düşmanı, gençlik düşmanı yüzünü teşhir etme hedefinde bugüne dek sahip olmadığı, yeni ve büyük olanaklar verebilir. Nasıl?

Her şeyden önce fakültelerde, üniversitelerde kurultay hazırlıkları çerçevesinde yapılan görüş-öneri alışverişleri gençliğin tartışma ufkunu ve gündemini genişletebilir. Genişletilebilir diyoruz, çünkü bu sürecin genişlemesi; öneri toplanması, tartışılması çalışmaları bugüne dek derneğin fışıl görev almamış, üye olmamış onbinlerce öğrencinin katılabilmesi için inatla, özveriyle çalışmaya sıkı sıkıya bağlı. Yalnızca dernekte etkin üyelerin öznal gayretleriyle "onbinlerin" ortak bir gündem çerçevesinde düşünce üretimi ve tartışması süreci başlatılabilir ve ileri doğru zenginleşerek sürebilir.

Bu ise, yeni yeni onbinlerin öz çıkarlarını savunmak, kaybettiği haklarını geri almak, geliştirmek için ayağa kalktığı, örgütlendiği ve ileri atıldığı ve her adımında rejimin gerici yüzü ile karşı karşıya geldiği bir gelecek demektir. Hem de uzak olmayan, son derece yakın bir gelecek.

Bu kurultay, demokrasiye biz gençler kadar gereksinimi olan diğer toplumsal kesimlerin, meslek örgütlerinin, işçi örgütlerinin istemlerini, öğrenci gençliğin özgül istemlerini de dikkate alarak ayrıntılandırmanın yolunu açabilir. Gençlik, özerk-demokratik üniversite isteminin, bu kesimlerin yaşamları ile, gelecekte ülke yönetimine daha ayrıntılı ve somut bir program çerçevesinde etkide bulunmaları ile bağlantısını gösterebilirse, bu kesimler de öğrenci gençliğin istemlerini, sesini kendi tabanlarına duyurmada aktif bir dayanışma içinde olacaklardır.

Her meslek grubu örgütlenmesinin, her demokratik kitle örgütlenmesinin varlığını ve ülkenin politik

yaşamında saygınlığını sürdürebilmesi için demokrasi bilincine sahip aktif bir üye potansiyeline gereksinimi vardır. Ve elbette bu kesim ne denli büyük olursa, rejimin o örgüt üzerinde anti-demokratik baskıcı oyunlar tezgahlaması ve devreye sokması da o denli zor olacaktır. Demokratik kitle örgütlerinin tek üye kaynağı olan üniversitelerde eğitimin demokratikleşmesi, özyönetim bilincine, demokrasi bilincine sahip gençlerin yetişmesine ve bir bütün olarak ülkemizde demokratik bir ortamın -bir daha darbe yememek üzere- egemen olmasına dolaysız katkıda bulunacaktır. O halde kendi uzmanlık alanında aktif, düşünce üreten ve düşünceleri ile üniversitede yaşamın demokratikleşmesine ve giderek yönetimine katkıda bulunan gençlerin çoğaldığı bir üniversite ortamı, demokratik kitle örgütlerinin geleceğinin, bir bakıma sigortasıdır. İşte bu yüzden öğrenci gençliğin demokratik kitle örgütleri ile dayanışması, demokratik bir Türkiye'yi daha da yakın kılacaktır.

Bu kurultay, gençlik sesini örgütü ve yığmsal bir şekilde yükseltebildiği ölçüde muhalefet partilerini programlarının gençlik ve eğitimle ilgili bölümlerini genişletmeye, öğrenci gençliğin ayrıntılı ve gerçekleştirilebilir hedeflerle donanmış programından etkilenmeye zorlayacaktır. Daha bugünden, muhalefet partileri, demokratik bir Türkiye'de nasıl bir

üniversite, nasıl bir gençlik örgütlenmesi düşündükleri konusunda netleşmeye zorlanmalıdırlar. Programlarında gençliğe ilişkin vaatlerini nasıl gerçekleştirecekleri, bu doğrultuda kimlerle birlikte yürütmeyi düşündükleri konusunda vaatlerini hangi fonlarla gerçekleştirecekleri konusunda daha açık ve gerçekçi olmaya zorlanmalıdırlar. Yalnız iktidar olduklarında değil; bugün, gençliği rejim karşısında, onun baskıları karşısında nasıl destekleyeceklerini açıklamalıdırlar.

Bu düşünceler kuşkusuz diğerleri gibi tartışılacak, zenginleştirilecektir. Kanımızca bu hedefleri de hesaba katarak, bu hedefler için duraksamadan harekete geçilerek genişletilecek hazırlık çalışmaları, kurultayın politik boyutunu daha geniş toplum kesimlerinin kavranmasına ve daha geniş demokratik çevrelerin gençlikle birlikte harekete geçmesini yardımcı olacaktır.

Tüm bunlar başlandıktan sonra ise, 17'sinde ipe gönderilen, ama 18'inde oy kullanamayan, bir politik örgüte üye olamayan, politika yapamayan üniversite gençliğinin ülkenin geleceği konusunda nasıl üretken, yaratıcı çalışmalar yapabildiği -politika yapabildiği- bir kez daha gösterilmiş olacaktır.

Kurultayda Yeni Kazanımlara Doğru

14. Yılında Politeknik Direnişi

Samet Ülker

Yunanistan... 21 Nisan 1967...

Omuzu sırmalı, yaldızlı, apoletli üniformanın içindeki adam konuşuyor. Adam CIA karargâhlarında üretilen Prometheus planının baş kahtamamı. Adam konuşuyor; kendinden emin, arkasında ki destekten emin... CIA'nın, ABD emperyalizminin, Amerikanlaşmış, Yunan kökenli mülti milyoner İşadamlarının; Onasilerin, Narkosların, Apneunların tam ve açık desteğini ardında hissetmenin rahatlığı... Adam konuşuyor:

"Biz bu harekatı demokrasiyi korumak için gerçekleştirdik. Ben portiler ve görüşler üstü kurtarıcıyım."

Kendini kurtarıcı ilan eden bu adam, Yorgo Papadopoulos. Kara albaylar cuntasının lideri. Adam konuşmaya devam ediyor:

"Yunanistan'ı alçıya koydum. Halk olgunlaşınca alçıyı çıkaracağım."

* * *

Yunanistan... 1968 Baharı...

Cuntacılar keyifli... 1968 yılı babarında başta Fransız olmak üzere Avrupa ve Amerika'da öğrenci eylemleri büyük bir hızla yayılırken, Yunanistan bu yayılma alanının dışında kalıyordu.

Cuntacılar konuşuyor:

"İşte bakın, halk rahatını istiyor. Her şey düzenli... Grev yok; huzur ve refah var. Atinalılar tavernalarda şaraplarını yudumluyor."

Cuntacılar ülkeye "huzuru" getirdiklerini söylüyor ve bununla övünüyorlardı. Cuntacılar, darbe sonrasında olsun, 68 yılında olsun, karşılarda etkili bir muhalefetin olmamasından duydukları keyif ve memnuniyeti gizlemiyorlardı...

* * *

Ancak, cuntacıların "huzur"u, darbeden 6,5 yıl sonra, 1973 Kasımında bozuluyordu. Oysa her şey "ne kadar rahat" geliyordu; sıkıyönetim, tutuklamalar, işkenceler, kitap yasaklamaları, sansür... Bütün bunlar 6 yılı aşkın bir zaman boyunca "rahat bir şekilde" sürdürülüyordu... Üniversitelerin yapısında büyük bir "değişiklik" gerçekleştirilmişti; üniversitelere hükümet komiserleri sokulmuş, ders kitapları değiştirilmiş, büyük bir eğitimiyesi kıyımına girişilmiş; öğrencilerin askerlik tecili kaldırılmış; "çeşitli disiplinlilikler" de öğrencilerin öğrencilikten süresiz uzaklaştırılmıştı. Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rante.org>

ması yasallaştırılmış ve yaygın bir şekilde işletilmiş; öğrenci birikimleri dağıtılmış ve üniversitelerde özerklik ayaklar altına alınmıştı. Ancak bunlar, öğrencilerin demokrasi isteğini yok edememişti. Oysa her şey "ne kadar da plana uygun" geliyordu; Haziran 73'te krallık kaldırılmış, Papadopoulos kendisini cumhurbaşkanı ilan etmişti. Temmuz ayında Papadopoulos'un istediği yönde anayasa değişikliği gerçekleşmiş ve seçmenlerin yüzde 78,5'i referandumda anayasa değişikliği yönünde oy kullanmıştı. Ardından Papadopoulos, "liberalizasyon" planını açıklamış; sıkıyönetim "kaldırılmış", bazı albaylar emekliye sevk edilmişti. Ağustos ayında Papadopoulos bir "jest" daha yapmış; 300 siyasi tutukluyu serbest bırakmış ve gelecek yıl ilkte "seçimlerin" yapılacağını açıklamıştı. Ardından Merkezînin, "yönetimle muhalefet arasındaki ayrılıkları sona erdirmekle" görevlendirilmiş ve Merkezînin başkanlığındaki "sivil" hükümet göreve başlamıştı. Fakat tam bu aşamada daha öncesinde hesaba katılmayan bir "faktör" sahneye çıkıyordu; demokrasi güçleri... Ve "diktatör eliyle demokrasi", daha doğrusu "sopalı demokrasi" adı verilebilecek olan diktatörlüğün kalıcılaştırılmasını amaçlayan Amerikan Ulusal plan suya düşüyordu.

* * *

4 Kasım 1973...

Eski başbakanlardan Yorgo Papandreu (bugünkü Yunanistan Başbakanı Andreas Papandreu'nun babasıdır)'yu anmak için mezarı başında toplanan ve çoğu öğrencilerden oluşan 1000 kişilik bir grup, daha sonra Atina'da yürüyüşe geçmişti. "Kahrolsun Korn Albaylar cuntası" sloganının atılması üzerine, polis göstericilere saldırıyordu. Çıkan çatışmada birçok polis ve gösterici yaralanıyor ve 30 kişi gözaltına alınıyordu. 1973 Kasım'ı, Yunanistan'da "Sıcak Kasım" olarak nitelenir. Bu olay, "Sıcak Kasım'a yol açan kıvılcımdı. Gözaltına alınanlardan beş kişinin tutuklanmasını protesto için öğrenciler 14 Kasım günü gösteriler yapmaya başladılar.

15 Kasım günü 3 bin kadar öğrenci Atina Politeknik Üniversitesi'ni işgal ettiler; öğrenciler binanın içine grip kapıları kilitlediler; ne dışarıya çıkıyor, ne de kimseyi içeri alıyorlardı. Bunun yanı sıra, binlerce genç de üniversite bahçesinde ve caddede sabahlıyorlardı. Üniversite bahçesinde ateş yakan öğrenciler, diktatör Yorgo Papadopoulos'un resimlerini de bu ateşte yakıyorlardı. Üniversite çevresi yüzlerce polis tarafından kordon altına alınıyordu.

16 Kasım günü direniş sürüyor ve daha da yayılıyor. Atina Politeknik Üniversitesinden sonra Patras ve Selanik üniversiteleri de öğrencilerce işgal ediliyordu. Patras da, çevrede barikatlar kuran öğrenciler polisin olası bir saldırısına karşı önlem alıyordu. Atina Politeknik Üniversitesi'nin önündeki Patission Caddesi hıncahınç domuş, "dışardaki" öğrenciler yoldan geçenlere cuntayı kınayan bildiriler dağıtıyordu. Öğrenciler "Cuntaya Hayır", "Papadopoulos İstifa", "Kahrolsun Cunta", "Amerikalılar Dışarı" ve "Amerika'ya Hayır" sloganlarını haykırıyorlardı. Öğrenciler okulda, elektrik fakültesi laboratuvarındaki aygıtlarla bir radyo vericisi kuruyor ve frekansları ayarlayarak Atina'ya ve bütün Yunan halkına direnişe katılmaları için çağrıda bulunuyorlardı. Radyodan, "Bu faşizme karşı bir mücadeledir" deniyor, liseli ve üniversiteli öğrenciler ve işçiler genel grev ve çağrılıyordu. Radyo, direnişin şu istemler için yapıldığını açıklıyordu: 1- Eğitim demokratikleştirilmelidir. 2- Yunan halkına daha geniş özgürlükler tanınmalıdır. 3- Yedi yıllık baskı yasala-

rı kaldırılmalıdır. 4- Bütün dernek ve sendikaların özgür seçim yapılmalıdır." Patras Üniversitesi'nde kurulan radyodan da: "Kaholsun Cunta", "Şilt, Yunanistan, İspanya: Demokrasi için İleri" sloganları yayılıyordu.

Öğrenciler dışında işçiler ve halk da direniş aktif olarak destekliyor ve katılıyordu. Atina Politeknik Üniversitesi Senatosu da Eğitim Bakanlığına başvurarak, polislin üniversite içinde harekete geçmekten kesinlikle alıkonmasını istiyordu.

16 Kasım günü, hükümet, polislin direnişli bastıramaması üzerine ordunun müdahalesini istiyor ve Atina'ya bir tank tugayı sevk ediliyordu. 16 Kasım akşamı, ordu birlikleri müdahale edip polisle birlikte Atina Politeknik Üniversitesini kuşatıyordu. Öğrencilerin radyosundan: "Yunan ordusu, Yunan gençliğini katletmek için harekete geçmiştir. Parolamız sonuna kadar direnmektir" deniyordu. Öğrencilerin hepsi sonuna kadar direnmek için and içiyordu. Üniversitenin kapatılmasından sonra içeri girmeye çalışan dışardaki on beş bin kadar öğrenciye asker ve polisler saldırıyordu. Saldırı üzerine öğrenciler kendilerine saldırı ve kuşatan asker ve polisleri "katiller" diye haykırıyordu. Tank birliğinin başındaki subayın emri üzerine tanklar üniversitenin ana kapısını kırarak içeri giriyordu. Polis ve askerler öğrencilere ateş açıyordu. Daha ilk anda tank paletleri altın da ezilerek ve açılan ateş sonucu 5 öğrenci yaşamını yitiriyordu. Atinalı öğrencilerin radyosundan acil ilaç yardımı istemesi üzerine öğrenciler ve halk gece eczanelerin vitrinlerini kırarak, ilaç ve pansuman malzemelerini yağma ediyor ve yarıları öğrencilere ulaştırıyordu. Öğrencilerin cunta ya karşı direnişine binlerce işçi ve diğer toplum kesimlerinden bir sürü insan da katılıyor; Atina'nın sokak ve meydanlarında gösteriler yapıyor du. Sabaha kadar altı saat boyunca sayıları yirmi bini geçen öğrenciler ve işçilerden oluşan göstericiler, Atina'nın sokak ve meydanlarında polis ve askerlerle çarpışıyor du. Bu çarpışmalarda, birçok insan can veriyordu. Başlangıçta (14 Kasım) tutuklanan beş kişiyi savunmak için başlayan direniş, üniversite özerkliği için, özgürlük ve demokrasi için, ABD emperyalizmine ve albaylar cuntasına karşı ülke çapında yığınsal bir direnişe dönüşüyordu. Kısacası, "alçı" kırılıyordu.

Sabah saatlerinde ordu, "duruma bâklım" oluyordu. Arkasında onlarca ölü, yüzlerce yaralı bırakarak 21 Nisan darbesinin lansız gerçekleştiği ve darbe sonrasında kimsenin asılmadığıyla övülen Papadopoulos cuntası, Atina sokaklarında oluk oluk kan akıtıyordu. Papadopoulos rejiminin "İlberalizasyon" maskesi çabuk düşmüştü. Ülke çapında sıkıyönetim ve sokağa çıkma yasağı ilan ediliyor; ordu alarına geçiriliyor, ülkedeki tüm futbol maçları iptal ediliyor; gazeteler sansürden geçtikten sonra yayınlanabiliyordu. Tanklar sokakları dolduruyor, sıkıyönetim uyarınca halka açık yerlerde beş kişiden fazla insanın bir araya gelmesi yasaklanıyordu. To Vima gazetesi sansürün yeniden uygulanmasını ve rejimin saldırılarını protesto için 19 Kasım günü yayınlanmıyor; tlin muhalefet liderleri direniş desteklediğini ve rejimin saldırılarını kınadığını açıklıyordu.

Yunanistan'da maçlar için kapatılan futbol stadyumları gözaltına alınanlar için açılıyordu. İlk elde 1500 kişi stadyumlara dolduruldu. Geceleri evler basılıyor, insanlar askeri araçlara bindirilip bilinmeyen yerlere götürülüyordu. Gözaltındakilere yaygın işkence yapılıyordu. Yolda koltuğunun altında kitap, kağıt, dosya taşıyan gençler durdurulup, kimlikleri soruluyor; kitlesel tutuklamalar yapılıyordu. Geceleri sokağa çıkma yasağı saatlerinde askerler sık sık havaya ateş açarak varlıklarını Atinalılara hatırlatıyorlardı. Sendika

liderleri ve Atina Üniversitesi rektörü de, gözaltına alınıyor, muhalefet liderleri evlerinde göz hapsinde tutuluyordu.

Bu arada, Başbakan Markezinis, "Gösterdikleri başarıdan ötürü orduyu kutlarız" demekten çekinmiyor; General Zagoryanakos, "Ordu kimseyi öldürmedi" diyor du. İlişkime sözcüsü Zurnacıs, "Olaylarda yer alanların gençliğin çok küçük bir bölümünü oluşturduğunu" söylüyor ve ekliyordu: "Olaylara katılanlar işsiz, tembelsiz, sorumsuz olanlardır. Demokrasiye dönüşmesini istemeyen kuvvetlerin bu oyunları tezgahladığını biliyoruz. Bu kuvvetlere fırsat verilmeyecektir." Başbakan Markezinis, "İç düşman, dış düşmandan daha tehlikelidir, çünkü görünmez" diyor du. Evet, cunta cephesindekiler bunları söylüyor du. Söylüyordu ama, "görünmeyen iç düşman", yani halk, cuntayı büyük bir şiddetle silkeliyordu. Yıllardır iş başında ve "hiç gitmeyecekmiş" gibi görünen Papadopoulos cuntasının ayaklarının altındaki zemin büyük bir hızla kayıyordu. Papadopoulos, tüm Yunanlılarca lanetleniyordu.

Kısa bir durgunluktan sonra öğrenciler ve halk, direniş, diktatörlüğü protesto eylemlerini sürdürüyordu. 18 Kasım günü öğleden sonra askeri birlikler, Atina'nın merkezindeki Monica Meydanı'nda bulunan kalabalığı dağıtmak için on dakika süreyle havaya ateş ediyordu. 20 Kasım günü Omony Meydanı'nda gösteri yapılıyor; Aleksandros Caddesi'ndeki yürüyüş polis tarafından dağıtılıyordu. İnşaat işçileri ve başka işkollarındaki binlerce işçi işbaşı yapmıyordu.

Papadopoulos cuntasına karşı oluşan tepkiler sonucu ABD, Papadopoulos'u gözden çıkarıyor ve feda ediyordu. Ordu içindeki bir başka kilit, darbeye yönetimi ele geçiriyordu. General Gizikis ve General İyoni'des... Ancak bu yeni cunta da 21 Nisan 1967 darbesinin ilkelerine bağlı kaldığını açıklamaktan geri durmuyordu. Artık ipliği iyice paraza çıkmış, ABD ve yeni cunta tarafından dahi savunulmayacak durumda olan Papadopoulos cuntasının birçok yetkilisi tasfiye ediliyordu. Eski cuntanın yükünü taşıyacak isimler bulunuyordu. Örneğin, sürekli nişvet aldığı için kendisine "bay yüzde beş" lakabı takılan gizli polis şefi Rufogalis, öğrenci olaylarını tahrik ettiği iddiasıyla tutuklanıyordu.

Ne var ki, yeni cuntanın ömrü de fazla uzun sürmedi. 1974 yılında Yunanistan'da diktatörlük yıkıldı.

Politeknik bir anda oluşmadı. O, cunta öncesi deneyimin ve cunta koşullarındaki ırlı ufaklı bir dizi direnişin birikiminin sonucunda, özellikle 1972'den sonra demokrasi hareketinin gelişmesi sonucu oluştu. Cuntanın egemenliği beş yıl boyunca halkın yığınsal mücadelesini bertaraf etmişti.

Politeknik, rejimin temellerini derinden sarsan ve diktatörlüğün yıkılmasında, demokrasinin kazanılmasında önemli bir rolü olan direniştir.

Politeknik, Yunanistan gençliğinin ve halkının bilincinde dev bir aşramayı ifade eder. Yığınların demokrasi bilinci kazanmasında büyük bir role sahiptir. Politeknik'in başarısı Yunanistan gençliğinin ve demokrasi güçlerinin birliğinden geliyor.

Politeknik'in başarısı, salt bir öğrenci (diğer toplumsal kesimlerden yalıtılmış olarak) "ayaklanması" olmasından değil, gençliğin özellikle işçi sınıfıyla ve demokrasi güçleriyle birlikteliğinin sağlanması olmasından geliyor. Öğrenciler ve işçiler bu direnişte bütünleşmiştir.

Politeknik gösterdi ki, belli bir noktadan sonra toplumsal karşı çıkışın enerjik bir şekilde ifadesi, alışagelmış ya da önceden kestirilebilecek bir yol izlemiyor. Uzun denilebilecek bir durgunluk dönem'inle sonra işçi sınıfının ve demokras

günlük dönem'inle sonra işçi sınıfının ve demokras gücünün eylemleri belli koşullara bağlı olarak oldukça kısa zaman aralıklarında yoğunlaşabiliyor. Bunun için alışagelmış durumlarda, önemli politik sonuçlar yaratmayan tek bir olay yeterli olabiliyor. Devrimci güçlerin görevi de, durgunluk döneminde kasırga dönemine hazırlanmak ve yığınları hazırlamak olarak ortaya çıkıyor.

Politeknik tüm Yunan halkının ve gençliğinin bilincinde diridir. Her yıl Politeknik'in yıldönümünde uzunluğu kilometreleri bulan ve yüzbinlerin katıldığı dev yürüyüşler yapılıyor. Sözlerimizi 1986'da Politeknik'te yapılan anma toplantısında konuşan KNE temsilcisinin sözleriyle bitirelim; (Komünist Gençlik Örgütü)

"Politeknik'i hiç kimse bitiremezden söylemez. Çünkü, halk mücadeleleri kanto yazılır ve karşı çıkışların hiçbirinin mürekkebi onları karalamaya yetmez. Politeknik umutsuz bir başkaldırı değil, bir zoferdir. Umutsuzluğa, karamsarlığa karşı bir zafer. Politeknik'ten yalnızca bir anı olarak korkuyorlar. Biliyorlar ki, yalnız ölümlerden tehlike gelmez, asıl tehlike her şeyden önce yaşamlarımızdır; bugünkü halk hareketi ve gençliğimizdir."

Barış, Bağımsızlık, Demokrasi ve Sosyalizmin yılmaz savaşçısı, Türkiye İşçi Partisi Genel Başkanı Sayın Behice Boran'ı 77 yıllık onurlu bir savaşımın sonunda yitirmenin derin acısı içindeyiz.

Mücadelesi, mücadelemize örnek olsun.

ESKİŞEHİR EZGİ KİTABEVİ

A. Muhtar Sökücü: “Birleşim sağlansın askeri de geri tep”

talepler etrafında büyük kitleleri peşlerine taktılar. Bu önemli bir deneyim, günümüz açısından geriyeye baktığımızda. Çünkü bundan çıkan sonuç, örgütlenme biçimi ne olursa olsun, geniş öğrenci yığınlarının istemlerine bağlı olarak doğru bir platform saptanabilirse, bu örgütler genişleyebiliyor, otoritesi artıyor. Daha sonra bu gelişmeden egemen çevreler rahatsızlık duyular. Gelişen ve örgütlenen gençlik hareketine karşı bir hareket vardı. Öğrenci gençlik içine sızan unsurlar değişik yöntemlerle hareketi parçalamaya yöneldiler. İstanbul İYÖKD'den örnek verirsek, 1975 yılında bir çok yöneticisi tutuldu, İLERİ gazetesinin sorumluları tutuldu. Örgüt

eylemlerinin artması ile bu yığınsallıkta dönüş başladı. Öncü öğrenciler terör nedeniyle yığınlardan kopuldu. Yığınlar, can güvenliği ve öğrenim özgürlüğü olmadığından bir çekince ile geri çekildiler. Yani 1980 öncesine bakınca maddelersek şunları görüyoruz:

- 1) Öğrenci gençlik hareketinde alabildiğine politik aktifleşme.
- 2) Politik, ideolojik nedenlerle parçalanmışlık, eylem birliklerinin yaşama geçmesinde öznel ve nesnel nedenlerle yaşanan zorluklar. Dar grupçuluk ve sekterliğin rol oynaması.
- 3) Belli odaklardan terörizmin yaygınlaştırılması ve geniş öğrenci yığınlarının mücadeleden uzaklaştırılması. Terörizmin yaygınlaştırılmasının kökleri 1970'li yıllardan öncesine dayanıyor, daha 12 Mart döneminde de MHP kaynaklı bir çok kampta vurucu elemanlar yetişti. Bu güçler demokratik öğrenci hareketinin genişlemesi karşısında ortaya yayıldılar. 12 Mart'ın hemen sonrasında Kerim Yaman öldürüldü, zaten bu süreç onunla başlıyor. Ana kaynağı MHP ve yan kuruluşlarıydı. Biz kesinlikle teröre karşı olduk, geniş kampanyalar yaptık. Terör eylemlerinden herkes rahatsızdı, ama önlenemiyordu. Bazı sol gruplar da nefsi müdafaa için saldırılara karşı yanıt verdiler. Bir çok yerde insanlar kendini savunma durumuna düştüler. Terörün esas kaynağına doğru diizgin inilemedi. Önemli noktalardan biri de bu terör neden önlenemiyordu? Gelecekte de bu tip senaryolarda karşılaşmamız mümkün. Olayları yaratan faşist militanlar ellerini kollamayı sağlayarak gidebiliyordu, açıkcası gözettiylordular. Bir çok

başsız bırakıldı. Bu dönemde bazı unsurlar siyasi ayrımları kısıktırdılar Birliği sağlamak her zaman egemen güçlerin saldırganına uğruyor, "böl ve yönet" taktiklerini hep uygulamaya çalışıyorlar. Bizim tüm çabalarımıza rağmen 1975 sonunda gençlik hareketi bir ideolojik bölünmeyi yaşadı. Bu arzu edilmeyen bir durumdu. Biz İYÖKD'de sonuna kadar birliği sağlamanın mücadelesini verdik. Sonra da bunun gerçekleşmeyeceği ortaya çıktıktan sonra, İGD'nin kurulmasından önce diğer siyasi gruplarla örgütlenme olanakları aradık. 1975 Kasım'ında kurduk. Bilindiği gibi, İGD ve diğer gençlik örgütleri hızla geliştiler. 1977 sonuna kadar yığınsallık anlamında genişleme gözlemlendi. Ancak terör

AYŞE ERSOY □ Türkiye'de bir 12 Eylül olayı yaşandı ve bu sonuca giden politik mücadele ortamı içinde siz de İleri Gençler Derneği (İGD) başkanlığı görevini yürütüyordunuz. Bu sürecin öğrenci gençlik hareketi açısından bir değerlendirmesini yapar mısınız?

AHMET MUHTAR SÖKÜCÜ □ Türkiye devrimci hareketi önce bir 12 Mart deneyimini yaşadı ve bu dönemde büyük bir darbe yedi. O dönemde dağınıklık ve baskı çok yaygındı. 12 Mart'ın hemen sonrasında aktif genç

öğrenciler üniversitelerde çevre edinmeye ve demokrat güçleri birleştirmeye çalıştılar. 12 Mart'tan çıkışta, o dönemdeki etkilerle birlikte büyükölçüde örgütlenme olanakları doğdu. İYÖKD, AYÖD gibi büyük, yüksek öğrenim gençliğinin demokratik örgütleri doğdu. Bu yapılar değişik unsurları iç içe debarındırıyordu. Üniversitelerin demokratikleşmesi ve ortak sorunların dile getirildiği demokratik bir platform özelliği taşıyordu. Bu nedenle de büyük bir hızla genişleme gösterdiler, kısa bir zamanda akademik, demokratik

ne aydı, arbe erdi.”

şehirdeki toplu kurumlar da halâ hatırlarda. Bu kurumlardan birinin öncesinde Amerikan elçiliği görevlilerinin araştırma adı altında raporlar hazırladığı basına da yansımıştı. Mehmet Ali Birand'ın kitabında da Evren'in bir sözü var, "halkın bir askeri darbeye gereksinme duyması ve gerekçe olarak terörün tırmandırılması" 12 eylül öncesinde yapılan da buydu gerçekten.

1960'lı yılların sonunda, gerek Latin Amerika, gerek Ülkemizde görülen hareketlerin başarısızlığı sonuçları ile ortaya çıkmıştı. Gerilla eylemleri ile devrime gitme anlayışının pahalı bir pratikle iflas ettiği görüldü. Biz bunu 12 Mart ve sonrasında değerlendirilmeye çalıştık. Gençlik içinde bu yanlışları propaganda ettik. Bazı çevreler bu yanlış yolu savunma biçimine girdiler. Bu noktada nefsi müdafaa ile ideolojik yaklaşım birbirine geçti. Biz sonuna kadar karşı çıktık. Bizim örgütümüz de bundan büyük bir zarar gördü. İG'D'den 128 kişi öldürüldü. Biz teröre karşı yığınsal eylemi, yığınların istemlerini alternatif olarak ortaya atıyorduk. Can Güvenliği komiteleri kurduk, ama bir an geldi ki yığınsal eylemlere karşı saldırılar da başladı. Terörün yükümleri, bir 16 Mart katliamı, 1977 1 Mayıs'ı gibi olayların yaşanmasını getirdi. Kitleler böylece askeri bir darbeye hazırlandılar. Özne bir eksiklik de öğrenci ve diğer demokratik grupların yek vücut bir araya gelmemesiydi. Bu birleşme sağlansaydı askeri darbe gelip tepebilirdi. Demokrasi isteyen yelpaze çok geniş, salt solla da anırtı değil. Bu güçlerin biraraya gelmesi alabildiğince esnekliği gerektiriyordu. Gerek solun, gerek bizim esnekliğimiz yeterli

değildi. Sekterliğin ölçülere değişik de olsa herkeste vardı.

ERSOY □ Yedi yıl sonra aynı sekterliğin yaşanmaması için ne gerekli sizce?

SÖKÜCÜ □ Birçok insan bugün geçmişin daha sağlıklı bir değerlendirmesini yapıyor. Geçtiğimiz dönemin gençleri şimdi orta yaşlı kuşağın insanları. Bu dönemi yaşayan ve dersler çıkaran unsurların demokratik ve aktif çevrelere bunları aktarabilmesi lazım. Aksi halde gençliğin heyecanı, ateşliği çok olumsuz düşünceler tarafından etkilenebilir. Daha 12 Eylül döneminin yaraları sızmadan yeni gelişen gençlik hareketi yeni bir parçalanma ile yüzyüze kalabilir.

ERSOY □ Yurtdışında yaşayan eski bir gençlik lideri olarak son dönemde Türkiye'de gelişen gençlik hareketinin bir değerlendirmesini yapar mısınız?

SÖKÜCÜ □ Şimdiki durumda öğrenci gençlik hareketinin geldiği noktaya bakmalıyız. 12 Eylül sonrasında dağılan örgütlenmesinin daha ilk toparlanma safhasında bulunuyor. Ne yazık ki, bu aşamada bile parçalanma tehlikesi alabildiğine gündeme gelmiş durumda. Dar grupçuluk eğilimleri gözleniyor. Gerek gençlik yayın organları, gerek yönetici konumundaki bazı gençlerde bu dar grupçu eğilimler gözüküyor. Egemen çevreler için farkındalar, işi başından dağıtmaya çalışıyorlar ve bu eğilimler de bu hesapların işine geliyor.

Bence bugün yapılacak olan şudur. Birincisi, bir platform saptama, her politik görüşün kendi platformunu saptaması olmamalıdır. Yığınların istemleri, sorunları çerçevesinde akademik ve demokratik bir platform saptanabilir ve saptanmalıdır da. Geniş öğrenci yığınlarının birliği için yayın organları ve örgütler çaba göstermelidir. Zaten 12 Eylül yasaları da dağınlığı getiren nesnel nedenlerin başında geliyor. Bu duruma öğrencilerin birlik sağlamaması kitlelerin başboşluğu tehlikesini getiriyor. Öğrenci gençlerle demokratik eğitim üyelerini bir araya getiren bir birliğin oluşturulması YÖK'e karşı mücadelede büyük önem taşıyor. Yer yer güzel örnekleri var, örneğin öğrenci velilerinin çocuklarının eylemlerini desteklemesi, çocuklara karşı yönelecek saldırılarda bir önlem oluşturuyor.

ERSOY □ Türkiye'de son yıllarda özellikle üniversite gençliği arasında İslami akımların büyük kabul

görmesini ve yayılmasını nasıl değerlendiriyorsunuz?

SÖKÜCÜ □ 12 Eylül rejimi sol görüşleri yasakladı ve sol harekete saldırdı. Bunun en geniş olarak öğrenci gençlik içinde etkileri yaşandı. Bu birinci neden bence. İkinci olarak yine 12 Eylül rejiminin getirdiği ekonomik, politik, kültürel yozlaşma ve bunalımlar bazı gençlik çevrelerinin dinsel akımlara meyilmesini getirdi. Öte yandan bizzat Amerika'nın tezlerine bağlı olarak Suudi kökenli bağnaz dinsel akımların çalışma olanakları arttırıldı. Şunu belirtmekte yarar var, bence, tüm dinsel akımlara bağlı hareket eden gençleri aynı kefiye koymuyoruz, koymamakta da yarar var. Bunda önemli olan nokta, bize göre iki ana çizgide gidiyor dinsel akımlar, birincisi rejimle bağlantılı Suudi kökenli bağnaz hareketler, ki bu hareketler tamamen ABD emperyalizmi yanlısı hareketlerdir. Bunların esas örgütlenmesi ANAP içinde gerçekleşiyor. Doğal olarak biz ulusal çıkarlar ve demokrasi açısından bu gruplara karşıyız. Diğer yandan anti-emperyalist, demokrasi ve insan haklarından yana, 141-142-163'ün kaldırılmasını isteyen dinsel akımlar da var. Biz bunlarla eylem birliğinden yana tavır alıyoruz. Öğrenci gençlik içerisinde ortak talepler doğrultusunda eylem birlikleri de oluşturulabilmelidir. Çünkü biz yıllardır gördük ki, devrimci lafazanlık ve keskinlikle bugün bir yere gidilmesi mümkün değildir.

ERSOY □ Demokratik bir öğrenci gençlik hareketi size göre nasıl olmalıdır?

SÖKÜCÜ □ Her koşul kendi örgütlenme biçimini doğuruyor. Bugün fakültelerde ve üniversitelerde öğrenci dernekleri yasallaşmış durumda ve koşullar buna elveriyor. Bizim için standart bir reçete olamaz. Önemli olan koşullara en uygun biçimi bulmak. Bugünkü koşullarda doğan öğrenci dernekleri en uygunu, sorun bunların yaygınlaştırılması. Varolan en geniş yığınların örgütü haline getirmek. En geniş yığınları kapsamak için de yığın taleplerinin gündeme

getirilmesi zorunludur. Akademik, demokratik talepleri gündeme almak birinci şarttır. İkincisi, bu örgütlere şebekesi olan her öğrenci üye olmalıdır. Doğal olarak en aktif çaba harcayan öncü öğrenciler yönetime gelmelidir, gelecektir de. Politik görüşlere bakılmaksızın bu sağlanmalıdır. Bu örgütler bir parti değildir. Bu örgütler demokratik bir işleyişe sahip olmak zorundadır. Yığınların direkt olarak yönetimde söz hakkı olması gereklidir. Örneğin Fransa'da geçtiğiniz dönem son öğrenci hareketleri içinde koşulların getirdiği öğrenci konseyleri oluştu. Bu konseylere isteyen her öğrenciyi aldılar. İsteyenler bir üst konseye de gidebildi. Milyonlarca öğrenci YÖK'e benzer yasalara karşı büyük yığınsal eylemler koydular. Demokratik çalışma en geniş yığınları harekete geçiren bir çalışmadır.

ERSOY □ Sayın Sökücü, yanıtlarınız için teşekkür ederiz.

SÖKÜCÜ □ Bende teşekkür ederim. Ülkemizin demokrasi mücadelesinde yer alan tüm demokratik güçlere selam.

YARLIK ÖZMENEK - NEVZAT
HELVACI - VELİ DEVECİOĞLU -
ERSEN SANSAL - FEVZİ ARGUN

Cezaevler

N. HELVACI □ Arkadaşlarım toplumun olaylar karşısında tepkisiz kalmasını güzel açıkladılar. Fakat ben biraz daha ileri gideceğim. Toplumun sırf sessiz kalmasının ötesinde bir şey var. Toplumumuzda ana-babanın evladını dövmesi bir hak gibi kabul görülür. Efendim, okula giderken "eti senin kemiği benim" anlayışı devreye girer. Yani okulda da öğretmen öğrencilerini dövme hakkına sahip olduğu vurgulanır. Anne-babanın çocuğunu dövmesi, öğretmenin dayığı toplumda normal karşılanır. Bu insan biraz daha büyüyüp askere gittiği zaman çavuşundan, komutanından dayak yer, "askere gidip de dayaksız dönülmez" anlayışı da vardır toplumda. Bu da gayet normal karşılanır. Kişiler karakola girdiklerinde karakolda da dayak yer, bu da yaygın kabul görmüş, normalleşmiştir sanki. Yani, sırf tepkisizlikten öte bir anlayış farklılığı söz konusu toplumda. Bunların her birisi birer işkencedir aslında ve her biri hoşgörülmemektedir toplumda. Daha doğrusu bu, insana bakış açısından, toplumsal bakış açımızdan geliyor. Yani, tüm dünya insana insan olma onuru açısından bakarken, uluslararası sözleşmeler bu onura dayalı olarak yapılırken, suçlu-suçsuz, isterse savaş tutsağı olsun, herkesin insanca, insanlık onuruna yaraşır davranış görme hakkı evrensel, yazılı belgelerle ortaya konmuşken, Türkiye'de cezaevlerinde yaşanan bu olaylara, işkencelere, işkenceden ölümlere tepkisiz kalınması, bence biraz yukarıda değindiğim bu anlayış çarpıklığından kaynaklanıyor. Toplumun bu konuda bir eğitime ihtiyacı vardır. Yani, kişinin insan olmaktan dolayı taşıdığı değeri ve insanlık onurunun değerini topluma iyi anlatmak gerekmektedir. Bir türlü hak ve özgürlüklere sahip özgür bir insan, bir birev olamamış bu toplumun insanı. Şimdilerde ortaya çıkıyor bu anlayış gereksinimi ancak belki de. Şimdi düşünsenize, bir Emniyet Genel Müdürü kalktı, neredeyse işkenceyi savunan bir açıklamada bulundu. İşkenceden mahkum olan emniyet mensuplarının durumuna çok üzül- düğünü söyledi. Bir de örnek verdi, Fransa'da bir mahkumun iizerinde sigara söndürülmüş de, mahkeme o polisleri beraat karar vermiş. Gereksesi de, söz konusu zorunluluktan kaynaklandığı imiş. Şimdi kim inanır böyle bir ömeğe. Cezaevlerimizde açlık grevine başladılar, ölüm orucuna geçtiler, bu memlekette cezaevlerinden sorumlu Adalet Bakanı da kalktı, "ölürlerse ölsünler" gibi bir açıklamada bulundu. Yani, öncelikle başta yöneticilerin taşıdıkları bu anlayış biçimleriyle mücadele gerekiyor. Cezaevlerinin durumu tartışılırken, biz hep filan cezaevinin durumu öbüründen daha iyiyse, onunla neredeyse eşelli buluruz. Yani, Diyarbakır Cezaevi'nde koşullar Mamak'tan kötü deyip, sanki tıvelli bulmaya çalışırız. Oysa durum öyle değil. Birleşmiş Milletler bunu tespit etmiş. Avrupa Konseyi de bunu tespit etti, yani hükümlü ve tutuklulara davranışlarda uyulması gerekli kurallar belirtilmiştir burada ve ülkemizin de imzası vardı, ama, ülkemizde uygulanmıyor bunlar. Gerek cezaevlerinin koşulları, gerek tutuklu ve hükümlülere uygulanan davranışlar, BM'nin Avrupa Konseyi'nin belirlemiş olduğu asgari standartlara kesinlikle uymuyor. Türkiye'deki cezaevlerinin koşullarıyla, asgari standartlar arasında bir karşılaştırma yaptığımızda şu ortaya çıktı: ilginçtir, Türkiye'de bu belirlenen asgari standartlara uygun bir tek cezaevi yok. Ya yaşam koşulları itibarıyla bozuk ya da uygulamalar kötü. Türkiye'deki cezaevleri yönetmelikleri, tüzükleri diyebileceğimiz kuralları topluluğuna bile uygun düşüyor. Bir kimse bir suç işleyip de, hükümlü ya da tutuklu olarak cezaevine girince, özgürlüğünün kısıtlanmasının dışında, insanlık onuruna yakışmayan davranışlara maruz kalması, maalesef ülkemizde yaygın bir durum. Bu 1-8 yıllık tutukluluk ne demektir bilir mısınız? Bu kadar süre tutukluluk olmaz, bunun adı başka bir şeydir. Bu insanlar, bu kadar kötü koşullar içerisinde, tepkilerini gene de hafif dile getiriyorlarsa, bu, ellerinde olanak olmadığındandır. Onların açlık grevleri ya da ölüm oruçlarıyla yapmak istedikleri şey, benim kanımcı bu yaşam koşullarını topluma bir pasif direniş biçiminde duyurmaya çalışmaktır. Kendi sağlığını ortaya koyarak bir düşüncesini, bir dileğini kamoyuna açıklamaya çalışıyor. Duyarsız kesimlerin de bundan etkilenmesini sağlamak için, kendi kendisine zarar vermeyi, hatta ölümü gözə alıyot. Bu ne demektir? Söylemek istediğim Türkiye'deki cezaevlerinin fiziksel ve psikolojik koşulları incelendiğinde, derlenip toparlandığında ortaya çıkan, Türkiye'nin de imzasının bulunduğu uluslararası sözleşmelerde belirtilen asgari standartlara uyulmadığıdır. Bel-

ki o fizik koşulların düzeltilmesi biraz zaman alır ama, bazı şeyleri düzeltmek de o kadar zor değildir. Gazete, dergi sokulması örneğin. Bu, hemen ilgilinin iki dudağından çıkacak bir sözle düzeltilebilecek bir durumdur. Bunun için yüksek yerlerden ferman çıkarmayagerek yoktur. Yani, bunun gibi bir kaleme düzeltilebilecek yüzlerce kötü durum vardır. Ama, onların niyetleri bu değildir. Çünkü, içerideki insana insan gözüyle bakmamaktadırlar. Bu çarpık bakışını bir yanı da budur. Ra-

Bülent Forta:

"İnsanlar, 7 yıldır eziyet ve işkence görüyorlar burada."

Son günlerde cezaevlerinde giderek yayılan açlık grevleri ve cezaevlerindeki insanların sorunlarını belirten çeşitli eylemler oldu. Herşeyden önce bu eylemleri destekliyor ve tüm bu talepleri haklı bulduğumuzu belirtmek istiyorum. Ancak, Mamak'taki durum biraz daha farklı. Sorunumuz, öncelikle askeri bir cezaevinde bulunduruluyor olmamız. Sıkıyönetim kalktığı halde, askeri mahkemelerde yargılanıyoruz biz. Sivil ve siyasi olmamıza rağmen!

Bunun, anayasaya aykırı, çeşitli bir durum olduğunu herkes biliyor. Buna rağmen, askeri mahkemelerde yargılanıyoruz biz. Bu mahkemeler, gerek bugüne kadar verdikleri kararlarla, gerekse uygulamalarıyla sağ ve sol görüşlü tutuklular arasında açık bir ayrım yaptıklarını ortaya koymuşlardır.

Sol görüşlülere daha ağır cezalar verilirken, sağ görüşlü mahkumlar, yargı kararlarıyla sanki özel olarak korunuyorlar. Ayrıca, başkanlarından tutun da, yargılama hükümlerine kadar hukuka aykırılığı ortada olan bu mahkemeler yargılamaya devam ettiği için biz askeri cezaevindeyiz. Sorunun özü de bu noktadadır. Asıl talebimiz, askeri yargılamalarda ilgili sorunların çözümünü noktasında düğümleniyor. Askeri cezaevleri kapatılarak, sivil cezaevine nakledilmek istiyoruz. Mamak, çok özel, Türkiye çapında çok ünlü bir cezaevi. İnsanlar, 7 yıldır eziyet ve işkence görüyorlar burada. Daha önceleri bunları gündeme getirebilmek için çeşitli türden tepkilerimiz oldu. Bir zorunluluk olarak tepkilerimiz oldu. Biliyorsunuz geçtiğimiz dönemde, 400'e yakın insanın yakla-

Gerçeği

Üzerine...

kamsal bir veriyle bağlamak istiyorum: 1986 yılında bir hükümlü için bütçede ayrılan ödenek 320 TL. 1987 yılında 5 TL artırılarak 325 TL olmuş. Şimdi bu içindeki beslenme meselesiyle ilgili bir patırı gürültü koptu tabi, bu rakamlar açıklanınca, bakan "biz istiyoruz Maliye Bakanlığı ile Devlet Planlama Karşı çıkıyor" falan dedi. Yani "ödenek yok" dendi. Ama, aynı bakan gazetelerin yazdığına göre, Kars'ta 10 milyar lira harcayarak cezaevi yaptırdı. Ben hesapladım, bir ekmek 450 ya da 490gr falan, bir tutuklu ya da hükümlü günde herhalde bir buçuk ekmek yer, bütçede geriye de birkaç zeytin tanesi almaya yetecek para kalıyor. Bu, içindeki insana insan muamelesi yapmak isteyen bir anlayışın ürünü değil. Bu direnişler, yapılan uygulamalar karşısında, bu insanların kendi sağlıklarını, yaşantılarının teliliklere atabilmeleri önemli ve üzerinde durulması gereken bir gelişmedir şu durumda.

V. ÖZMENEK □ Biraz da rakamlarla konuşmak gerekirse, 1984 24 Ocak'ta 1 Dolar 70 lira. Bugün 1 Dolar 1000 liraya yaklaştı. Yani, yüzde 1000'in üzerinde bir değer yitimine uğramıştır Türk parası. Bunun sorumluları, insana bakış açısıyla da benzeşik bir oranda değer yitmişlerdir. Hümanizmin karşı cepheye alınmasıyla eşitlendiği bir anlayış biçimidir bu. Şimdi, savaş tutuklusu muamelesinden söz ediyor i-çerdeki tutuklu ve hükümlüler. Bu savaş deyimine resmi çevreler tepki gösteriyorlar hemen. Savaş kavramı bizzat resmi çevrelerin de kullandığı bir terimdir oysa: Savaş hali hükümleri vs. Bir kısım sıkıyönetim mahkemelerinde örneğin. Şimdi, 1982 yada 83'te Nokta Dergisinde Ahmet Kahraman'la Nazlı Ilıcak'ın yaptığı bir söyleşi vardı: Nazlı ki, az kaldı demokrasi şampiyonu oluyordu. İnşallah bundan sonra demokratik normların aşarsına yaklaşırlar. Bu deyimler Nazlı Ilıcak'ın deyimleri: Biz bir savaş yaptık diyor, DİSK ve TDK'ya karşı ve yendik diyor. Aslında, bilinç altıyla değil, açıkça savaş yaptığını söylüyor.

DİSK derken sınıfsal bir savası kastediyor. TDK derken de kültürel bir savası kastediyor. Çok enteresandır, savaş yaptık, yendik diyor. E, olayı bir savaş olarak gördüğüne göre, ordaki sanık tabir edilen kişileri de düşman olarak görüyor. Yani Nazlı Ilıcak'ın kişiliği değil burada önemli olan, Nazlı Ilıcak'ta uç veren, dile getirilen mantık bu.

FEVZİ ARGUN □ Bu son askeri cezaevleri gezisinde benim payına Erzinan ve Diyarbakır düşmüştü. Diyarbakır, görülmesi gereken, sıralama yapılarca ilk sırayı alacak bir cezaeviydi. Daha önce yaşananlar ve hala sürdürülen bazı uygulamalar ve tutukluların yapılan gereği böyle. Orada neler olduğunu, kaç kişinin ölüm, kaç kişinin sakat bırakıldığını bilerek girdik içeriye. Yani 40 kişinin öldüğünün hiç kimse tarafından anlaşılmadığı bir cezaevi bu. Sakatların sayısı, kesin olarak bilinmiyor. Bize aktarılanlara göre, gerek açlık grevleri, gerekse dayak ve diğer işkencelerle 100'e yakın insanın kalıcı sakatlıklara sahip olduğu, artı ruhi olarak bırakılan etkiler yüzünden de 10'a yakın insanın hapisneden çıkıktan sonra intihar ettiği biliniyor. Koridorların hiçbir yeri boş değildi. Bayraklarla, Atatürk'e ait olduğu iddia edilen sözler. Evren'den Osman Paşa'ya kadar Türk büyüklüğü resimleri, savaş tabloları, Türkük ve Türkçe konuşmanın erdenileri üzerine sözler vs. Örneğin Diyarbakır Cezaevi'nin önemli özelliklerinden biri görüş yerlerinin hem tutuklu hem de yakınlarının bulunacağı tarafta "Türkçe konuş, çok konuş" yazısını bulunması. Birçok arkadaşımın da, katıldığı gözlemimiz, Nazi Almanyası'ndaki esir kamplarını aratmayan bir yer olduğu yolunda idi. 84 ölüm oruçlarından sonra işkence yokmuş, dayak yokmuş, fiziki bir saldırıya maruz kalmamışlar, ama hüküm süren bava belli. Zaten cezaevi müdürü de övünerek "benim dönemimde yalnızca üç kişi öldü" diyor. Bir tanesi de emniyete götürüldükten sonra ölmüş, onu düşünüyor, iki kişi diyor. Ancak, yoğun bir biçimde kişiliği yoketme uygulamaları sürüyor. Günlük ga-

şık 45 gün süren bir açlık grevi oldu. Bu grev sırasında bize cezaevi yönetimi olsun, diğer yönetimler olsun, sorunlarımızın çözüleceği doğrultusunda sözler verdiler. Ancak bu sözlerin çoğu yerine getirilmedi. Bugün görebildiğimiz kadarıyla cezaevi yönetiminde yeni bir değişim var. Bugün bu cezaevinde insanca yaşamının koşullarını oluşturacak zorunlu gördüğümüz bazı sorun çözümlerini de dile getirmek istiyoruz. Bunların başında, her türlü askeri yaptırımın kaldırılmasını istiyoruz. Biz siyasi

ve sivil birer tutukluyuz. Bu nedenle askeri kuralların bize uygulanması ve bize zorla askerlik yaptırılması, doğrudan doğruya insanlık onurumuzu hedef alıyor. Diğer askeri cezaevlerinde uygulanan şeylerin burada da uygulanmasını istiyoruz. Sayımda bize Atatürk'ün Gençliğe hitabesi zorla okutturuluyor örneğin. Bunu, kendi onurumuzu yaralayın bir şey olarak gördüğümüz kadar, Mustafa Kemal'e de bir hakaret olarak algılıyoruz. Kendimize bunun zorla okutturulup, öğretilmeye çalışıl-

masını da çok uygunsuz olarak değerlendirdik. Diğer askeri cezaevlerinin hiçbirinde bu tip uygulamalar, bu tip sayımlar yok. Sonra, biliyorsunuz Türkiye'nin tüm cezaevlerinde tek tip elbise ile ilgili bir sorun var. Tek tip elbiseyi de, insanların siyasi kimliklerini, insan olma onurlarını ortadan kaldıracak bir uygulama olarak görüyoruz. Bunun, olağanüstü dönemde, o dönemin yöneticileri tarafından emirle gündeme getirildiğini açıkladı Adalet Bakanı. Türkiye'de bugün sivil demokrasiye geçildiği iddia ediliyor. Hala olağanüstü dönemin bu baskı uygulamaları devam ediyor. Kaldı ki, biz henüz tutukluyuz, hukuksal olarak masumluk karinesinin güvencesinde olmamız gerekir. Mahkumların da elbette bu elbiseleri giymek zorunda bırakılmalarına karşıyız bizim gibi. Biz tutuklulara tek tip elbise giydirilmesini, baştan bizim suçlu olarak gönlüğümüzün bir kanıtı olarak da değerlendiriyoruz. Bizi kişilikleştirmeye yönelik bu tek tip elbise uygulamasına son verilmesini talep ediyoruz doğal olarak.

—Televizyon neden istemediniz?

—Biz dış dünyayla bağlantı

kurmak istiyoruz tabiri öncelikle. Dışardaki yasak olmayan her türlü basın yayın ortamından faydalanmak istiyoruz. Nokta, Yeni Gündem vb. birkaç sanat dergisi Mamak Cezaevi'ne alınmıyor. Televizyonla ilgili şöyle bir uygulama var: Burda bugüne kadar ki tüm uygulamalar mahkumları tedirgin etmeye yönelikti. Televizyonun yalnızca 7 ile 9 arasında seyredilebileceği belirtildi. Biz, belli kültür formasyonları olan insanlarız. 7 ile 9 arasında çocuk filmleri, Perihan Abila gibi programlar var, yada 2.3 tane çizgi film. Bunları seyretmek istemiyoruz birincisi bu. İkincisi, bir film izliyorsunuz, tam ortasında idarenin elindeki düğmeden kesiliveriyor. Bu insanlarda bir gerilim yaratıyor. Televizyon, devletin televizyonudur, yayını bellidir. Sakıncası yoktur. Herhangi bir kısıtlamaya bile gerek görülmemeli. Güvenlik dışı bir kısıtlama imkanı yok ki bunun.

Gaziantep Cezaevi'nde bile merkezi video yayını ve televizyon koğuşta duruyor ve mahkumun isteğine bağlı olarak açılıp, kapanıyor. Ama diğer cezaevlerinde yatan arkadaşlarımız var ve düğme bizim elimizde diyor hepsi de.

zeteler eleğe çevrilerek veriliyor. bir toplama kampı. İnsanların geçmişte fiziki işkencelerden çok onurlarının yokedilmek istendiği bir yer. Ahlaksal değerleri de artık yokedecek durumda, çoğu yansıtılamayan öyle işkenceler anlatıldı ki, kimin ne kadar kaldığı zaten aydın edilmiyor. Her bir yıl ömürlerinde en az on yıllık bir kayıba yolaçmış. Buna kaşın yetkililer, yayın, banyo, havalandırma gibi konulardaki tutumlarını bize karşı savunabildiler. Diyarbakır'ı gördükten sonra Türkiye'deki cezaevi gerçeği çok daha rahat anlaşılıyor. 12 Eylül döneminde insanlarn nelerle karşı karşıya kaldıkları çok rahat anlaşılıyor. Türk basınında yeterince yansıtılmadı olaylar. Hatta (kıncel bir cezaevi daha oluşturulmuş Diyarbakır'da. Sivil bir cezaevi tutukevi hallinedönüşürülüyor. Korkulan, bunun da eskisinin haline dönüşürülmesi. Askeri cezaevine koyamadıkları insanları oraya kapatacaklar. Sıkı yönetimin kalkması nedeniyle, askeri cezaevine sevk edilmedikleri için.

E. ŞANSAL □ Cezaevleri sorunu kanayan yara, bu yalnızca siyasi tutuklu ve hükümlüler için değil daha öncesinde genel olarak tüm tutuklu ve hükümlüler için önem taşıyan bir konu. "Bir ülkede cezalar fazlaysa orada önemli bir yönetim sorunu vardır" denir. Gerçekten az önce Veli Beyin de belirttiği gibi buradan kalkarak varılacak nokta siyasi iktidar meselesiyle birlikte ele alınması gereken bir konudur. Çok doğru bir tespittir. Ancak siyasi tutukluluk, siyasi hükümlülük, böyle kavramlar girdi dilimize. Bunlar giderek anayasaya da giren kavramlar oluyor. Siyasi dava, siyasi kara, siyasi mahkeme gibi kavramlar siyasi tutukluluk meselesi bu konuyu daha da ağırlaştırdı ve konunun önemini daha bir ortaya çıkardı. Çözüm önerileri açısından yaklaşıldığı zaman neler yapılabilir, yani cezaevi sorununun tümüyle çözümlenebilecek önerileri şimdi burada tümüyle sıralamak kanımca mümkün değil. Ancak sıralanabilecek akla gelen önlemler söz konusu edilebilir. Bu gün biraz da o vesileyle konuştuğumuz konu, son zamanlarda cezaevlerinin basına açılması, olumlu bir şeydir. Ama ne bakımdan olumlu. Yani cezaevlerini artık basın gezebilir, görebilir anlatabilir, kamuoyuna ve biz cezaevlerindeki uygulamalarınızda ayıbınız yok, açığınız yok anlamında değil. Bu anlamda bir olumluluk değil. Basına cezaevlerinin açılmış olması bir taktiktir. Yöntemdir. Gazeteci dostlarımız herhalde bu konuyla ilgili daha değerli değerlendirmeler yaparlar. Ancak biraz önceki konuşmalar arasında ifade edildiği gibi basında tüm olumlu çabalara basın emekçilerinin tüm olumlu çabalarına karşın mesele gerçek yüzüyle yansıtılmadı, ortaya çıkmadı. Cezaevi gerçeği cezaevi sorunu üzerine ne kadar konuşulsa ne kadar anlatsa yeterince ortaya konabilecek değil. Her ne kadar konu basında biraz fazla yer tuttuysa da bu sorun yüzse, birini üçünü yansıtmak olanağını ortaya koydu. Bir anlamda cezaevlerini basına açmak ce

zaevlerinde çok fazla bir şey yok çabamadan kaynaklandı. Nitekim gazeteci arkadaşlar gezerken yanlarında bu görüşmeleri düzeltmek üst düzey görevlilerini orada gördüklerini söylüyorlar. Ancak cezaevlerinin sadece bu şekilde değil, daha farklı bir ortamda açılması iyi bir durum olur. Bir kere bu açılma tutuklunun avukatına karşı olmalıdır. Tutuklu adına, yani tutuklu olduğu nedeniyle olanaklarını, haklarını kullanamayan bir kişi adına hareket eden tutuklu avukatının, onun yaşadığı koşulları ve kendisine uygulanıp, uygulanmadığı saklanamayacak olan art hükümleri yerinde görebilmesi ve bunlarla ilgili yasal başvurularını yapabilmesi bakımından bu tür cezaevlerini kamuya açma, gösterme konusundaki tutumların genişletilmesi, tutuklunun öncelikle avukatına karşı açılması isabetli olacaktır. Bir başka yönden olarak, savunma haklarının güçlendirilmesi gelir. Savunma hakkını kullanan avukatın öncelikle kendisinin güvencede olması gerekmektedir. Son 7 yıl içinde bu düzenleme değişikliklerinde gördüğümüz, durumlardan çıkarttığımız ise savunma haklarının güçlendirilmesi değil, tam tersine savunma haklarının daraltılması ve zayıflatılmasıdır. Örneğin askeri mahkemeler kuruluş ve yargılama usulü kanununda 1973'de yapılan değişiklikle görülen 143. madde uygulamayla, yani bir sanığın tutuklu ya da tutuksuz olarak yargı

Halit Çelenk:

"Sanıkların askeri cezaevlerinde tutulmasının yasal dayanağı yoktur."

YARIN □ Sıkıyönetim kaldırıldıktan sonra, sıkıyönetim mahkemelerinde yargılanacak sanıkların Askeri cezaevlerinde tutulmalarının yasal bir dayanağı var mıdır?

HALİT ÇELENK □ Sıkıyönetim kaldırıldıktan sonra, Sıkıyönetim mahkemelerinde yargılanan sanıkların Askeri ceza evlerinde tutulmalarının yasal bir dayanağı bulunmamaktadır.

Sıkıyönetim kaldırıldıktan sonra, sıkıyönetim mahkemelerinin bakmakta oldukları davalar sonuçlanıncaya kadar görevlerine devam edeceklerine ilişkin Sıkıyönetim yasasının 23. maddesi de böyle bir uygulamaya hak veremez. Çünkü bu madde, sıkıyönetim mahkemelerinin göreve devamları ile ilgili bir maddedir. Maddede ceza evle-

riyle ilgili bir hükme yer verilmemiştir.

Kaldı ki bu 23. maddenin de 1982 Anayasasında dayanağı bulunmamaktadır. Bu madde bilindiği gibi daha önce Anayasa mahkemesince iptal edilmiş ve Anayasaya aykırı bulunmuştu. Daha sonra kabul edilen 1982 Anayasası ise, bu maddenin getirdiği hükme yer vermemiştir.

Askeri ceza evlerindeki tutukluların sivil ceza evlerine gönderilmeleri hukukun ve yasanın bir gereğidir. Özellikle Sıkıyönetim kaldırıldıktan sonra bu tür bir uygulama haksız ve yasadışı bir uygulamadır.

YARIN □ Türkiye'de 12 Eylül 1980'den bu yana işkence bir sorgulama yöntemi olarak kullanılıyor. İşkencenin ulaştığı boyutları ve aldığı

lez göz önüne aldığımızda işkenceye katışı alınabilecek öneriler nelerdir?

HALİT ÇELENK □ Ülkemizde emniyet binalarında işkence'nin bir sorgulama yöntemi olarak uygulandığı bir gerçek. Özellikle 12 Eylül döneminde izlediğimiz davalar, yaptı. Gümüş ceza evi görüşmelerinden, duruşmalarda dinlediğimiz savunmalardan, sanıkların yüzlerinde ve vücutlarında gördüğümüz yara izlerinden, koltuk değneğiyle mahkemeye gelen sanıklardan sedye ile duruşmaya getirilen tutuklulardan, doktor raporlarından, cezaevi kartelelerinden ve mahkeme kararlarından bu inanca ulaştık.

Emniyet görevlilerine "sorgu yapma" yetkisi tanındığı sürece bu insanlık dışı uygulamaları süreceği de aklımızda tutulmalıdır.

İşkence sadece insanın bedenli, kişiliği ve onuru üzerinde vahşiyane bir uygulamaya olmakla kalmamakta, Adalet'e de en ağır darbeyi indirmektedir. Emniyet görevlisinin sorgulama yapması, Yargılama yetkisinin gasbidir. Çünkü Anayasaya ve yasalara göre Yargılama yetkisi bağsız mahkemelere ait bir görevdir.

Sorunun çözüm yollarından birisi, Yürütme organına bağlı, İçişleri bakanlığının emrinde görev yapagelinştir. Bu durum karşısında yeni bir Koluk örgütü kurulmalı, bu koluk tüm görevlerinde İçişleri

bakanlığına değil, Adalet bakanlığına bağlanmalı, özlük hakları da bu bakanlık tarafından yürütülmelidir. Sorgulama yetkisi, Hukuk eğitimi görmüş, C. Savcılara verilmeli ve oluşturulan kolluğun sorgu yapma yetkisi bulunmamalıdır. Bu koluk sadece, arama, yakalama, delil toplama görevlerini yapmalı, bu görevleri yaparken de C. Savcısının sürekli denetimi altında bulunmalıdır.

Gözetilme alınacak sanık her an avukatı ile görüşebilmeli, ve doktor tarafından muayene edilebilmelidir. Sanığa ilk sorgusundan önce avukatı ile görüşme hakkı tanınmalıdır.

Bütün bunlar yasalarla düzenlenmelidir. Böyle bir düzenlemenin işkencenin önlenmesinde önemli rolü olacağına inanıyorum.

lanan bir sanığın ya da avukatının duruşmadan çıkarılması konusu, 12 Eylül dönemi yargılamalarında daha yoğunlaşmıştır. Ancak 12 Eylül döneminde özellikle DİSK davasında bu madde bir kaç kez uygulanmıştır. Bunlar savunma hakkını tamamen kısıtlayan örneklerdir. Savunma hakkını yeterince kullanamayan bir avukatın müvekkilinin hakkını, çıkarılmasını yeterince savunması düşünülemez. Bu bakımdan savunma hakkının güçlendirilmesi az önce Nevzat Bey'in belirttiği gibi suçlama ile birlikte savunmanın başlaması cezaevleri koşullarına da savunmanın biraz daha erken müdahale edilebilmesi bakımından olumludur. Kanımca en önemli çözüm önerisi olarak söylenebilecek şeylerden biri şudur. Olağanüstü yargının -ki ülkemizde örnekleri çoktur- kaldırılması gerekmektedir. Şimdi ülkemizde hiçbir ilde sıkıyönetim olmamasına karşın, sıkıyönetim mahkemeleri bir sıkıyönetimsiz sıkıyönetim mahkemeleri gibi çalışmaktadırlar. Bunların yanı sıra DGM'ler de vardır. Cezaevleri sorunları elbette yargı sorunlarıyla birlikte bir bütün oluşturur. Yargının sorunları çözülmediği ölçüde cezaevleri sorunları da hafifleyecektir. Olağanüstü yargı kuruluşları, yani olağanüstü mahkemeler hukukumuzda yer almamalıdır. Genelde işkenceye ve cezaevlerindeki insanlık dışı, insan haklarına aykırı tutum ve davranışlara karşı duyarlılık konusu deminden beri konuştuğumuz bir konudur, bu konu tüm kişi ve kuruluşlara bir görev yüklemektedir. Keza bunun yerine getirilmesi bir önlemdir. Yoğunlaşan cezaevi sorununa çözüm getiren yöntemlerden birisi olarak af bugün önem taşıyan bir konudur, af gerek dünyadaki gerek Türkiye'deki uygulamada başlıca siyasi suçlular ve siyasi tutuklu ve hükümlüler için önem taşımaktadır. Örneğin 1797 yılında Fransa'da çıkarılan bir kanun, daha sonra 1921'de çıkartılan genel af kanunu, başlıca siyasi mahkumların haklarını amaçlamıştır. Türkiye'nin geleneğini oluşturan Osmanlı uygulamasında görülen ilk af kanunu 1908 yılında Makedonya'daki siyasi tutukluların affı için çıkarılmıştır. Yani af potansiyelini asıl oluşturan siyasi suçlardır, siyasi hükümlülerdir. Bugün ülkemizde bu sorunu daha önemli hale getiren, daha ağırlaştıran konu siyasi suçlar nedeniyle verilen siyasi mahkumiyet kararları olduğuna göre affın da konuyu çözümleyici bir önlem olarak düşünülmesi gerekmektedir.

V. ÖZMENEK □ İçerdeki adam dışardaki adamın onurunu orada savunmaktadır. En insani gereksinimlerini, insan olmanın gereklerini savunmaktadır. İçerde buca çetin bunca ağır koşullar altında. Dışardaki adama bu duyarlılıklarını, adeta insan onurunu, yüce insan oluşumunun bütün temel değerlerini savunmak durumunda olan o insanların, onukorumaya çalışan insanlara dışardaki adamın minnet borcu vardır. Bu hangi davaydı, hangi yargılamaydı, onlar ayrı, insanın insan olmanın kutsal değerleri ayrı. Bir kere içerdekiyle iletişim meselesini bu anlayış ve duyarlılıkla kavramak gerekiyor. Şimdi cezaevlerine mektup girmesi bir sorun. Hiçbir gazete değil, hiç bir kişi "ben bu işi nasıl olsa biliyorum" diyerek ayrılmamalıdır. Kaldı ki onların da orayarak hatırlanması sorunları var. İnsan Hakları Derneğinin öncülüğünde ve yol göstericiliğindediyelim ya da başka bir demim bulalım, basın kuruluşları da gazete yönetimleri de, gazete baş yazarları da, köşe yazarları da bu konuda bir iletişim kurmalı, Türkiye Gazetecileri Sendikası başta olmak üzere basın kuruluşları, ÇGD, Ankara-İstanbul ve İzmir'deki kuruluşlar ve cemiyetler de barolar, yani kamuyla ilgili, ilişkili tüm duyarlı kamuoyu duyarlılıkları bir kere bu anlayışla görev ve sorumluluklara çağınmalı. Ne derecede bu yaklaşımlarda bir arada olmak gerektiği bir an önce gündeme gelmeli.

F. ARGUN □ Şimdi Türkiye'de bir gerçek vardır, işkence yapılır. Hatta bazı yerlerde o kadar doğallaştırılmıştır ki, işte karakola giderseniz

kat yemeden çıkmazsın, polisin görevidir diye. Son yedi yılda bu iş iyice vahşi boyutlara ulaşıldı. Ve iki aşama halinde gündeme getirildi. Emniyette insanın onurunu kırmaya kişiliğini zedelemeye yönelik işkencelere binlerce insan maruz bırakıldı, ölenler oldu sakat kalanlar oldu, bir kısmı emniyetten sonra dışarı çıkabildi, büyük bir çoğunluğu ise cezaevlerine gönderildi. Ve en vahşi işkence orada yaşanmaya başladı. Emniyette kurulan günürler, onurlar cezaevlerinde toz haline getirilmek istendi. Tamamen kişisiz robotlaştırılmış, düşünmeyen ancak sorulan sorulara lek kelimeyle cevap veren insanlara dönüştürülmek istendi.

Böyle insanları yaratabilmek için de akla gelebilecek her türlü yöntem denendi. Bir ölçüde de başarılı olundu. İşte itirafçılar gözler önünde, her iki cezaevinde de ben Diyarbakır'da olsun Erzincan'da olsun itirafçılarla yüz yüze geldim ve gerçekten acına cak haldeydiler. Bir insan konuşurken karşısındaki insanın yüzüne bakmıyorsa, kızarıyorsa kekeleyorsa yalan söylemek gerektiğini ve karşısındaki insanın da yalan söylediğini bildiği halde yalan söylemekte ısrar ediyorsa bu konu üzerinde düşünmek gerekir. Bunun yanı sıra itirafçılık yolunu seçmeyen ama onur kurtarıcı yöntemler yüzünden durgunlaşan süsün çeşitli sorunlara sahip olan binlerce insan var. Bir çoğunu şöyle ya da böyle tanıma olanağına kavuştum. Çok sık, mahkemelerde yargılama sebebi olarak izledim. Öyle bir ilke ki, halkın mutluluğu diyen, özgürlük diyen, halkın daha iyi yaşaması, bağımsızlık diyen ve bu uğurda mücadele etmeye kararlı olan insanlar, ölmeye değil daha çok yaşamaya kararlı olan insanlar böyle mücadele ettiler. Daha da netleştirelim 11 ölüm orucu sonucu ölüm var. Bunların yedi tanesi Diyarbakır'da, dördü Metris'te. Diyarbakır'da dört kişi kendini yaktı aynı günde. Yine Diyarbakır cezaevinde son çare intihar seçenler oldu. Bu insanlara yaşamayı değil ölümü seçmesi son yıllarda neyle karşı karşıya olduklarının çok iyi bir göstergesidir. Ben bir iki örnek vermek istiyorum, bu insanlık onurunu yoketmeyle insanı ölüme götüren olaylara. Diyarbakır Cezaevinde bize makatlarına cop sokulan insanların bir listesiyordı; (1,2,3 kez öldükleri da belirtiliyor.) Bir sayfa listesi. Tespit edilebilir ve bunun duyuşulmasını isteyenler, istemeyenler hariç, Diyarbakır Cezaevinde insanı insan olmaktan çıkaran uygulamalar anlatıldı. 30 kişilik 25 kişilik bir grubun çiril çıplak soyularak iki metre en'inde üç metre boyunda bir yere tikiildikleri anlatıldı.

Tüm bunların sonucunda demin de bahsettik, yüzlerce, binlerce fiziki ve ruhi sakatlıklar, bunlar da en kısa sürede tedavi altına alınmalı, yeniden topluma ve eski yaşamı kavuşturulmalıdır. Bence en önemli nokta budur. Yani, fiziki rahatsızlıkları da bir kenara bırakırsak, gördükleri olaylar, yaşadıkları nedeniyle çeşitli sorunlara sahip olan ruhi, bunalımlar içine düşen, ki bu intiharlarla sonuçlanıyor, ne yazık ki artık basına da yansımıyor, bunların ortadan kaldırılması sonra yapılması gerekenlerin tek cezaevleriyle sınırlı tutulmaması, yani cezaevlerindeki her insanın, korunan, kollanan binlerce insanın yaratılması. Beni ilgilendirmez demeyen kitle örgütlerinin varolması yani şu anda binlerce insan cezaevleri için şöyle ya da böyle bir şeyler yapmak istiyor. Bu sayının onbinlere, yüzbinlere, milyonlara çıkartılması ki, bu kadar rahat, bu kadar pervasızca işkencenin sürdürülmesinin ölenleri bunlardan geçiyor. Başından beri sıradakıların yapılması, besap sorulmaması sorunlarının yine "yani canım bunlar da abartıyor" diye geçiştirilmesiyle herhalde biz daha nice Didar Şensoylar kaybedeceğiz. Cezaevlerinde nice insan sakat kalacak, ölecek, yada dışarda ölecek. Yani Didar Şensoy'un ölümü'nün son olması diliyoruz.

N. HELVACI □ Bu önerilere katılıyorum, gerçekten yerine getirilirse Türkiye'de cezaevleri bir yara olmaktan çıkar. Buna bir iki noktada ilave etmek istiyorum. Bunlardan birincisi infaz anlayışımızı biraz değiştirmek durumundayız. Çağdaş infazın amacı, bütünüyle topluma kazandırmaktır. Ve bunun için gene BM belirli ilkeler benimsemiştir. Hükümlülerin rehabilitasyonu ile ilgili, onları da kurallara bağlamıştır. Yani biz kişiliği yok etme yerine onu topluma kazandırmak gibi bir şeyle infaz anlayışı ile yola çıkmalıyız, BM'in bu konuda koyduğu ilkeleri de uygulamaya koymalıyız. Bu tabi cezaevleri sorununu çözmecektir, ama cezaevindeki bazı insanların sorununu çözecektir. Bu kötü koşullardan ötürü genel af meselesi, yani aynısı bir genel af meselesi, bu gerçekten büyük önem taşıyor. Çünkü belki o cezaevleri fizik koşulları maddi nedenlerle kısa zamanda düzeltilmeyebilir, ama bu toplumdaki huzursuzluk bir anlamda cezaevlerinde yaşanan huzursuzluk için de ortaya çıkmaktadır. Yaşanan bu 7 yılın sancıları burda görülmektedir. Bunun için genel af içerdekilerin sorununu dışardakilerle birlikte, yani onların yakınlarıyla birlikte çözümler. Kısa vadede çözülebilecek şeyler var. Yapılması mümkün olan işler var. Bunlar yapılabilir. Örneğin mümkün mevzuatın BM ve Avrupa Konseyi'nce belirlenmiş asgari standartlara uygun biçimde düzenlenmesi ve bunların uygulamaya konulması. Fizik koşulları da olanaklar ölçüsünde düzeltilmesi gibi...

kasih Torun

(İnsan Hakları Derneği ve imza kampanyası yürütme kurulu üyesi)

"İnsanlara tek tek ulaşıldığında reddeden çok az. Çok büyük ilgi gördük."

İmza kampanyası genel olarak çok canlı bir biçimde sürüyor. Diğer şubelerde de imzalar toplanıyor. İnsan Hakları Derneği bünyesinde çok sayıda tutuklu ailesi var. Esasen omurgayı onlar oluşturuyor. Böyle bir kampanya gündeme geldiğinde neler yapabiliriz diye konuştuk. Bunun sonucunda Güven Park'ta insanlara ulaşmaya karar verdik. Her cumartesi günü saat 11.00'de çıkıp olabildiğince geç saatlere kadar imza toplamaya karar verdik. Ancak ikinci hafta Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Yasası'na aykırı davrandığımız gerekçesiyle engellendi.

Birinci gün üç kez engellendi. Kimliklerimiz toplandı, tespit yapıldı. Ellerden imzalanan dosyalar alındı. Ne için yaptığımız soruldu. Bizler metni gösterdik; bunun içeriğinin İnsan Hakları Derneği'nin tüzüğünü içerdiğini belirttik. Yani dernek bunları yapmak için kurulmuştur. Bunları yapmadığı zaman derneğin hiçbir anlamı yoktur. Tüzük Ankara Valiliği ve İçişleri Bakanlığı'na onaylandı. Bu durum karşısında bunu engellemenin yasalara aykırı olacağını belirttik. Bu izinli'dir dedik. Polis fazla bir şey yapmadı, imzaları geri verdi. Ancak baskısını sürdürdü. Gençlerin kimliklerini aldı.

Hafta içinde dernek yönetimi, bunun yasal bir hak olduğunu, polisin engellemesinin yasalara aykırı olduğunu Vilayete bir yazı ile bildirdi. Bunu takip eden perşembe günü, demokratik kitle örgütü temsilcileri, basın, SHP Çankaya İlçe Kadın Komisyonu ve SHP'den bir kısım yetkililerle imza kampanyasının yasal olarak Güven Park'ta sürdürüleceğini açıklayarak, kendileri de sembolik olarak imza toplamaya başladılar. Hiçbir müdahale ile karşılaşmadık.

Bunu izleyen cumartesi günü tu-

tuklu aileleri yeniden Güven Park'a çıkıttık. Polis müdahale etti, "Ya dağın, ya da karakola götüracağız" dedi.

Valilikten gelen yazıda, imza kampanyasını dernek binası ve ek-lentilerinde sürdürebileceğiniz ve Güven Park'ta imza toplamamızın polisçe engelleneceği bildiriliyordu.

Bu konuda aileler olarak neler yapabileceğimizi konuştuk. Herkesin dernek merkezinde toplanarak uzun kuyruklar oluşturması, burada bir izdihâmın olması ve bizim bu konudaki basın açıklamamız, kampanyamızın sürdüğünü herkese anlatmak için anlamlı oldu.

İnsanlara tek tek ulaşıldığında reddeden çok az. Çok büyük destek gördük. Bu gösteriyor ki, kamuoyu toplumsal başın özlemi içindedir. Bundan tedirgin olundu.

İsmet Pekdemir:

"Yasaklar kalkacaksa, herkesinki kalksın; ülkede demokrasi var deniyorsa, bizim için de demokrasi olmalı."

Benim oğlum 7 yıldır tutuklu. 7 yıldır çifte standart olduğuna inanıyorum. Cezaevlerinde, böyle toplanılarda, her yerde çifte standart var. Biz imza toplarken sürekli rahatsız ediliyoruz. Oysa, slogan atmıyoruz, yasadışı bir iş yapmıyoruz. Geçen gün, sivil cezaevine imza toplamaya gittik. İki anaydık, en az 10-15 polis vardı. Komser kimliğini gösterip, bizi gözaltına alma yetkisi olduğunu söyledi. Orada imza toplamamıştık daha. Özür dileyerek gitmemizi istediler.

Ben anayım, aynı yapmıyorum. Yasaklar kalkacaksa herkesinki kalksın, ülkede demokrasi var deniyorsa, bizim için de demokrasi olmalı.

Medine Kılıç:

"Bu imza kampanyasına çocuklarımız için katılıyoruz."

Biz bu imza kampanyasına çocuklarımız için katılıyoruz. Oğlum

Genel Af! İdam Cezaları Kaldırılmalı!

7 yıldır yatıyor. İdamla yargılanıyor.

Genel af çıksın, idam cezaları kalksın diyoruz. Çocuklarımızı kurtarmak istiyoruz. Kampanyamıza çok ilgi gösteriliyor. Çocuklarımızı kurtarmak için çalışacağız.

Ayşe Sinen:

"Tek sorun bizim çocuklarımızı, assınlar onları; bizi de assınlar, bu ülke kurtulacaksa."

Çocuğumu kurtarmak istiyorum. Bir kızım vardı vuruldu. Oğlum 7 yıldır içeride. Çürüdü. Bütün çabam çocukları için.

Başka daba ne diyeyim yavrum. Tek sorun bizim çocuklarımızı, assınlar onları; bizi de assınlar bu ülke kurtulacaksa.

Perihan Akçam:

"Yedi yıl oldu, artık bitmeli."

Aileleler olarak İnsan Hakları Derneği'ni destekledik. İmza toplananın bir kısmı üye, bir kısmı kurucu.

İlk hafta 15-20 ana, eş, kardeş, yakın imza toplamaya çıktık. Bunun dışında da kampanyaya aktif desteğimiz sürüyor.

İlk hafta çok iyiydi. İnanın, insanları uzaktan geliyor; telaşla "Ne-

desiniz, günlerdir siz anyoruz" diyorlar. Hatta, "7 yıl artık bitmeli" diyenler; "Baştakiler kardeşlik, baş diyorlar, insanlık diyorlar, peki bu kampanyaya başbakan imza attı mı, cumhurbaşkanı imza attı mı?" diye soruyorlar.

Abdi İpekçi Parkında da aileler açlık grevi yapıyorlar. Her yere çiçekler konulmuş. İyi bir şey tabii. Ama neden biz kolumuzu kaldırdığımızda kolumuza yapışılıyor? Biz bu ülkenin vatandaşı değil miyiz? Devlet bize daba çok mu özen gösteriyor, yoksa bizden korkuyorlar mı? Bilemiyorum, yorumu size bırakıyorum.

Kezban Yalçın

"Çocuk çocuğumuzla yaşamak bizim de hakkımız."

Demirel, Ecevit, Türkeş yasakları kalkınca genel başkan oldular, eski yerlerine geldiler. Bizim çocuklarımızın da serbest bırakılmasını, af çıkarılıp okullarına dönmelerini istiyoruz.

Bizler çocuklarımız için çaba harcıyoruz. Biz de buza kavuşmak istiyoruz. Her an engellenmek istemiyoruz. Çocuk çocuğumuzla yaşamak bizim de hakkımız.

Tarihte ve Bugün

Türk-Sovyet İlişkileri - I

R. Öner Özkan

Türk-Sovyet ilişkileri, ülkemizde üzerinde pek düşünülmemiş, içerdiği zenginlik oranında, hiç de zengin olmayan değinmelerle geçirilmiş bir konudur. Oysa 1919 ve sonraki yıllar Türk ulusal kurtuluşçularının Sovyetler ile emperyalizme karşı güçlü ittifak oluşturdıkları yıllardır.

Gerçekten değerli bir iki inceleme dışında bu nokta ya saptırılmış, ya unutturulmak istenmiş, ya da unutulmuştur.

Bugün, ulusal kurtuluşun 65., Büyük Ekim Devrimi'nin 70. yılının kutlandığı 1987 yılında, bu iki ülkenin emperyalizme karşı kan ve ateş yıllarında nasıl bir araya geldikleri, nasıl bir "karagün dostluğu" oluşturdıkları bir kez daha hatırlanmalıdır. Henüz iç savaşlarla, emperyalist saldırılarla boğuşan genç Sovyet Cumhuriyeti'nin bu dönemde ülkemiz Ulusal Kurtuluş Savaşına sağladığı maddi-politik yardım ve bu yardımın zaferdeki belirleyici rolü, öncelikle altı çizilmesi gereken noktadır.

İlişkiler, Mustafa Kemal'in 19 Mayıs 1919'da Samsun'a geçmesinden hemen sonra, 1919 Eylül'ünde başlamıştır. Bu tarihte, Sovyet Rusya Cumhuriyeti Halk Komiserliği Konseyi Türk işçi ve köylülerini emperyalistlere karşı birlikte savaşmaya çağırmıştır.

Mustafa Kemal de, TBMM'nin açılışından üç gün sonra, 26 Nisan 1923'te Sovyet Dışişleri Komiseri Çiçerin'e yazdığı bir mektupta, Milli Mücadelenin başarıya ulaşması için faydalı olacağını düşünerek, "siyasi ve askeri nitelette bir ittifak içerisinde" Sovyetler Birliği ile işbirliği yapmak istediğini bildirmişti. Mustafa Kemal bu mektupta, "Her iki memleketi de tehdit eden yabancı emperyalizme karşı birlikte mücadele etmeyi" teklif etmişti.¹

Sovyetlerden gelen yanıt olumluydu. Çiçerin'in 2 Haziran 1920'de

gelen mektubunda, iki devlet arasında derhal diplomatik ilişkilerin kurulması istenmiştir. Sovyetler, böylece Türkiye'nin bağımsızlığını tanıyan ilk hükümet olmuştur.

Mustafa Kemal'in mektubunda para, silah ve inaleme talebi karşılığında da bir milyon altın lira, 60 bin tüfek, bışek, top ve ağır top ile tıbbi ve askeri malzeme gönderilmiştir. Kurtuluş Savaşındaki toplam yardımın genel dökümünü yaptığımızda ise; Türkiye'nin Sovyetlerden 1920'den 1922 sonlarına dek en az 20 milyon altın ruble ile 200 ton külçe altın, 50 bine yakın tüfek, 60-70 milyon tüfek mermisi, 5000 el bombası, bomba, makineli tüfek, top vd. silahlar ile malzeme aldığı görülür. Ayrıca Sovyetler, iki savaş gemisini de Türk hükümetine vermiştir.

Yeni Türk hükümetinin tarihinde yaptığı ilk uluslararası anlaşma da 16 Mart 1921 Türk-Sovyet Dostluk Anlaşmasıdır. Bu anlaşma ile Türk-Sovyet ittifakı resmen onaylanmış, Türkiye'nin 1930'lann ortalarına dek sürecek olan dış ilişkilerde Sovyetler Birliği'ne dayanma politikası resmen başlatılmış olacaktır. Türkiye, Lozan Konferansı'nda Sovyetler ile ittifakı nedeniyle pazarlık gücünü artırmış ve emperyalist devletlere karşı başarıya ulaşmıştır. 1932'de Milletler Cemiyetine üye olunurken de Sovyetler Birliği'nin desteği alınmıştır.

Burjuvazinin yönettiği Ulusal Kurtuluş Savaşının, işçi sınıfının iktidarda olduğu Sovyetlerden aldığı destek konusunda Lenin'in şu sözü hatırlanmalıdır: "Her ezilen ulusun burjuva milliyetçiliği, baskıya karşı yönelen genel demokratik bir içerik taşır ve bizim koşulsuz desteklediğimiz de bu içeriktir."

Emperyalizm, daha ileri dönemde bu dostluğu, Türkiye'ye uyguladığı ekonomik ambargo türü yöntemlerle bozmak istemiş; ulusal bağımsız-

lığı tekrar halkımızın elinden almak için uzun yıllar uluslararası arenada yalıtılma-yalnızlaştırma politikası güdülmeye çalışılmıştır. Abartısız, halkımız kurtuluş mücadelesinde olduğu gibi ekonomik-politik alandaki bu saldırılarda da Sovyet halklarının dostluğunu yanında bulmuştur. Türkiye'de, bir dizi en önemli sanayi kollarının geliştirilmesi için yapılan sermaye yatırımlarının büyük kısmı Sovyet kredileri sayesinde gerçekleştirilmiştir.

Tüm bunlara karşın, Türkiye'nin 1930'lann ortalarından itibaren yeniden emperyalizmin güdümüne girdiği, yabancı sermayenin ülkede gücünü yoğunlaştırdığı görülür.

1920 yılında Bakü'de toplanan Birinci Doğu Halkları Kurultayında alınan bir karar, bu sürecin daha o yıllardan öngörüldüğünü ve Türk halkına mesaj gönderildiğini kanıtlamaktadır. Kararda şöyle denmektedir:

"...Kurultay, Türkiye'deki ulusal devrimci hareketin yalnızca yabancı sömürücülere yönelik olduğunu ve bu hareketin işçi ve köylülerin ezilmekten ve sömürilmekten genel anlamıyla kurtulmaları demek olmayacağı gerçeğini de ortaya koyar."

"...Kurultay, bir yandan, Türkiye'nin ve Doğu'nun çalışan yığınlarını ulusal devrimci hareketi desteklemeye çağırırken, öte yandan, Türk işçi ve köylülerine hendi öz örgütlerinde toplanıp yabancı emperyalistlerin kurtuluş savaşının sonunda zenginlerle olan ilişkileri ve onlar üzerindeki etkileri sayesinde pay almalarına, bürokratlarm ve paşaların köylülerin sırtından geçinmelerine hiçbir biçimde izin vermemelerini salık verir..."²

Azınlıkta, kazanılan politik bağımsızlığın, ekonomik bağımsızlık ile perçinlenememesinin tohumları yine Ulusal Kurtuluş Savaşı sürecinde vardır.

Ulusal kurtuluş süreci, aynı za-

manda "kapitalistleştirme" süreci ile koşuttur. 1923'teki İzmir İktisat Kongresinde "devletin özel girişimciliği yaratıcı", "yabancı sermayeyi özendirici" önlemler alacağı doğrultusundaki kararlar, bu sürecin somut örneğidir. Ulusal bağımsızlığın kalıcı, gerçek bir bağımsızlığa, sosyalizme yönelmemesinin nedeni, bu süreci omuzlayacak işçi sınıfının zayıflığı, bunun yanında bu sınıfın politik hareketinin önüne çekilen settir.

Bu süreç, gerçek bağımsızlığın önkoşulu ekonomik bağımsızlıktan da söz edilemeyecek bir yapıyı sonuç olarak ortaya çıkarmış, 1929'dan sonraki kapitalist bunalım nedeniyle emperyalizmin bir süre soluk aldırıldığı Türkiye'de, daha sonraki yıllarda, kapıdan kovulan sömürgeci işgalcilerin bu kez ekonomik yöntemlerle, yeni sömürgeci biçimde bacadan girdiğine tanık olunmuştur.

Kuşkusuz bundan sonraki süreçte zaman zaman Türk-Sovyet ilişkileri oldukça canlanmıştır. Düşük faizli krediler, teknik olanaklar sağlanarak sanayileşmeye yapılan Sovyet katkısı, ekonomik alanda günümüze dek uzanan karşılıklı yarara dayanan olumlu bir işbirliğidir. Fakat bunun yanında, özellikle İkinci Dünya Savaşı sonrası yoğunlaşan gerici anti-Sovyet propaganda "karagün dostluğu"nun halkımız üzerindeki kalıcı etkisini zedelemeyi amaçlamıştır.

Politik alandaki bu yeni süreç elbette Türkiye'nin uluslararası ilişkilerde aldığı yeni konumun, emperyalizmin güdümüne girmenin doğal sonucudur.

1- Olaylarla Türk Dış Politikası, SBF yayını

2- Cevdet Alban, Türk Sovyet Halkları, Kardeşliği, Sorun Yayınları

Ekim Devrimi'nin üzerinden geçen 70 yıl içinde, dünyanın sosyal politik yapısında önemli değişiklikler oldu. İnsanlığın tarihsel gelişiminde çok büyük bir etkiyi olan bu devrimin kazandırdığı üme, tüm bu yıllar süresince yeni gelişmelere kaynaklık etti. Gerçekten de, yirminci yüzyılın tanık olduğu radikal değişimlerin birçoğunda, en önemli etken, ilk kez Sovyetler Birliği'nde gerçeklik kazanan sosyalist rejimin bir dünya sistemine dönüşmesiydi. 1920'li yılların sonunda, dünyayı yerleşim bölgelerinin yalnızca 1/6'lık bölümü sosyalist sistemle yönetilirken, bugün bu oran 1/4'ü aşmıştır. Dünya nüfusunun ise 1/3 kadarı sosyalizmle yönetilen ülkelerde yaşamaktadır.

dünya işçi sınıfı hareketi de hızlı bir gelişime gösteriyor. Bunun en somut örneği, komünist ve işçi sınıfı partilerinin sayılarıyla, üyelerindeki düzenli artıştır. Bu, ideolojik ve politik etkinlik artışı da beraberinde getiriyor. (Bu gelişmeyi Tablo 1'de görebiliriz.)

1970'li yıllarda komünist ve işçi partilerinin üye sayısında 30 milyonun üzerinde bir artış oldu. Bu durum, özellikle kapitalist ülkelerde ya da sürekli bir baskı ve yoğun bir anti-komünizm propagandası ortamında çalışan partiler düşünüldüğünde önemli bir dinamizme karşılık geliyor. Aynı dönemde, kapitalist ülkelerdeki işçi sınıfı partilerinin üye sayısındaki artış, 1,5 milyon. Bu toplamın üçte ikisi ne sanayileşmiş ülkelerde ulaşıldı. Latin Amerika Komünist Partilerinin üye sayısındaki artış ise 90.000'in üzerinde. Ayrıca, son yıllarda pek çok ülkede yeni komünist ve işçi partileri kurularak çalışmaya başladı. Bunlardan Malta Komünist Partisi 1970'de, Pakistan Komünist Partisi

Ekim Devrimi'nden Sonra Dünya...

RAKAMLARLA

DÜNYA SOSYALİST SİSTEMİ-BİLİMSEL SOSYALİST PARTİLER-

fusuna oranı ise yüzde 52.

Bu gelişme, siyasal kuruluşlarını dünya bağlantılar hareketi'nin giderek gelişmesinde buluyor. İlk zirve toplantısını 1961 yılında Belgrad'da yapan hareket, uluslararası ilişkilerde giderek artan bir etkinliğe kavuşurken, özellikle emperyalist tekelin sömürüne, savaş kışkırtıcılığına ve baskı rejimlerine karşı enternasyonalist dayanışmayı ilet güçlendiriyor. Bağlantısızlar Hareketi'nin ilk konferansı

Yıl	Komünist partilerin Sayısı	Komünist partilerin üye sayısı (milyon kişi)
1928	46	1.7
1939	69	4.2
1946	78	20.0
1960	87	35.0
1969	88	50.0
1985	95	80.0 (+)

si 1974'te, Suudi Arabistan Komünist Partisi 1975'te, Jamaika Komünist Partisi 1978'de, Mısır Komünist Partisi 1980'de, Senegal Komünist Partisi 1981'de ve Filistin Komünist Partisi 1983'te çalışmalarına başladı. Bu örneklerin ortak özelliği hiç kuşkusuz, gelişmekte olan ülkelerde bilimsel sosyalist örgütlenmeler konusunda katedilen yolu göstermesi.

Ekim Devrimi sonrasında, dünya siyasal ortamının ve uluslararası ilişkilerin önemli bir değişim bileşenini de ulusal kurtuluş savaşları oluşturdu. Bu savaşların başarıya ulaşmasıyla, sömürge ve yarı-sömürge durumundaki pek çok ülke bağımsızlığına kavuştu. 1919 yılında sömürge ve yarı-sömürge ülkeler, dünya

topraklarının yüzde 72'sini oluştururken, bu oran bugün sömürge durumundaki ülkeler için yüzde 0.7'ye, yarı-sömürge ülkeler için ise yüzde 0.3'e düşmüş durumda.

Günümüzde, sosyalist devrimini gerçekleştirmiş ülkelerle, ulusal kurtuluş savaşını zafere ulaştırarak sosyalist kalkınma yolunu seçmiş ülkelerin toprakları dünyanın yüzde 62'sini kaplıyor, nüfusunun dünya nü-

ULUSAL GELİR ARTIŞI HIZI

Yıl	Tüm sosyalist ülkeler	KEYK ülkeleri sosyalist ülkeler	Sanayileşmiş kapitalist ülkelerin tümü
1960	2.6	2.5	1.5
1970	4.6	4.8	2.4
1980	8.0	8.0	3.3
1984	9.5	9.1	3.6

Ortalama yıllık büyüme hızları

1951-1984	6.8	6.7	3.8
1971-1984	5.2	4.7	2.9

Kaynak: World Marxist Review-Kasım 1986

na toplam 25 ülke katılırken, Harare'de Eylül 1986 da yapılan sekizinci konferansa 101 üye (99 ülke ve iki ulu l kurtuluş hareketi -FKÖ ve SWAPO) gelmişti. Bu sayı, dünyadaki toplam ülke sayısının üçte ikisine yakın. Bağlantısızlar Hareketi'nin coğrafyasal gelişimi de dikkat çekici. 1973 yılına kadar çoğunlukla Asya ve Afrika ülkelerini biraraya getiren hareket, bugün 50 Afrika, 28 Asya ülkesine ek olarak, 17 Latin Amerika, 3 Avrupa ülkesiyle Okyanusya'yı da bünyesinde barındırıyor. Bu yaygınlaşmaya koşut olarak artan politik etkinliği, Bağlantısızlar Hareketi'nin Birleşmiş Milletler içindeki tutumlarında gözlemlenmek mümkün. BM'de Arap ülkelerinin yüzde 87.8'i, Afrika ülkelerinin yüzde 85'i, Batı yarıküresinin yüzde 76.3'ü önemli bir çoğunluğu Bağlantısız ülkelerin oluşturduğu toplam üye sayısının ise beşte dördü ABD'nin silahlanma, gerilim ve savaş bölgelerine ilişkin yayılmacı politikalarının karşısında oy kullanıyorlar.

osyalist sistemin ekonomik gelişme çizelgesi de, ikinci Dünya Savaşı sonrasında dönemsel bunalımları devam eden kapitalist ülkelerinkine kıyasla, daha umut verici. 1950-1984 yılları arasında sosyalist ülkelerin ortalama büyüme hızı, sanayileşmiş kapitalist ülkelerinkinin 1.8 katı olarak gerçekleşti. 1970'lerdeki görece yavaş büyüme, sosyalist ülkeleri sosyo-ekonomik gelişmeyi ijmellendirmeye yönelik önlemler almaya itti. Bu ijmeyi sağlayacak başlıca etkenlerin bilimsel teknolojik gelişmenin üretim sistemine yansıtılması, üretimin yoğunlaştırılması, emeğin veriminin artırılması, etkin ve esnek üretim yönetimi yöntemlerinin çakıştırılması, ekonomik mekanizmanın kökteni biçimde yeniden yapılandırılması olduğu görüldü. Bu strateji, komünist partilerinin son kongrelerinde alınan kararlarda ilkelere dönüşü üruıldı. Ulusal ekonominin elektroniğe olması, otomasyon, nükleer enerji kullanımının alanlarının geliştirilmesi, biyoteknoloji gibi yöntemlerin üretime uygulanması için büyük ölçekli ancak kısa erimde gerçekleştirilmesi hedeflenen projelere hız verildi. Birleşmiş Milletler'in Merkezi İstatistik Bürosu ile SSCB İstatistik Merkezi'nden alınan verilerle oluşturulan Tablo 2, bu yeni projelerin yaşama geçirilmesi öncesindeki durumu gösteriyor.

Dünyadaki ilk sosyalist devrim olan Ekim Devrimi'nin zafere ulaşması ve Sovyetler Birliği'nde sosyalizmin kurulması sürecinde büyük katkısı olan Sovyet gençliği, gerek mücadeleci karakteri, gerek ilkelere olan bağlılığı, gerekse sınırsız özverişi ile bu tarihsel sorumluluğunu günümüze dek büyük bir kararlılıkla taşımıştır. Ekim Devrimi'nin lideri Lenin de, büyük önem verdiği gençliğe güvenmeyi, gençliğin girişkenliği ve ülkücüküğünden sosyalizmin kuruluşu ve derinleştirilmesi için yararlanmayı kendisinden sonraki kuşaklara miras bırakmıştır.

Tüm sosyalist ülkelerde olduğu gibi SSCB'de de gençlik politikaları, genel insan ve toplum politikalarının bir parçası olarak öncelikle ve özenle ele alınmıştır. Henüz iktida a gelmeden önce gençliğe sahip çıkan sosyalistler onun koruyucusu ve savunucusu olmuş, gençliğe svasının bir parçası olarak görmüşlerdi. Parti ve onun gençlik kuruluşlarında örgütlenen gençler yeni bir dünya görüşü ve onun hedefleri doğrultusunda eğitilmişlerdir. İktida a gel-

dikten sonra da Sovyet gençliği yeni toplum düzeninin kuruluş çalışmalarına doğrudan katılmıştır.

SSCB'de yönetim, gençliğe, kendi geleceğinin kurulması için özveriyle çalışmanın birinci ve olanaklarını yaratmış, gençliğin örgütlenmesi ve toplumsal gelişme rolünü yerine getirebilmesi için, siyasal etkinliklere katılmasını sağlayacak koşulları oluşturmuş durumdadır.

Zeki Yücel

EKİM DEVRİMİ'NİN 70.YILINDA SOVYET GENÇLİĞİ

Uygulanan toplum politikası ile gençliğin çıkarlarını çakıştırarak, toplumsal gelişmenin sonuçlarından onun doğrudan yararlanmasının da sağlanmış olduğu SSCB'de, gençliğin bugünkü durumu; eğitim, çalışma, katılım, örgütlenme ve gündelik yaşam açısından olduğu gibi karşılaştığı sorunlar açısından da kapitalist ülkelerdekinden oldukça farklı bir görünüme sahiptir.

ÖĞRENCİ GENÇLİK VE EĞİTİM

1917 Devrimi'yle doğan Sovyet genel eğitim ve öğretim sistemi, hem Çarlık Rusyası'ndaki okullardan, hem de günümüz kapitalist toplumlarındakilerden tamamen farklı olup, yeni bir sistem kurmak için daha iyi yöntemler bulma yolunda sürekli bir arayışın izlerini taşıyan uzun bir tarihsel süreçten geçmiştir.

Devrimin bu konuda ilk girişimi öğretim sisteminin temelini oluşturan demokratik ilkeleri belirlemek olmuştur. Bu anlamda genel eğitim hakkını ilan eden Sovyet hükümeti, ilk iş olarak okullara kabul sürecinde uygulanan çeşitli ekonomik, sosyal ve ulusal kısıtlamaları kaldırmış, tek devlet okulu düzenine geçerek özel ve diğer ayrıcalıklı öğrenim kurumlarını kapatmış, üniversite eğitimi de dahil tüm düzeylerde parasız eğitimi getirmiş; öğrencilere maddi yardım olanacağını sağlamış ve anadilinde okuyabilme hakkını vermiştir. Böylelikle her Sovyet genci cinsiyetine, milliyetine, ırkına ve sosyal durumuna bakılmaksızın her düzeyde öğrenim görebil-

me olanağına kavuşmuş; okul, teknik lise, enstitü ve üniversitelerin kapıları işçi ve köylülere ardına kadar açılmış ve ülke çapında öğretim hızla yaygınlaştırılmıştır.

Günümüz Sovyet eğitim sistemi öğrencinin okulda edindiği bilgiyi, onun doğrudan toplumsal yaşama katılımını sağlayacak bir araç olarak görmektedir. Bu da, okuma, yazma ve hesaplama sınırlanmış bir eğitimden çok kavrayıcı ve geniş görüşlere sahip aydınlar yetiştirilmesi demektir. Bu anlamda SSCB'de uygulanmış sosyalist eğitimin amacı, başlıca özellikleri kolektif davranış, toplumsal sorumluluk, başıbaşa yaşama ve emeğe saygı ve bağlılık olan "yeni insan"ı yaratmaktır. Kapsam ve içeriği bu ilkelere göre düzenlenen eğitimin diğer ayırdedici özellikleri de, üretime dönük olması, tüm yaşam boyu sürme olanağına sağlanması, parasız olması ve katılımcı bir biçimde örgütlenmesidir.

Bugün SSCB'de okul öncesi eğitim veren anaokullardan sonra genel ortaokullar, teknik okullar ve sanat okulları gibi uzmanlık kuruluşlarını ve meslek okulları ile akşam okullarını kapsayan çeşitli kurumlar genel ortaöğretim ve eğitimi sağlamaktadır. Genel ortaokullarda dersler tek müfredat programına göre verilir. Bu programın yaklaşık yüzde 40-45'i kültür ve tarih derslerine; yüzde 35-37'si fen ve matematik derslerine; yüzde 10-15'i atölye derslerine ve bir o kadar zaman da fiziksel ve estetik eğitime ayrılır. Bu kurumlardan herhangi birini bitiren bir genç isterse yüksek okul ya da üniversiteye devam edebilir.

SSCB'nin 890'dan fazla yüksek okulunda 5 milyonu aşkın öğrenci okumaktadır. Yüksekokullar yılda 430 branşta çalışabilen 800'den fazla uzman mezun eder. Toplam 68 Sovyet üniversitesinde okuyanların sayısı ise 600 bin kadardır. 4600 gencin okuduğu 4400 teknik okul da yılda ortalama 1 milyon mezun veriyor. Sanat ve meslek okulları ise her yıl yaklaşık 2 milyon kalifiye genç iş yaşamına kazandırıyor.

Sovyet gençleri doğal bir eğilim ya da özel bir yetenek gösterdikleri bilim ve sanat alanlarında daha ayrıntılı incelemeler yapmak için geniş olanaklara sahiptirler. Ayrıca teğe bağlı kurslar ve mektupla eğitim vs. ile gençlerin özel ilgi ve yeteneklerini geliştirme yollarını sağlayan eğitim sistemleri de yaygın olarak uygulanmaktadır.

Sovyet okullarında verilen geniş kapsamlı bilimsel eğitim ve öğretimi, gençlerin toplumsal yaşama katılımlarını ve yönetim kademelerine yönelmelerini hedefleyen yönetim sanatı konusundaki eğitim bütünüdür. Sovyet öğrencilerinin uygulamakta oldukları özyönetim sistemi daha 1918'de vasıflandırılmıştı. Bugün öğrenciler her okulda kendi öz örgütlerini kurmuş durumdadır. Bu örgütler öğrenciler arasında ya-

pılan seçim sonucunda belirlenen temsilcilerin oluşturduğu komitelerdir. Okulların yönetim kurulları bu ortaklarla yakın bir işbirliği içerisinde dirler. Okuyan gençlerin görüşlerini temsil eden ve çeşitli dernek, kurul, komisyon ve komitelerden oluşan özyönetim zincirinin organları, öğretim programlarının hazırlanıp geliştirilmesi; disiplin ve boş zamanların değerlendirilmesi ile ilgili sorunların çözülmesi gibi konularda öğretmenlerle beraber çalışırlar. Sovyet yüksekokullarında, ayrıca, azımsanamayacak sayıda yabancı öğrenciler de (yaklaşık 109 ülkeden 55 bin genç) kendi öz örgütlerine sahiptirler ve Sovyet Öğrenci Federasyonu ile birlikte çalışırlar.

Öğretim ve eğitim kurumlarının gereksinimlerine ayrılan ödeneklerin büyük bir kısmı, devlet kendi bütçesinden sağlar. Bundan başka işletme, sendika ve diğer toplumsal kuruluşlar da eğitimin finansmanı konusunda önemli katkılarda bulunurlar. Adı geçen kuruluşlar elde ettikleri gellirin bir kısmını yeni okulların açılması, öğrenci dinlenme evlerinin yapımı ve beslenme, eğlence gibi giderlerin karşılanmasına ayırırlar. Örneğin birçok kolhoz okulu öğrencilere ücretsiz kahvaltı ve yemek sağlar; sendikalar ise kültürel ve sportif etkinlikleri finanse ederler.

Yüksek ve orta dereceli meslek ve teknik sanat okullarında öğrencilerin çoğu iki aybık yaz tatilini de kapsamak üzere burs alırlar. Tüm ortaöğretim kurumlarında kitaplar ve diğer ders araç-gereçleri tamamen ücretsizdir. Devlet, gençlerin içindeki dinlenme masraflarının yüzde 75'ini ödemektedir. Sağlık hizmetleri ise, herkes gibi, öğrenciler için de ücretsizdir.

ÇALIŞAN GENÇLİK

Sovyet gençliğini balıdaki'lerden ayıran en önemli noktaların başında iş edinme süreci ve çalışma yaşamına ilişkin olanlar gelmektedir. SSCB'

de gençliğin iş bulamama gibi bir sorunu yoktur. Devlet, eğitimi tamamlayan öğrencilere iş bulmakla yükümlüdür. Sovyet gençliğinin işsizlik sorunu devrimden kısa bir süre sonra tümüyle çözümlenmiş, iş bulma kurumları 1930 yılından sonra ortadan kalkmak zorunda kalmıştır.

SSCB'de gençler, iş olanakları ile ilk kez daha okulun son sınıfında çeşitli işletmelerden gelen resmi iş davetiyeleri aracılığıyla karşılaş-ıyorlar. Öğrenciler işin yeri, niteliği, ücreti ve diğer sosyal olanaklarının ayrıntılarıyla belirtildiği bu çağrı formlarını inceleyerek, kendilerine uygun işleri seçiyor ve doldurduğu bu formu, üniversite rektörleri, fakülte dekanları, öğretim üyeleri, gençlik temsilcileri, Komsomol'un yerel organlarının sekreterleri, öğrenci konseyi başkanları ve konu ile ilgili çeşitli bakanlık görevlilerinden oluşan "İşe Yerleştirme Komisyonu"na başvuruyor. İş dağıtımı bu komisyon eli ile gerçekleşiyor ve komisyonun onayı olmadan kimse işe alınmıyor.

Devletin, genç çalışanların iş garantisine ilişkin rolü burada bitmiyor. Yasal düzenlemeler, genç azımların mezuniyetlerini izleyen ilk 3 yılda işten çıkartılmalarını men ederek, gencin kendini kanıtlaması ve iş ortamına adapte olmasına yardımcı oluyorlar.

SSCB'de çalışmak, tüm Sovyet yurttaşları için bir hak ve görev olarak anayasası eli ile belirlenmiş ve güvence altına alınmıştır. Gençlerin çalışma yaşamı pratiğindeki hakları da özel yasalarla korunmaktadır. Örneğin 16 yaşın altındaki Sovyet gençlerinin çalıştırılmaları yasaktır. 16-18 yaşları arasındaki gençlerin de günde 4-6 saatten fazla çalıştırılmadığı, ücretleri tam işgününe göre ödenir. Hiçbir genç genel sağlık kontrolünden geçirilmeksizin işe başlatılmaz. Bu yaş gruplarındakilerin gece çalışmaları, mesai yapmaları ve riskli bazı işkollarında çalıştırılmaları yasaktır. Genç işçilerin çalışma ile eğitimlerini bir arada

sürdürebilmelerini sağlayacak çeşitli özel olanaklar tanınmıştır.

Sovyet sendikalarının yaklaşık 135 milyon üyesinden yarısı 30 yaşın altındaki gençlerden oluşuyor. Ve bu sendikalara her yıl 4,5 milyon yeni genç insan katılıyor. Çalışma yaşamına böylesine ağırlık veren gençliğin bu alandaki yaşamını da ayrı bir özenle ele alan mekanizmalar geliştirilmiştir. Sovyet Sendikalar Birliği Merkez Konseyi Gençlik Komisyonu, doğrudan çalışan gençliğin sorunlarına çözüm getirmeyi üstlenmiş durumda. Gençliğin iş seçimine yol göstermek, işe yerleştirilmesi sürecine yardımcı olmak; işyeri düzenine uyumu ve sosyal yaşantıya katılımı konusunda hizmet vermek hep bu komisyonun işlevleri arasındadır. Komisyonun ayrıca genç işçilerin öğretimi, mesleki eğitimi, sendikal örgütlenmesi, sportif ve kültürel etkinliklerine ilişkin çeşitli alt bölümleri bulunuyor.

GENÇLİĞE TANINAN OLANAKLAR

Tüm sosyalist ülkelerde olduğu gibi SSCB'de de, toplumsal gelişmede gençliğin enerjisinden ve aktif katılımından yararlanabilmek için, ona geniş sosyal olanaklar sağlanmıştır. SSCB'de eğitim ve iş yaşamı dışında gençliğe kültürel, sanatsal, sportif faaliyetleri doğrudan yürütebileceği ya da izleyebileceği boş zamanlar yaratmaya ve bilimsel, teknolojik gelişmeye paralel olarak boş zamanların giderek artırılmasına büyük önem verilmektedir. Sosyologlar Sovyet gençliğinin net boş zamanlarının haftada 25-30 saat civarında olduğunu belirtiyorlar. Aşağıdaki veriler ise, bu boş zamanların nasıl değerlendirildiği konusunda bir fikir vermesi açısından oldukça çarpıcıdır: SSCB'de doğrudan gençlerin oluşturduğu 150 bini aşkın müzik ve dans grubu ile koro, 62 bin tiyatro topluluğu ile 25 bin resim, sinema, fotoğrafçılık kulübü bulunmaktadır; 360 bin civarında da gönüllü bilim-teknik dernekleri faaliyet göstermektedir. SSCB'deki 138 bin 600 kültür sarayı ve kulübü, 133 bin 500 kütüphane, 151 bin 300 sinema, 10 bin müzikhol ve diskotek ile 1526 müze de gençliğin ve tüm halkın hizmetindedir.

Gençliğin büyük ilgi gösterdiği bir diğer önemli alan da spordur. SSCB'de 47,7 milyon öğrenci düzenli olarak sportif etkinliklere katılmaktadır. Ülkede ayrıca yaklaşık 3,5 milyon çocuk ve gencin eğitildiği 7 bin ücretsiz spor eğitim kurumu bulunmaktadır. Spor yapan öğrenciye ise, ders programları ve sınav tarihlerinde esneklik gösterme; yolluk, mazeret ve parasız antrenör gibi çok çeşitli olanaklar sağlanmıştır. 7 bin spor kulübü bulunan ülkenin dört bir yanında ise ücretsiz kulüplerine açık olan toplam 3600 stad-

yum, 73 bin 200 jimnastik salonu, 2 bin yüzme havuzu, 480 bin spor alanı ile 4 bin 100 sağlık ve spor kampı bulunmaktadır.

Sovyet gençliğinin yaşamına damgasını vurmuş bir diğer avrödüce özellik de, ülke çapında yaygın bir uygulama alanı bulan "emek sömestri"dir. Her 4 Sovyet öğrencisinden biri yaz tatilinin bir bölümünde gönüllü olarak katıldığı Ulusal Öğrenci Birlikleri (UÖB) çerçevesinde yurdun çeşitli yerlerinde çalışıp, ülke ekonomisine katkıda bulunmaktadır. İlk kez 1961 yılında Moskova Üniversitesi'nden 339 öndü öğrencinin kendi inisiyatifleriyle Kazakistan'daki bir devlet çiftliğinde 1,5 ay boyunca ekip halinde çalışmaları başlatılan uygulama; bugüne dek giderek yaygınlaşan ve artan bir katılımı süregelen ve başta inşaat, endüstri ve tarım olmak üzere çeşitli alanlarda milyonlarca projenin gerçekleştirilmesini sağlamıştır. Gençler boş zamanlarını UÖB'lere katılma yolu ile değerlendirerek; ülke ekonomisine ve toplumsal yaşama katkıda bulunmanın yanı sıra, ülkenin çeşitli yörelerini gezip görmüş oluyor; kendi branşlarında pratik yaparak mesleklerinde uzmanlaşma olanağını elde ediyor ve aynı zamanda da geçimlerine zaman zaman yapacak katkılar sağlamış oluyorlar. Öğrenciler çalıştıkları kuruluşlardan, tüm seyahat giderlerinin karşılanması, yiyecek ve yatacak yedeklerinin sağlanması yanı sıra, 45 günlük bir "emek sömestri" karşılığında yaklaşık 1,5-2 yıllık öğrenci harçlıklarını da çıkarmış oluyorlar.

SIYASAL YAŞAMA KATILIM

SSCB'de iktidara gelmeden önceki savaşım sürecinde gençliğe büyük önem vermiş olan sosyalistler, iktidara geldikten sonra da sosyalist öğretinin bir gereği olarak, rejimin geleceğinin garantisi olan gençlerin toplumsal-siyasal yaşama katılımalarını titizlikle gerçekleştirmiş ve onlardan güç almışlardır. Bugün Sovyet gençleri ülke, yöre, kent, köy, fabrika ve okul düzeylerinde tüm toplumsal örgütlerde aktif olarak görev almaktadırlar. Bu örgütlerin başında SSCB'nin toplumsal ve siyasal yaşamını yönlendiren SBKP, sendikalar ve Komsomol gelmektedir.

Devletin en yüksek organı olan SSCB Yüksek Sovyetinde, 1500 delegenin 331'ini (yüzde 22) 30 yaşın altındaki gençler oluşturmaktadır. 15 Cumhuriyetin Yüksek Sovyetinde yüzde 20 olan bu oran, Yerel Sovyetlerde yüzde 33'e dek yükseliyor. Sovyet gençliği, başta yüksek ve ortaöğretim, kültür, spor bakanlıkları olmak üzere birçok hükümet organında da en üst düzeylere dek seçilebilmektedir. Ayrıca 2 milyon genç de sendikaların üst yönetiminde görmektedir. Üte yandan SSCB'

de doğrudan gençliğin sorunlarını ele alan ve resmi mahkemelerin her düzeyinden 100 bin delegenin oluşturduğu 12 bini aşkın Gençlik Komisyonu vardır. Oy kullanma yaşının 18 olduğu SSCB'de, 1977 Anayasası ile seçilme yaşı SSCB Yüksek Sovyeti için 23'ten 21'e; Yerel Sovyetler için de 21'den 18'e düşürülmüştür. Lenin'in bu konudaki görüşleri ilke alınarak SBKP'ye giriş yaşı ise 18 olarak belirlenmiştir. Bugün Parti üyelerinin yaklaşık yüzde 8'si 25 yaşın altındaki genç insanlardır. Partiyeye yeni giren üyeler arasında 23 yaşından küçük olanların oranı ise 2/3'ten fazladır. Bu gençler Partinin başlıca üye kaynağı olan Komsomol'dan gelmektedirler.

KOMSOMOL

'Sovyet gençliğinin kitlesel örgütü olan Komsomol'un kuruluşu, Lenin'in öncülüğünde, 1918 yılının 29 Ekim'inde yapılan "Tüm Rusya İşçi ve Köylü Gençlik Birlikleri'nin Bir-

rinci Kongresinde ilan edilmiştir. Proleter ve devrimci gençlik örgütlerinin tek bir örgütte birleşmesi sonucunda kurulan Genç Komünistler Birliği'nin (Komsomol) 1918'de 22 bin olan üye sayısı bugün 42 milyona ulaşmış; aradan geçen 69 yıl içerisinde 14-28 yaşları arasında 150 milyon genç, bu örgütün çatısı altında faaliyet göstermiştir.

Lenin'in "Büyük, özgür emek ordusunun bir parçası" olarak nitelendirildiği Komsomol, örgütsel anlamda bağımsız ve özerk bir yapıya sahip olup; partiye güvenilir gençler yetiştiren militan bir eğitim, politik bilinçlenme ve yönetime hazırlık okulu işlevi görmektedir. SSCB'de gençliğin eğitim, iş, dinlenme ve eğlenceye ilişkin tüm yaşamsal sorunları Komsomol'un doğrudan katımlı olmaksızın hiçbir şekilde karama bağlanamaz. Komsomol ayrıca üyelerini Parti'ye önerme hakkına sahip olan tek kuruluştur.

Komsomol, devlet mekanizmasında politik, ekonomik, sosyal ve kültürel konulardaki kararların alınması ve uygulanması sürecine doğrudan ya da dolaylı olarak katkılar da bulunmaktadır. Halk Temsilcileri Meclisine aday gösterip, seçimlerde

destekleyebilen Komsomol, seçilen bir delegenin gereğinde geri çağrılmasını isteyebilir. Sovyet'lere önerdiği delegelerden hesap sorabilir ve diğer delegelerin çalışmalarının denetlenmesine katılabilir. Komsomol Merkez Komitesi 1. Sekreteri, SSCB Yüksek Sovyeti Prezidyumu üyesidir ve ülke politikasının doruk noktasında gençleri temsil eder. Her düzeydeki gençlik komiteleriyle birlikte çalışan Komsomol'un, gençlere ilişkin her türlü yasal düzenleme ve uygulamaya katkıda bulunma hakkı anayasal bir gerekliliktir.

ULUSLARARASI İLİŞKİLER

Komsomol ve Sovyet gençliğinin etkinlikleri yurt içinde olduğu kadar yurt dışında da oldukça yoğun bir biçimde kendini hissettirir. Uluslararası ilericiler, yurtsever, demokrat ve sosyalist gençlik örgütleriyle dayanışma içinde bulunan Sovyet gençliği ve onun örgütleri, DDGF

miş, aynı zamanda Dünya Gençlik ve Öğrenci Festivali hareketinin kurucuları arasında yer almıştır.

EVRENSEL BİR DİNAMİZM

Toplumsal yaşama katılım ve yönlendirme anlamında Batıdaki örneklerinden tamamen farklı bir özellik gösteren Sovyet gençleri, bir yandan kendilerini sosyalist ilkeler doğrultusunda yönlendirirken; diğer yandan, genç olmanın tüm doğal ve evrensel özelliklerini de sergilemektedirler. Yaşamakta olduğu yoğun toplumsal ve bireysel ilişkiler ağı çerçevesinde Sovyet gençnin de karşılaştığı kimi sorunlar vardır. Ancak bunlar kapitalist sistemdeki farklı sınıf ve kuşaklar arasındaki ekonomik ve sosyal rekabet ile derin toplumsal çelişkilerden gerek nitelik, gerekse neden-sonuç ilişkileri açısından tamamen farklıdır. Bu sorunlar Batıdaki örnekleri gibi kalıcı ve çözümsüz olmayıp, toplumun dinamizmi bireysel ilişkilere yansıdığı oranda da düzene girmektedir. Bununla birlikte sosyalist toplumdaki devrimci geleneklerin sürekliliği ve kuşaklararası işbirliği, her zaman bunlar arasındaki kimi sosyopsikolojik ve kültürel farklılıkları tamamen ortadan kaldırmayabilir. Zaten devrimci geleneklerin sürekliliği, toplumsal yapıdaki çeşitliliğin ve farklılığın bir sonucudur. Lenin, gençliğin, "Sosyalizme doğru zorunlu olarak, babalarınınkinden başka bir yola, başka biçimlerle ve başka koşullarda" ilerlemesi gerektiğini vurgulamıştı.

İşte, hiçbir zaman "sorun" olmayan, tam tersine toplumsal gelişmenin en önemli dinamiği olarak görülen Sovyet gençliği, bugün toplumun kendilerine gösterdiği özen ve güvenin bilincinde olarak, sosyalizmin derinleştirilmesi savaşımına tüm gücü ve özveriyle katılıyor. Bu zinde güçler, yalnız kendi ülkelerinin değil, aynı zamanda din insanlığın sorunlarına da eğilmekte ve dünya gençliğinin bağımsızlık, demokrasi, barış ve sosyalizm savaşımına tüm gücüyle destek vermektedir.

Devrimi Yaşayarak Anlatabilmek ve

John Reed

Büyük bir ilgiyle ve asla durulmayan bir dikkatle John Reed'in kitabı 'Dünyayı Sarsan On Gün'ü okudum. Bu kitabı tüm dünya işçilerine içtenlikle öneririm. İşte, tüm dillere çevilerek milyonlarca basılmasını istediğim bir kitap. Proletarya Devrimi ve diktatörlüğünün, gerçekte ne olduğunu belirten olayların, coşkun ve canlı bir sergisini sunuyor." Amerikalı gazeteci John Reed'in yazdığı, işçi

ve emekçileri birleştirerek ilk devletlerini kurmalarını sağlayan büyük sosyalist Ekim Devrimi'ni konu alan ve yaratıcı yazılan, belgeleri ve kişisel yorumları içeren bu kitap, Lenin'in anlatımında bu şekilde karşı-lığını buluyordu.

John Reed, yaşamı boyunca yayınladığı yazıları ve kitaplarıyla, yalnız olayları tarihe kaydeden bir yazar değil; aynı zamanda dikkatli

bir gözlemci-arastırmacı ve sosyalizmin etkin bir destekleyicisi olduğunu da gösteriyor.

Reed, Avrupa'da emperyalist ülkelerin yıkıcı, insanları yok edici niyetlerle, acımasızca girdiği I. Dünya Savaşı'nın dehşetini yaşarken, emperyalizmin uygulamaya çalıştığı senaryoya karşı üç yılı aşkın mücadele verdi. 1917 ilkbahar ve yazı, ABD'nin emperyalist savaşa girdiği, "askersel isteri" dalgasıyla sürüklenildiği ve ülke içinde polis baskılarını artırdığı bir dönemdir. Bu arada, ABD'de emekçi kesimlerle sermaye arasında yükselen çatışmayı gözlemleyen John Reed, Avrupa'dan ülkesine döndü; makale ve halk söylevlerinde, bu savaşın Amerikan halkına yabancı olduğunu anlatarak, yağmacci savaşa karşı koydu.

Kapitalizmin kendi iç bucağından kaynaklanan emperyalist savaş, 1917-20 yılları arasında Rusya'da ve dünyadaki devrimci mücadeleyi ivmeliyordu. Bu gelişmenin iyi bir gözlemcisi olan John Reed, Rusya'da gerçekleştirilen 1917 Burjuva Demokratik Devrim'inin zaferini şöyle selamlıyordu: "Rusya'da hüküm süren ortaçağın hantal tiranlığı, düşmanın dağıttığı sis gibi yok oldu. Hepimizi yöneten karmaşık modern kapitalist zorbalığın şeffaf iskeleti, Rusya'nın çehresiyle parçalanıyor. Ve suskunluğun güdülenmiş kurşunlu denizi'nden, korkunç bir yorgunlukla kıvrılan işçi nehirlerinden; çamura bulanmış, sesini yitirmiş muhtaklerin (Rus köylüler) ulularından bir şeyler blicimleniyor; muhteşem, basit bir şey ve insani..."

John Reed, Ağustos 1917'de, sosyalist dergi "The Masses"ın muhabiri olarak Rusya'ya gitti. Bu andan başlayarak orada gözlemlediği olaylar, en büyük eseri "Dünyayı Sarsan On Gün" için kaynak oluşturmıştır. Kitaptan yaptığımız şu alıntılar, onun Rusya'ya vardığında, Şubat '17 Devrimi'nin emekçi yığınları açısından olumlu bir şey getirmedeğini, ülkenin halen yeni birçok değişime gebe olduğunu ve baştaki Kerensky hükümetinin halka nasıl ihanet ettiğini gözlemlediğini gösteriyor: "Cephedeki askerler, kendilerini hala insan olarak görmeye alışmamış subaylara karşı mücadele ediyorlar; köylülerin seçtiği tarım komiteleri, resmi hükümleri

uygulamak isterken tırpalanıyorlar; fabrikalardaki işçiler, kara listelere ve lokavtlara karşı sürekli bir mücadele ve huzursuzluk içindeler; ülkelerine dönen siyasi sürgünler 'istenmeyen adam' ilan ediyor, yeniden sürgün oluyorlar."

"...Halk, programları barış, toprak, sanayinin denetimi ve bir işçi hükümeti olan Bolşevikleri desteklemekteydi..." "Daha temmuz ayında örgütlenmemiş olmasına karşın kendiliğinden bir ayaklanma ile, ... Sovyetlerin Rusya'daki hükümeti ele geçirmelerini isteyen proleter... eylemin başına Bolşevikler geçmişlerdi", "...yarım yamalak çirkin gerçeklerin ve kokuşmuşluğun içinde Bolşeviklerin her gün daha işleyici, aydınlık notası iltitiliyordu: Tüm yetkiler sovyetlere!" "...Bir asker mitingde şöyle diyordu: 'Asker ne için ve kim için döğüştiğini bilmek istiyor. Devrim için mi, kapitalist haydutlar için mi? Devrim için döğüştiğümü kanıtlayın bana, yürüyeyim ve zorlamaksızın savaşayım. Toprak köylüye, fabrika işçiye ve iktidar sovyetlere geçince, bizim de savunacak bir şeylere sahip olduğumuzu ve onları kurtarmak için döğüştiğümüzü göreceğiz.'"

John Reed gönderdiği yazılarda, Kerensky hükümetinin düşeceği'ne inanıyordu. Nitekim, 7 Kasım 1917'de Kerensky hükümeti düşürüldü. Bu, Lenin'in liderliğindeki Bolşevik Parti'nin zaferiydi. Reed bu tarihte "The Masses"te şöyle yazıyordu: "Gerçek devrim başladı... Tarihte ilk kez işçi sınıfı, devletin gücünü ve onu koruyacak araçları ele geçirdi."

Rusya Asker ve İşçi Temsilcileri 2. Kongresi, 8 Kasım'da "tüm topraklar üzerinde barış" kararını benimsemek ve "Sovyetler tarafından bütün yönetimin ele geçirildiğini ilan etmek" amacıyla toplandı.

Kongre, Bolşeviklerle, sosyalizme gerçekte yalnızca çeneleriyle hizmet vermiş olan Kerensky ve arkadaşları arasında tartışmalara sahne oldu. Sonuçta Lenin başkanlığında, ilk sovyet hükümeti kuruldu.

John Reed Sovyet Kongresinin toplantılarına Amerika Sosyalist Partisinin temsilcisi olarak katılıyordu. Bu toplantıdaki notlarında Lenin'i şöyle anlatıyor: "Belki de tarihte çok az liderde varolabilecek saygı ve sevgi dolu bakışları... çok derin düşünceleri ve somut durumu basit cümlelerle açıklama gücü... en büyük entelektüel cesaret ve kurnazlıkla tamamlanmış... Şimdi Lenin şöyle diyordu: '6-7 Kasım Devrimi Sosyalist Devrim dönemini başlattı. İşçi hareketi Barış ve Sosyalizm adı altında zaferi kazanacak ve geleceğini belirleyecektir.' İnsanların ruhunu harekete geçiren sesiz ve güçlü bir şey var O'nda" diyor Reed, "insanlara güven ve coşku veren..." "Bolşevik Hükümeti'nin dev gibi Barış ve Sosyalizm programı, insanlık için sonsuza dek bir kıvılcım olarak, başarıya ulaşacaktır."

11 Kasım'da karşı devrimcilerin bir bölümünü püskürtten bir grup işçiyle aynı kamyonda, Petrograd'a gidiyordu Reed. "Başkentin ufukta parıltıyan ve geceleyin ona görkemli bir görünüm kazandıran ışıkları karşımızda elmas bir setti. Bir işçi avazı çıktığı kadar bağırıyordu. 'Bizim bunlar, Hepsi bizim artık. Bizim Petrograd'ımız bu!'"

Reed gördükleriyle devri rekten bağlanmıştı. Halkın d sahiplenişini gördükçe, devrimin duğu inanç daha da kökleşti.lararası Devrim Propaganda Bsu'nda görev aldı. Rusya'da devri.

ci ilerlemeleri anlatan belgeleri, yorumlarını da katarak bir dizi makale haline getirdi. "Proletarya Ayaklanması" adı altında yayınlanmak üzere "The Masses" a gönderdi. Ne var ki, derginin yayınlanması yasaklandı ve yayıncıları hakkında dava açıldı. Reed durumu haber alır almaz, yayıncıların savunmalarını kanıtlamak için hemen ABD'ye geçti. ABD'ye iner inmez, federal polis tarafından, devrim hakkındaki tüm dokümanlarına el kondu.

Reed, ABD'de bulunduğu bu süre içinde devrimci etkinliklerine ara

vermedi. Amerika Sosyalist Partisi içinde sol kanadı ile bir grup oluşturarak Sovyet Rusya hakkındaki gerçekleri insanlara anlatmak ve ABD'de bir komünist parti örgütlemek için çalıştı; ülke çapında geziler düzenledi, yazılar yayımladı. Bu etkin çalışmalar hükümet çevresinde hoşnutsuzluk yarattı. Defalarca toplantıları yasaklandı, tutuklandı.

1918 yazında ABD ve diğer ülkelerin birlikleri Sovyet Cumhuriyeti'ne saldırınca "Sovyet Rusya'yı tanı" kampanyasını başlattı. Bir makalesinde, Sovyet hükümetinin, madden kölelikten ve toprak sahipleri ile kapitalistlerin zulmünden kurtulan insanların yaşamsal gereksinimlerini karşıladığını vurguladı: "Geçmişte suskun olan bir ulus, sesini yükseltiyor ve gerçekten güzel şeyler söylüyor."

Bolşevikleri "zorba" olarak tanıtmaya çalışan burjuva basınına karşısına alarak şöyle diyor: "Sovyet hükümeti, açıkça, çoğunluğun azınlık, yani proletaryanın burjuvazi üstündeki diktatörlüğünün uygulayıcısıdır."

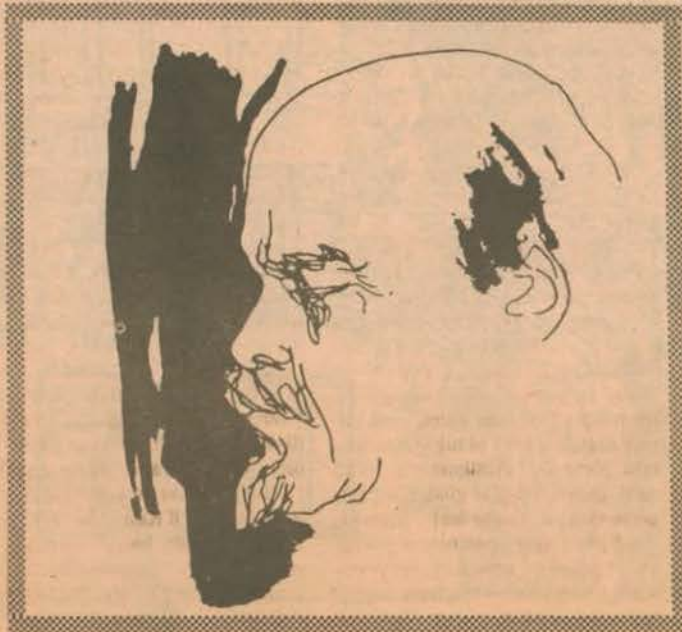
Hükümete karşı yazdığı bir yazıdan sonra yeniden tutuklandı. Bu yazıda "Amerika'nın söyledikleriyle yaptıkları arasındaki başkalık, ülkede inanca, güveni ve umudu yok ediyor... Ve özgürlüğe inanan binlerce Amerikalı bir gün bilmek isteyecek 'Neden Amerika tarihin akışına yüz çevirenlerden yana oldu?' Rusya hakkındaki gerçeği bilmenin tam zamanıdır."

Eylül 1919'da Reed, Uluslararası Komünist Yönetim Kurulunda ABD Komünist Partisi'ni temsil etmek üzere tekrar Rusya'ya döndü. Ağustos 1920'de de Komintern Yönetiminin üyesi olarak Bakü'de Doğu Halklarının Birinci Kongresine katıldı. Bu arada, ABD'de politik olarak tehlikeli kişi ilan edilerek ülkeye giriş vizesi verilmesi reddedildi.

17 Ekim 1920'de Moskova'da tiyofa yakalanarak ölen John Reed, yaşamı boyunca Rus Devrimi'ne kopmaz bağlarla bağlıydı. Onun bu uğurda verdiği mücadele, Sovyet hükümeti tarafından Kremlin'deki Kızıl Duvar'ın dibine gömülerek onurlandırıldı.

(*) Bu yazının hazırlanmasında "Social Sciences" ve "Dünyayı Sarıyan On Gün, John Reed" adlı kaynaklardan yararlanılmıştır.

Derleyen: DEMET ÇETİN

Toplumsal ve

Nihat
Yıldız

Insanın, içinde yaşadığı evreni somut-nesnel gerçekliğinde kavrayıp algılayabilmesi; tarihten günümüze değişik evreleri olan toplumsal gelişim sürecini yönlendiren insanın, giderek toplumun yaşamsal edimini belirleyen temel bir olgudur. Bu gelişim sürecinde edinilen bilgi birikimi, insanın -nicel ve nitel anlamlar içeren- yaşam çevrelerini belirleyip, tanımlamasının da odak noktasını oluşturur. Nedir bu yaşam çevreleri? Çevre, insan yaşamını kuşatan toplumsal, ekonomik, politik bir oluşumlar dizgesi olarak ele alınmak gerekir.

Yaygın bir tanımla, "karmaşık iç ilişkiler, yerleşim bölgeleri, bunların çevreleri, kişi ve toplum yaşamının koşullarını oluşturan öğelerin bütünü" biçiminde açıklamak mümkündür çevre olgusunu. Bu anlamda, iki yönlü bir oluşum söz konusudur: Doğal çevre (hava, kırsal alanlar, akarsular vb.) ve yapay çevre (kasaba, kent vb. çağdaş insan yaşamının ürünleri).

İnsan toplumunu her boyutuyla saran akıl almaz hızdaki değişim ve gelişim sürecinin, yaşamın sürdüldüğü fiziksel çevredeki etkisi (bu çevrenin değişmesi), toplumun olumsuz yönelimlerini de açığa vuran temel bir örnektir. Bireyin yaşadığı çevreden etkilenmesi, çağdaş yaşamın gerekleri ve sonuçları doğrultusunda, kamuoyunu giderek daha yakından ilgilendiren bir konu olmaktadır. Yakın zamanlara değin, çevre sorunlarından söz edildiğinde, "hava kirliliği" akla geliyordu yal-

nızca. Ancak, çevre sorunlarına duyulan ilgi arttıkça, bu dar "çevre" kavramı da yerini daha geniş tanımlara bıraktı; doğanın kirlenmesi anlamındaki çevre sorunları anlayışı yerine, bugün her türlü insan yerleşmelerinin (sağlık, beslenme, eğitim, gelir ve yeşil alan gibi) tüm sorunlarıyla ilgilenen, "yaşanabilirlik kavramına en geniş anlamını veren bir çevre anlayışı ağırlık kazanmaktadır.²

İnsanların çoğu, kent yaşamında karşılaşılan çevresel baskıların bilincindedir. Gürültü, kalabalık ve kirliliğin yanı sıra, kentlerin yenileştirilmesi sırasında girilen "buldozer hareketi" de yaşamın niteliğini büyük ölçüde tehlikeye sokmaktadır.³ Öyle ki, içinde yaşanan çevrenin nicel ve nitel dengesizliklerine karşı savaşım vermek, bu amaçla kamuoyunu bilinçlendirmek, toplumsal bir görev olmuştur. İnsan, çevresini algılayıp, tanımlamaktan öte, onu

seçme hak ve olanına da sahiptir. İnsanın kendisine, yaşadığı topluma ve yaşam çevresindeki estetik değerlere duyduğu saygının bir sonucudur bu; doğal ya da insan yapısı niteliğiyle "yaşanabilirlik" değerlerinin göz ardı edilmediği; insana, onun varlığına duyulan saygının somutlaştığı bir çevresel ortamda ya-

minın toplumsal bir devinim olarak gelişmesini de hızlandırdı. Batı'daki çevre hareketinin, kapitalist üretimin (büyük ölçüde tekellerin) çevre üzerindeki yıkıcı etkisini çok yoğun bir biçimde sergilediği 70'li yılların ikinci yarısında somut bir biçim almaya başladığı gözlemlenmektedir. Kapitalist sistemin belirginleşen bu-

Çevreci hareketin son zamanlar- da gündeme getirdiği sorunlar açısından, yenilkeci bir kimliğe sahip olduğu söylenebilir bazı çevrelerce. Ne ki, gerçekte tümüyle yeni bir atılım değildir bu. Örneğin, başta SBKP olmak üzere, Avrupa'daki komünist partiler çevrecilerden çok önce çevre koruma programları geliştirerek,

otel yapım alanındaki kaptumbağaların soyunun tükenmesi için gerçekleştirilen açık grevinin ardından, uzun sayılabilecek bir süreçtir varlığını sürdüren çevreci gruplar örgütlenme tartışmalarına başladılar. Bunlar olurken, İzmir'de "Yeşil Parti" çalışmaları başlatılıyor. Ankara'da bir grup Çiüenpark'ın yerine yapımı tasarlanan otoparkın yapımını protesto için imza kampanyalarına girişiyordu. Bu arada, kendi deneyimleriyle "esnek, gevşek, keyifli bir grup" olan Çevre Duyarlılığı (Crubu) kuruldu. Yine bu grup tarafından, "Çevre Yaprığı" adlı bir buklen çıkarılmaya başlandı. Ayrıca, tüm bu grupların önderliğinde yeşil alanların korunmasından, nükleer tehlikeye karşı çıkılmasına değin pek çok konuyu kapsayan paneller, toplantılar düzenlendi; eylem kampanyaları başlatıldı. Hareketin, geçmişten devraldığı eylemsel ve düşünsel bir birikimin olmaması, toplumsal örgütlenme ve politik savaşım ile çevreyi değiştirme arasındaki yadsınmaz bağın öneminin çok daha iyi kavranması zorunluluğunu koymaktadır ortaya. Bir ülkenin doğal zenginliğinin korunması, geliştirilmesi savaşımının, o ülke insanlarına daha iyi yaşam koşulları yaratma savaşımının ayrılmaz bir parçası olduğu gerçeği unutulmamalıdır çünkü. Bu anlamda çevresel dengenin korunup, insanlara daha iyi çevresel koşullar yaratılmasına yönelik çabaların, toplumun gerçek üreticilerinin örgütlü savaşımından soyutlanamayacağı, bu temelden dışlanamayacağı yadsınmaz bir gerçektir.

- 1- Çevre Sorunları, Prof. Fehmi Yavuz, Prof. Ruşen Keleş, A.C. SBF Yayın
- 2- a.g.y.
- 3- a.g.y.

Siyasal Boyutlarıyla Çevre Hareketi

şamak, en doğal, en temel hakkıdır insanın.

Bu anlamda çevresel değerlerin korunup geliştirilmesi, en yalın anlatımıyla "insana saygı" felsefesini temelinde dayalı, evreni ve insan varlığını bir bütün olarak algılayan, aralarındaki bağıntıyı maddesel gerçeklik ile açıklayan dünya görüşünün doğal bir unsurudur. Amaç, insanın tüm yeti ve yetenekleriyle alabildiğine gelişmesinin sağlanmasıdır. Bu gelişimin sağlanacağı çevresel ortamın üzerinde durulması kaçınılmazdır çünkü. Siyasal hak ve özgürlükleri tamamlayan ekonomik ve toplumsal insan haklarının yanı sıra, hızlı kenteleşme ve teknolojik gelişimin insan çevresi üzerindeki etkilerine karşı doğayı ve insan yerleşmelerini güvence altına almayı amaçlayan "çevre hakları" kavramı doğmuştur. Bunların, diğer insan haklarıyla birlikte güvence altına alınmasını sağlamak için, bir süredir hukuksal, ekonomik ve politik amaçlar güden kuruluşların da öncülüğüyle bir "uluslararası çevre hukuku"nun varlığından söz ediliyor artık. Bu doğrultuda bir "çevre politikası" tanımı yapılacak olursa, bir toplumsal sistemin işleyişinde karşılaşılan çevresel sorunların çözümüne yönelik önlemlerin tümü denilebilir.

Nobel ödüllü bilim adamı Konrad Lorenz bir konuşmasında, "... Uygarın insan, bir yıkıcılık ile kendisini çevreleyen ve yaşamını sağlayan canlı doğayı yok etmektedir. Bu yıkıcılığın ekonomik sonuçları duyumsanmaya başlanınca, insan-oglu yaptığı yanlışın ayarlanma yara- cak, ama iş isten geçecektir..." diyor. Gerçekten de, çevre sorunları- nın neden-sonuç sürecinde, ekono- mik-politik boyutlarından soyutla- maya olanak yoktur. Bu anlamda, çevreci akımların örgütlü ve yaygın bir politik savaşım vermesinin kaçınılmazlığı ortadadır.

Batı'da çevrebilimin toplumsal bir devinim niteliğini kazanması, 60'lı yıllardan sonraya rastlıyor. Batı kamuoyunun çevre sorunları karşı- sındaki duyarlılığı, çevrecilik aki-

nalıtiyle birlikte hareket, çevrebi- limsel sınırların ötesine geçerek, toplumun yerleşik düzeneklerini, yaşam biçimini eleştirmeye, insanın doğal-yaşamsal çevresini koruma gereksinimine ilişkin yaklaşım te- mellerini geliştirmeye başladı.

"Yeşil", "radikal", "alternatif" gibi değişik tanımlara konu olan çevreci hareketin, 80'li yıllara gelin- diğinde Avrupa gündeminde giderek yükselen bir ivme kazandığı, bilileri bir gerçektir. Bu dönemde uluslar- arası gerginliğin ve nükleer savaş tehlikesinin artmasıyla birlikte barış savaşımına katılan çevreci hareketin, bu katılın doğrultusunda kapsa- mının genişlemesi söz konusudur. Temel dayanağı, olabildiğince elverişli- uymulu bir yaşamsal çevrede, insa- nın tüm yönleriyle kendini geliştir- mesini sağlamak olan dünya görüşü- nün doğal bir uzantısı durumundaki çevre hareketinde beliren, doğayı koruma ve halkın yaşam koşullarını iyileştirme isteği, doğal olarak çevrecileri nükleer savaş fırtınasına ve onun yan etkilerine karşı kesin bir tavır almak durumunda bıraktı. Bu dönemde, doğayı koruma eylemle- riyle başlayan, giderek önemli bir savaş karşıtı güç durumuna gelen Federal Almanya'daki "Yeşiller", çevreci hareketin en belirgin örneği- dir.

Kurulu düzenden hoşnut olma- yan insanların, yaşam biçimlerinde- ki nite değişikliklere yönelik etkin- likleri benimsemeye başlamasında, çevreci hareketin rolü yadsınmaz kuşkusuz. Başlangıçta, hareketin yalnızca belirli alanlarda gördü et- kinliği, sınırlılığı söz konusuydu as- lında; örgütsel deneyim arttıkça, giderek yaygınlaştı toplumlararasıla- rak, yönetim organlarında etkin temsil olanakları yakalanmaya baş- landı. Böyle de olmalıydı bir baki- ma; giderek daha geniş yığınların (özellikle gençliğin ilerici kesimleri- nin) ilgi odağı olan çevre hareketi- nin kapsam ve biçimi sürekli geniş- lenmektedir, çünkü çevre koruma- cılığının, yarım yamalak önlemleri, amatörülüğü hoş görececek bir alan ol- madığı bir gerçektir.

ulaşım politikaları önerdiler. Genel anlamda temel bir amaç söz konu- suydü çünkü: İnsan ve onun yaşa- msa çevresini kapitalist üretim ve tük- etimin yıkıcı etkilerinden kurtar- mak. Ne ki, komünist partilerin bu doğrultudaki çabalarının çevreci hareket kadar yaygın bir ilgi görme- diği de bir gerçektir. Kullanılan ça- lışma yöntemlerinin tartışılabilirli- ğinden tutun da, anti-komünizminin Batı toplumundaki yoğun baskısına değin pek çok nedeni var bu duru- mun. Aslında, bu nedenler arasında Avrupa'daki komünistlerin kapita- list toplumun evrimiyle karşılaşılan kimi sorunlara zamanında çözüm önermeyi başaramadıkları da sayıla- bilir.

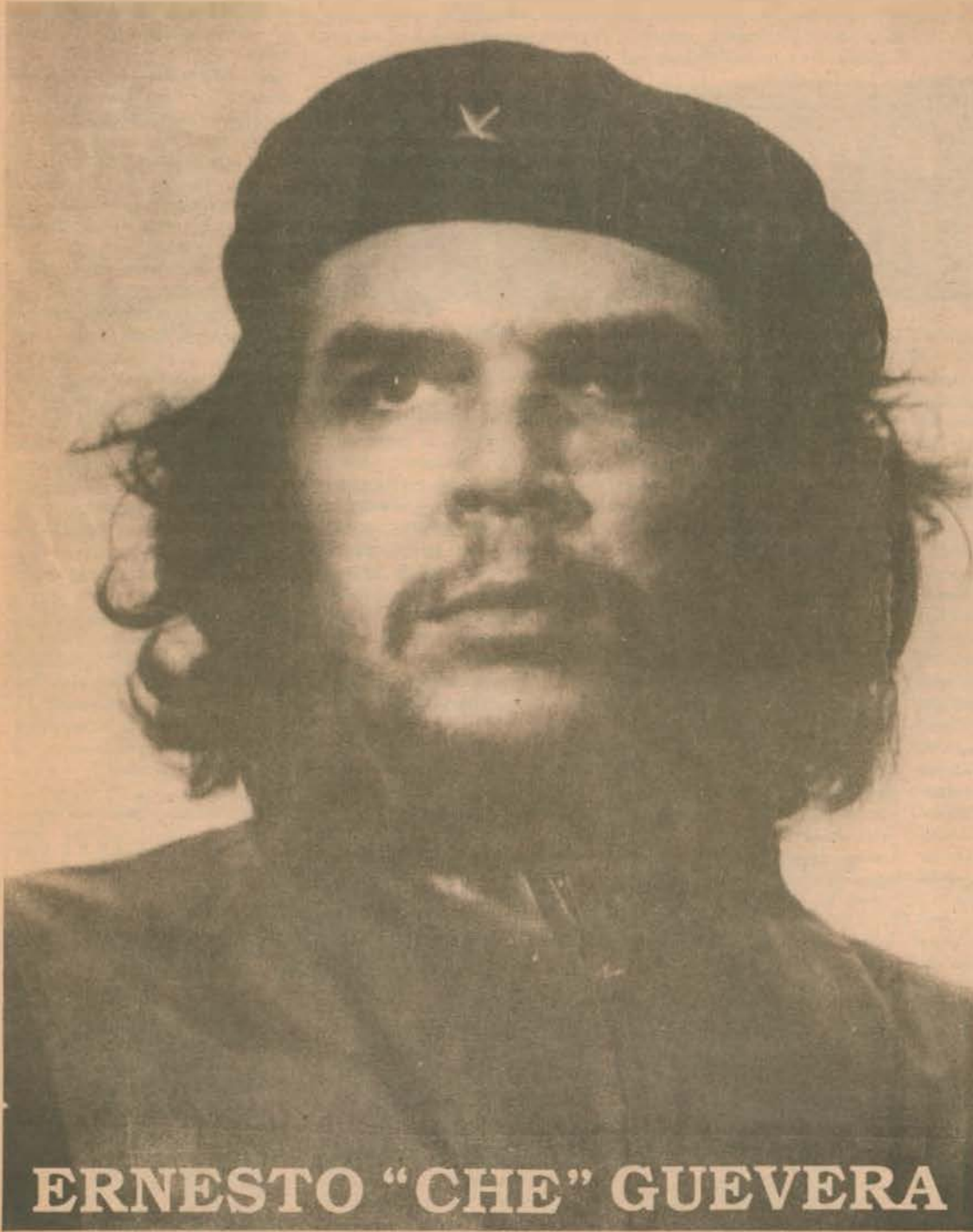
Çevrecilerin görüşleri, burjuva düzenin ekonomik ve politik apla- nalarını reddetmeleri açısından, güçlü bir anti-kapitalist nitelik taşır. Ama, öte yandan temel anlamda ekonomik-politik dönüşümlerden söz edildiğine pek rastlanmaz bu görüşlerde. Bu çerçevede asıl ortaya konması gereken, kurulu ekonomik-politik düzenin yalnızca sonuçlarına değil; düzenin kendisine, yani tekel- lere ve onların çıkarlarını savunanla- ra karşı çıkıştır. Hareketin geleceği, önemli bir ölçüde, kapitalist düze- nin üzeri örtülü dışlanmasından, tekel- lerin egemenliğine karşı kararlı bir savaşım düzeyine, değişik amaç- lı irili ufaklı eylemlerde, tüm gücü- nü çabalarının, işçi sınıfının çıkar- larını savunmaya adanmış bir eyleme geçebilme başarısını gösterip göste- remeyeceğine bağlıdır. Bu anlamda, Federal Almanya'daki Yeşiller'in programlarında yer alan bir paragra- fın somut bir edine dönüştürülmesi gerekmektedir: "... Çevresel denge, ekonomik bunalım, işsizlik, yaşam standartlarının düşürülmesi... bunlar birbiriyle yakından ilgili olgulardır ve bu noktada, çevresel hareket ve işçi hareketi birleşmek zorundadır."

Hareketin Türkiye'deki konumu- na gelince: Gökova'daki termik sant- ralin yapımına karşı girişilen eylem- ler, çevreci grupların kamuoyunda seslerini duyurmalarında önemli bir- çözüm noktası oldu. Dışyan-Kaunos

Fredrik Gertten

Başkaldırının Simgesi Olan Fotoğraf

muz hareketinin gazetesi *Revolucion*'da fotoğrafçı olarak çalışıyordu. Bu gazete, şimdi komünist partinin organı *Granma*'dır. Fotoğrafçılara, halk kitlesi ile tribün arasında daracık ve bir buçuk metre yüksekte bir yer ayrılmıştı. Korda'nın üç Leica'sı var; birinin objektifi 90 mm'lik, öbürlerinin daha kısa. 90 mm'lik objektifli kamerayı alıp, tribündeki inlülerin resmini çekmeye başlıyor. Klick, klick, klick.

"Kameramı nasıl ağır ağır dolaştırdığımı ve fotoğraf çektiğimi dün gibi anımsıyorum. Aynı anda, Che gözük-ti ve ön sıraya geldi. Düşün-celi bir şekilde gökyüzüne bakmaya başladı. Yüzünün ifadesi beni neredeyse şaşırtıyor ama, gerçekte onun kişiliğine çok uyuyor. Bir poz alıyorum. filmi derhal sarıp bir poz daha yakalıyorum. Yüzü çok anlamlı, öyle ki asla unutamıyorum. Nere-deyse korkutuyor beni."

Havana'nın birkaç nemli gününde Korda ile yeniden görüşüyorum ve bana, *Le Cubre* adı verilen o günkü cenaze töreninin kontakt kopyelerini gösteriyor. İki karede Che var; bunlardan biri, ben on üç yaşındayken odamda asılı olan resim. İkincisinde, Che'nin arkasından biri geçiyor ve resim kullanılmaz hale gelmiş. İlk resimden bile bir dal ile birinin başının bir bölümünü ro-tiş yaparak yok etmiş Korda.

Hiç Yayınlanıyor

Alberto Korda, Che'nin resmini anlatırken çok heyecanlı. Oysa daha önce defalarca anlatmış aynı olayı.

"Karanlık odada Che Guevara adlı kişinin ta kendisini yakalamış olduğumu anlıyorum hemen. Birkaç kopya çıkartıp redaksiyona bırakıyorum."

Ne ki resim basılmıyor.

Fotoğrafçı Korda, portreyi beğendiği için 30x40'luk bir kopya çıkarıyor, bir muhavvaya yapıştırıp odasının duvarına asıyor. Yıllar boyunca Korda'nın stüdyosuna gelen konuklar Che'nin bu ilginç portresini görüyorlar. Bunlardan birisi, *Haydee Santamaria*; Moncada kışlasına 26 Temmuz 1953'te yapılan saldırıya katılmış olan efsanevi bir kadın. Devrimden sonra, Havana'daki ünlü yayınevi *Casa de las Americas*'ın yöneticisi olur.

Şimdi artık Haydee San-

Yıllar sonra, Havana'nın eski semtlerinden birindeki *Sevilla Oteli*'nin barında rastlıyorum yaşlı fotoğrafçıya. Sakalı ağarmış, fengi kaçmış bluc'niyle yaşlı bir radikal kültür adanına benziyor. 58'ini dolurmuş bile.

Barda bana, Che Guevara'nın efsaneleşmiş fotoğrafının öyküsünü anlatıyor.

Yıl 1960 ve başta Fidel

Castro olmak üzere 26 Temmuz hareketini yapanların 1958 yılbaşı gecesi Havana'ya girişlerinden bir yıl geçmemiş bile. Kübalı devrimciler, henüz güvenlik içinde hissetmiyorlar kendilerini. Tüfekler, el bombaları ve bazukaları Belçikalı silah satıcılarından almışlar.

4 Mart günü Havana limanındaki işçiler bir gemiyi boşaltmaktalar. Saatli bir

bomba patlar. Sesi tüm kentten duyulur. Liman bölgesinden çok uzaklardaki pencerelerin camları kırılır. Yüz kişi ölür.

Olayın ABD tarafından örgütlendiği açıktır.

Havana'nın mezarlığında Calle 23'te, tahtadan bir tribün kurulur. Halkın orada toplanarak sesi ni yükseltmesi istenir, Fidel konuşacaktır. Tribün ünlü kişilerle dolu;

Diplomatlar, bakanlar; *Jean Paul Sartre* ve *Simone de Beauvoir* gibi onur konukları.

Küba merkez bankasının şefi, Arjantinli ulusal kahraman *Ernesto "Che" Guevara* diğerlerinin biraz gerisinde duruyor. Sakallı, uzun saçlı ve dağlardaki zamanında giydiği aynı bereyi taşıyor. Bakışları Düşünceli

Alberto Korda, 26 Tem-

Che'nin Türküsü

tamarla'nın da evinde Che'nin portresi asılıdır. Yıllar geçer ve Che, devrimi yaymak için Küba'dan ayrılır. Bugün bilindiği kadariyle, Afrika'da bulunmuştu -Zaire'de, o zamanki Kongo'da-. Sonra Kuba'ya döndü, bir gerilla grubu oluşturdu ve Bolivya'ya gitti.

1967'de bir gün, Che Bolivya dağlarında çarpışmayı sürdürürken, Haydee Santamaria'nın selamını getiren bir İtalyan yayıncı Korda'nın stüdyosuna gelir. Adı, Jean Jacques Férinelli'dir ve Milano'daki ileri bir yayınevinin sahibidir. Haydee'nin notunda, "Bu çok iyi bir İtalyan arkadaş. Che Guevara'nın iyi bir fotoğrafını istiyor" yazmaktadır.

Che Guevara üzerine bir kitap yayınlamak üzere olan Férinelli, duvardaki resmi görünce çok sevinir ve aradığını bulduğunu söyler. İki kopya ösmarlar ve ertesi gün gelip alır.

İki ay sonra dünya basını, Che Guevara'nın apayrı bir resmini yayımlar. Bolivya'da çekilmiş ve devrim kahramanı, çıplak, delik deşik ve ölü olarak yatmaktadır.

Férinelli'nin Küba hükümeti ile çok iyi ilişkisi vardır. Fidel Castro, Che Guevara'nın güncesinin tüm dünyada yayın hakkının Férinelli'ye verilmesini sağlar. Şimdi artık Korda'nın Che fotoğrafı ilk kez basılacak, afişi yapılacak ve milyonlarca adet çoğaltılacaktır.

"Fotoğraf için bu, uluslararası bir dönüm noktası oldu. Yaşadığı zamanki resmi ile ölüm haberi, aynı anda yayıldı. Benim fotoğrafım, bizlerin anımsamak istediğimiz haldeki Che'yi gösteriyor. Kubalı bir sanat tarihi uzmanı, benim fotoğrafımın, Che'nin ölü halindeki fotoğrafının bir 'ölü gerilla' örneği olarak yayılmasını ondediğini yazıyor."

Korda, Havana'daki Devrim Meydanı'nda Fidel Castro'nun Che'nin ölüm haberini halka verdiği toplantıyı anımsıyor.

"Yarım milyon kişi toplanmıştı. Neffis bir geceydi. Fidel'in sesinden başka hiçbir şey duyulmuyordu. Arkasındaki evin yüzüne yukardan aşağı Che'nin resmi asılıydı."

Férinelli'nin afişi bir milyon asılmıştı. Üzerinde Che'nin resmi olan birçok küçük eşya piyasayı doldur-

ERNESTO "CHE" GUEVARA 1928'DE ROSARIO KENTİNDE DOĞDU. İRLANDA ASILLI LIBERAL DÜŞÜNCELİ BİR AİLENİN OĞLUYDU. ÇOK KÜÇÜK YAŞTA ASİTİM'A YAK-

KALANDI VE BU ÖMRÜ BOYUNCA SORDUJYI BİR ÖĞRENİM GÖRÜŞÜ. ÇOK GENC YAŞTA İLERİ DÜŞÜNCELERLE İLGİLENDİ, YAKINLIĞI GİDEREK ARTTI.

DAHİ SONRALARI GUETAMALA'DA KARŞI-DEVİRİMİ HÜKÜMET DARBESİNE KARŞI AKTIF OLARAK DİRENİŞE KATILDI. BURADAN KAÇMAK ZORUNDA KALINCA MEXİ-KA'YA GEÇTİ. FİDEL KASTRO İLE TANIŞTI VE KUBA DEVİRİMCİLERİNE KATILDI.

FASİST BATISTA REJİMİNİN HÜKÜM SORDUĞU ÖLKEDE, MUHALEFET SADECE İŞÇİLERİ VE KOYLULERİ DEĞİL, EMEKÇİLERİN YANİ SİRA BÜYÜKÜZİNİN ÖNEMLİ BİR KESİMİNİ DE KAPSIYORDU. ÖZELLİKLE TARIM İŞÇİLERİNİN KIRSAL KESİMDE ÇOĞUNLUKTA OLMASI VE BUNLARIN ARASINDA İŞÇİ SINIFI PARTİSİNİN GÖÇÜ ETKİSİ, SİLAHLI MÜCADELEYE ELVERİŞLİ BİR ZEMİN YARAT-IYORDU.

ARALIK 1956'DA 80 GERİLLA İLE KUBA'YA ÇIKAN FİDEL, ARKADAŞLARININ ÇOĞUNU İLK ÇARPİSMADA YITTI. CHE'NİN DE ARALARINDA BULUNDUĞU, GÖÇÜNE HALKTAN ALAN GERİLLALAR UZUN SÖRE DAĞ-LARDA SAVASTI. CHE, SAVASTA GÖSTERDİĞİ BASARILARLA BİN-BAŞI OLDU.

FİDEL KASTRO'NUN U-DERLİĞİNDEKİ HAREKET DEĞİŞİK SINIFLARI BA-TİSTAYA KARŞI BİRLEŞ-TİRDİ, REJİMİN TEMELLERİ ÇATIRDIYORDU.

DEVİRİM 1959'DA BASARILIYA ULAŞTI. BATİSTA KAÇTI VE MÜCADELE İÇİNDE KOMONİSTLERİN ARTAN ETKİSİYLE KUBA SOSYALİZME DOĞRU İ-LERMEYE BAŞLADI. BİNBASİ CHE DEVİRİMDEN SONRA, SANAYİ BAKANLIĞI GİBİ ÇOK ÖNEMLİ BİR GÖREV ALDI.

CHE, KUBA'DAKİ BA-SARILIYI DİĞER LATİN AMERİKA ÖLKELERİN-DE DE TEKRARLAMAK KARARINDAYDI.

ÖLKEDEKİ GENEL HOŞNUTSUZ-LUĞUN YANİ SİRA DEVİRİMİ A-TILGANLIĞIN GİDEREK KAY-BOLDUĞU ÖRTAMDA GERİLLA-LAR YALNİZ KALDILAR.

ABD YETİŞTİRMESİ KONTR-GE-RİLLALARIN YÖNETTİĞİ ÖRDÜ BİRLİKLERİ TARAFINDAN KUSA-TILAN VE BAŞINA 50.000 BO-LİVYA PEZOSU BİÇİLEN CHE, 9 EKİM GÖNÜ CIA VE HÜKÜMETİN EMRİYLE ÖLDÜRÜLDÜ.

FİDEL KASTRO İÇİN YAZDIĞI ŞİİRİN SON DİZE-LERİNDE SÖYLEYİOR CHE:

"GİDELİM DOSTUM ÖCÜNÜ ALMAK İÇİN HAKSIZLIKLARIN, AŞI YILDIZLAR PARLASIN ALNİMİZDA, YENEMEZSEK ÖLÜRÜZ, NE ÇIKAR."

du. Korda'nın cebine bir ku-

ruş girmedii.

Bunun hiç canını sıkma-

dığını söylüyor:

"Férinelli'ye fotoğrafı

ben verdim ve bir karşılık is-

temedim. Zaten Küba'nın

yabancı ölkelerle telif hakkı

sözleşmesi yok."

Kıvançlı Fotoğrafçı

"Fotoğrafımın böylesine

ün kazanması, benim için en

biyük ücrettir. Tarihsel ola-

rak, paradan çok daha değeri-

li bir şey kazanı."4 oldum.

Benden geriye o kalacak.

Bundan kıvanç duyuyorum."

O fotoğrafı çektikten

birkaç yıl sonra Korda Re-

völucion'dan ayrıldı; Fidel

Castro'nun özel fotoğrafçı

oldu. Daha birçok tarihsel

fotoğraf çekti. Fidel Castro

ile Ernest Hemingway'in bir-

likte tek fotoğrafını Korda

çekti.

1969'da Korda, Küba De-

niz Biyoloji Akademisi'nin

suatlı fotoğrafçı oldu. 1981

de o işi bıraktı ve kadın mo-

dellere yönelik frilans fotoğ-

rafçı oldu.

"İşlerim iyi, çok tanını-

yorum, iyi para ödeniyor ve

arınıyorum."

Sevilla Oteli'nin barında

Alberto Korda'nın çektiği

bir başka fotoğraf asılı: Kü-

ba romu için reklam yapan

yarı çıplak bir kadının afişi...

Çev: Gürhan Uçkan

(Dagena Nyheter, 4.10.1987)

Tevfik Başer'in özellikle (halen gösterildiği) Federal Almanya'da çok konuşulmuş, çok övülmüş olan filmi "40 m² Almanya", nihayet bizim sinemalara da geldi. Film, Bekir Yıldız'ın ya da Osman Şahin'in kitaplarından fırlayıp çıkmışa benzeyen Turna ile Dursun'un zehirden acı hikâyesini anlatıyor. Şimdiden Türk sinemasının en iyi filmleri arasında yerini alan "40 m² Almanya", bazılarına ilk bakışta "binde bir rastlanacak türden bir olay"ı öyküllüğü gibi görünse de, aslında kültür çatışmaları yüzünden bunalan, ezilen insanın dramını işlemesi nedeniyle son derece evrensel nitelikte bir sinema yapıtıdır. Roman Polanski'nin 1965 yapımı "Tikinti (Repulsion)" filmindeki genç ve güzel manikürcü Carol'un ürkütücü yalnızlığı nasıl sadece Londra'da yaşayan bir Fransız kızın dramı olmaktan öte e bir şeyse, Turna'nın hikâyesi de sadece Almanya'ya giden bir Anadolu kadınının dramı olmaktan çok daha ötede boyutlara sahiptir.

"Almanca" Dursun (Yaman Okay) evlenip yanına aldığı Turna'yı (Özay Fecht) 40 metrekarelik bir apartman dairesine hapseder, dışarı çıkmasına izin vermez. "Neden kapıyı kilitliyorsun, hayvan mıyım ben?" diye soran Turna' a, bu davranışına gerekçe olarak dışarıdan "kötü" lüğünü gösterir. Fahişelerin, manyakların, "kiçik başlan açık gezen" kadınların gezindiği bir ortama kendini sarmalamakta kararlıdır Dursun. Ama kendisi, bu değişik dünyanın eğlencelelerinden, şenliklerinden yararlanmakta sakınca görmez. Bir yandan cinsel nesne olarak aşağılayıcı bir şekilde kullanarak, bir yandan da dazacak bir daireye hapsederek, genç kadını delirmenin eşliğine getirir. Başlarda, döküntülerden, çöplerden geçilmeyen daireyi izlenimsiz renk cimbizleriyle donatan Turna, sanki zorla koparıldığı Anadolu'nun olağanüstü güzelliklerini Almanya'daki bu apartman evine taşımış gibidir. Ama aylar sonra bu renkler yavaş yavaş solacak, ölecektir.

Klaus Bantzer'in nefis müziğinin eşliğinde İzzet Akay'ın kamerası usul usul gezinerek, gözlerimizin önüne başka bir dünyadan, başka bir kültürden yaşam parçaları seriyor. İşte, Hitchcock'un "Arka Pencere (Rear Window, 1954)" filmi'nin anımsatan görüntüler; sokak başında dolanıp duran genç fahişeler, geceleri soğuk, ürkütücü birer göz gibi apartman odalarında parıldayan televizyon ekranları... Filmin sonunda Dursun, sara nöbeti sırasında başını çarpıp ölüyor. Böylece Turna, ilk denemesinde geçemediği uzun, kıvrılan merdiveni bu kez açacak, dışarıya, özgürlüğe doğru yürüyecektir.

Pandomim ve caz sanatçısı Özay Fecht'in Turna'yı canlandırmakta gösterdiği başarı inanılır gibi değil gerçekten. Sinemada oyunculuk konusuyla ilgilenenlerin Özay Fecht'i ve Yaman Okay'ı bu filmde görmelerinde yarar var.

40 m² Almanya'nın pek çok "mucizeleri"nden biri de Hoca'nın Turna'yı "tedavi" ettiği bölüm. Demir Gökgöl'ün değine profesyonellere taş çıkartan bir beceriyle oynadığı Hoca, filme buruk bir müzik katarken; bu sözde tedavi görüntülerinin üstüne düşen ambulans sirenlere, olayın ilkeliliğini daha bir vurguluyor. Dursun'un Hoca'nın eline öperken avucuna mark sıkıştırmasıyla doruğuna ulaşan bu bölüm Türk sinemasının en olağanüstü yaratımlarından biridir.

Adem Ayakta

Batı Berlin'de, Türkiye-lilerin yoğun olarak oturduğu, Alman öğrencilerin, aydınların "alternatif

yaşam biçimi"ni denedikleri Kreuzberg semtinde oturuyor Özay. Söhbettiğimiz odadaki çalışma masasının

Aşağıda, "40 m² Almanya" filminin başyuncusu Özay Fecht ile, Batı Berlin muhabirimiz Cem Sey'in yaptığı söyleşiyi sunuyoruz.

üzerinde Fransızca notları duruyor. Konuştuğu dört dile, Türkçe, Almanca, İspanyolca ve İngilizceye bir de Fransızca'yı eklemek arasında şu sıralarda.

Özay İstanbullu. 18 yaşında liseyi bitirip Batı Berlin'e gelmiş. Önce bir makine fabrikasında çalışmış. Sonra, 1973'te, Batı Berlin Hür Üniversitesi'nde Amerikanistik ve tiyatro bilimi dallarında okumaya başlamış. Bu dönemde üç yıl pandomim dersleri almış, Zano Pollo tiyatrosunda oynamış. Çeşitli gösterilerde ABD folk şarkıcılarından Woody Guthrie ve Pete Seeger'in şarkılarını söylemiş.

Bir süre sonra caz çalışmalarına başlamış. Üniversite eğitimini tamamlamasına çok kısa bir süre kala, diploma tezini yazmak ya da caz müziğinde yoğunlaşmak ikileminde kalmış. Seçimini caz müziğinden yana yaparak, okulu bırakmış.

Bugün Özay, cazseverler arasında tanınan bir isim. 1985 yılında uluslararası üne sahip caz sanatçılarıyla birlikte yaptığı "No More" adlı uzunçalarıyla başarı kazanmış. "No More"da Özay, Nazım Hikmet, Pablo Neruda ve Langston Hughes'un eserlerinden oluşan parçaların seslendiriyor. Önümüzdeki ay da "Moves" adlı yeni bir uzunçalar çıkacak. Bu uzunçalar da Özay'ın, üç Amerikalı ve bir Macar caz sanatçısıyla ortak yapıtı olacak. Özay aynı zamanda, Güney Afrika'daki ırkçı rejime karşı verdiği caz konserleriyle de tanınıyor.

Özay'la Turna rolüyle büyük başarı kazandığı, bu ro-

lölüyle Federal Almanya İçişleri Bakanı Friedrich Zimmermann'ın elinden "Federal Almanya Film Ödülü"nü aldığı, "40 m² Almanya" filmi üzerine söyleşiyoruz:

"Bugüne kadar bizleri, yani ikinci sınıf kabul ettikleri yabancıları sanatçı olarak pek kabul etmiyorlardı. Ama artık yavaş yavaş bu durum değişiyor. Bizim de filmciliğe, sanatta bir yerimiz olduğuna kabul etmek zorunda kalıyorlar" diyor.

Film üzerine basında çıkan yazıların fotokopilerini çıkarıyor. Bu dosyanın kalınlığı bile, filmin Federal Almanya'da yarattığı ilginin büyüklüğünü göstermeye yetiyor. Bu ilgi yalnızca Fede-

ral Almanya ile de kısıtlı değil. Film dünyaca ünlü Cannes, Locarno ve San Francisco film festivallerine de bir Federal Alman yapımı olarak katılıp, büyük başarı sağlamış.

Filmin üç hafta süren çekimi süresince, rolüyle adeta bir savaş verdiğini belirtiyor. Bağımsızlığına düşkün ve Turna'nın tam tersi bir kişiliğe sahip olması, Özay'ın filmin çekimi sırasında oldukça zorlanmasına neden olmuş.

"40 m² Almanya"nın Türkiye'li göçmen kadınların sorunlarını işleyen bir film olduğu iddialarına kesinlikle karşı çıkıyor Özay: "Turna'nın yaşadıkları herkesin ba-

Ja''

YARIN □ *Kıracası çalışmalarınıza nasıl başladığınızı ve söz eder misiniz?*

HASAN YUKSELİR □ Gazi Eğitim Enstitüsü Müzik Bölümü mezunuyum. Dolayısıyla müzik yaşamımın başlangıcını da okula başladığım dönem olarak kabul ediyorum.

Okulumuz, orta dereceli okullara müzik öğretmeni yetiştirmeyi amaçlayan bir okul olduğundan, nasıl bir müzik yapmak sorusuna vereceğim yanıtın altında, eğitsel müzik anlayışı temel oluşturur. Nitelikli şiirlere ezgi yazmak ve yorumlamak, ayrıca film ve oyun müzikleri yapmak çalışmalarım arasında önemli bir boyut oluşturur.

Türk müziğinden etkilenerek ezgi yazıyorum. Zaman zaman tonal ezgilerle yazmama rağmen, Türk müziği benim için temel oluşturur. Yalnız, Türk müziği denince akla hemen Türk sanat müziği gelebilir. Bana göre Türk müziği, halk müziği, klasik Türk sanat müziği, yerel ve bölge-

Bu farklılıklar, ister istemez, Türk müziğinin batı müziğinden farklı bir çok seslendirme sistemine sahip olması gerektiğinin temel koşullarıdır. Batı müziğinin çok seslendirilmesinde herhangi bir dizideki (majör ve minör) seslerin karakterlerine (yürüyürlük, duruculuk) göre akorlar (uygu) oluşturulmuş ve belirli bir sisteme bağlanmıştır. İşte bu sistematigi gözönünde bulundurarak ve bu alanda birçok araştırma yaparak dizi (makamlar) karakterine uygun bir çok seslendirme (armonize etme) sistemi, ünlü müzikolog ve besteci Kemal İlerici tarafından hazırlanıp, geliştirilmiş ve ilgili çevrelerin hizmetine sunulmuştur.

Türk müziğinin çok seslendirilmesi olgusunun, batı müziği ile farkını ve ayrı bir çok seslilik sistemine sahip olması gerektiğini vurguladuktan sonra, ülkemiz müziğinin çok seslilik durumu, ilgi azlığının nedenleri ve yapılması gerekenler konusunda konuşalım:

YUKSELİR □ Kanunun önemli yanıyapılan bu tür parçalarda, yorum biçimi ve prozodi sorunu, varlığıdır. Yorumla hak getire, söyleyen kişinin hanchesinde, ne idüğü belirsiz, seviyesiz gırtlak nağmeleri ve İstiklal Marşı örneği gibi cümlelerin, kelimenin anlamına bozacak prozodi hataları. Oysa, müzik yapan ve bunları yorumlayan kişilerin çok iyi Türkçe konuşması, çok iyi tonlama yapabilmesi ve kulağının çok iyi olması gerekir. Aynı zamanda, çok iyi şan tekniklerinin olması gerekir. Şan tekniği derken, operada yapılan yorum biçiminde olduğu gibi adam azarlarcaına değil, aksine bu tekniği kendi içinde iyi yorumlayarak türkülerimize, ezgilerimize sevgiyle sokmalıyız. Böylesine gruplar, bir de ezginin içinde veya eşliğinde şiirler okumaktır. Sevdiğiniz, zevkle okuduğunuz şiirler ne hale geliyor, biliyor musunuz. Otur bir otuzbeşlik aç, şiir eşliğinde rakı iç!

Bu konuda gerek yorumlamada, gerek ezgiyle beraber şiir okumada, çok iyi Türkçe konuşmada, gerekse şanda bu alanda iş yapanlara

Hasan Yükselir: “Sözün ya da şiirin ilericiliği müziğin ilericiliğini belirlemez.”

sel özellikler taşıyan ve halk müziği içinde değerlendirilen müziklerdir.

YARIN □ *Neden Türk müziği çok sesliliği, Batı müziği çok sesliliğinden ayrı bir armonik yapıya sahip?*

YUKSELİR □ Türk müziğinin çok seslendirilmesine gelince, ilk önce Batı müziği ile Türk müziğinin birbiriyle olan farklılığını ve neden aynı bir armonize sistemine sahip olması gerektiği hakkında konuşmak gerekir. Bilindiği gibi Batı ve Türk müziğinin genel ve özel dizileri birbirinden farklıdır. Batı müziğinin genel dizisi, oniki eşit aralıktan, Türk müziğinin genel dizisi ise yirmidört eşit olmayan aralıktan oluşur. Dolayısıyla bu genel dizilerden oluşturulan özel diziler de farklılık göstermektedir. Batı müziğinde, farklı karakterde ve yapıda iki özel dizi (majör ve minör) olmasına karşın Türk müziğinde yüzlerce özel dizi (makamlar) vardır. Bu farklılıktan öte, özel dizilerin yapılarından dolayı bunlarla oluşturulan ezgiler de farklılık göstermektedir. Örneğin, majör ve minör bir diziyle yazılmış herhangi bir ezgide durak (karar verici) sesleri dizinin birinci, üçüncü ve beşinci sesleridir. Oysa makamsal olarak oluşturulmuş bir ezgide dizinin genellikle birinci, beşinci, dördüncü durak (karar verici) sesleridir.

Türkiye’de çok sesli müziğe ilgi ve duyarlılık nüfusa oranla çok düşüktür. Örneğin radyo, televizyonda çok sesli müzik yayınlarının azlığı ve Türkiye’de çok sesli müzik yapan kurum ve grupların çok az oluşu, bu görüşü kanıtlamaktadır. Oysa çağın ve kültürlerarası ilişkilerin gereği olarak çok seslilik kaçınılmazdır. Durum böyle olunca, ülkemiz için birinci sıradaki sorun, insanların çok sesliliğe ilgisini artırmak ve duyarlı hale getirmektir.

Tabii ki bu sorun, uzun vadeli bir eğitim sorunudur. Ancak, bu konuda ve kısa vadede yapılması gereken, insanların günlük müzik yaşantılarına çok sesli müzik ne kadar çok sokulabilirse, sorunun çözümü o kadar kolaylaşabilir. Bu konuda, özellikle gerek halk şarkıları söyleyen ve yorumlayan, gerekse eğlence müziği olarak değerlendirilen çeşitli grup ve insanların yaptıkları ürünler de titiz ve Türk müziğini yapılarına uygun çok seslilik düzeninin içinde sunulabilirse, bu sorunun çözümüne katkıda bulunulmuş olunacaktır.

Çünkü insanlar günlük yaşamında sürekli bir biçimde bu tür müzikler dinlerler. Tabii söylediğim, arabesk üreten kişi ve grupların dışında yapılan müzik türleridir. Bana göre, gerçekleştirilmesi gereken önemli olgulardan biri de bu olmamasıdır, bu alanda ürün veren çeşitli gruplar, makamsal bir ezgi yazdıklarında yapılan bir armoni düzenlemesinde tonal akorlar kullanarak arabeske yakın, hatta arabesk türde uyduruk örnekler ortaya çıkarmaktadırlar.

YARIN □ *Müzik-söz ilişkisi üzerine düşünceleriniz neler? Sözün-şiirin müzikle yorumlanması üzerine ne düşünüyorsunuz?*

ölküt olabilecek tek kişi Ruhi Su’dur. Bu işi yapanların büyük bir çoğunluğu, yukarıda da belirttiğim gibi, çok seslilik yapmaktadırlar.

Eğer bu alanda Türk müzik yaşamına çok seslilik alanında birşeyler yapmak istiyorlarsa Türk müziğinin çok seslendirilmesi sistemini öğrenmeleri ve ürünlerini bu biçimde sunmaları, iyi bir şan tekniğine sahip olmaları, çok iyi bir müzik kulağına sahip olmaları, çok iyi diksiyona sahip olmaları gerekmektedir. Bu eksikliklerin giderilmesi için vakit geçmiş değildir.

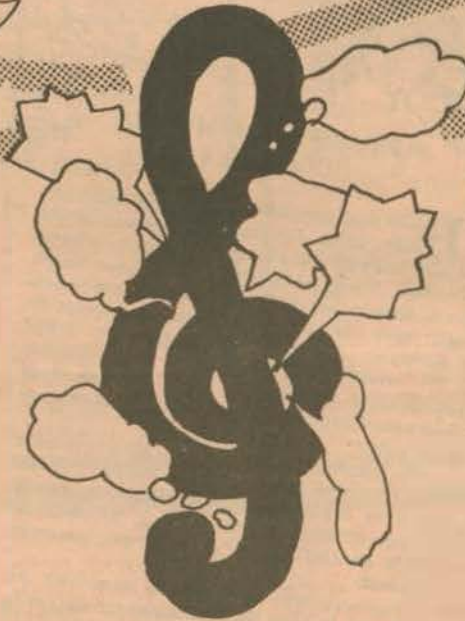
YARIN □ *Türk sazlarıyla batı sazlarının biraraya getirilmesinin çok seslendirmede, müzik eğitiminde etkisi nelerdir?*

YUKSELİR □ Türk sazları ile batı sazlarının biraraya getirilmesinin Türk müziğinin tanıtılması, Türk çalgılarının tanıtılması ve sevdürülmesi, giderek kendini kabul ettirmiş çalgılarının yanında yer alabilmesi gibi çok yönlü yararları vardır. Türk sazları müzik eğitim kurumlarında bilimsel metodlarla batı sazlarıyla birlikte Türk müziği armonize etme sistemiyle beraber öğretilirse, bu alanda Türk çalgılarına geliştirici ve öğretici metodlar yazılırsa ulusal ve giderek evrensel ürünlerin ortaya çıkmasına temel olabilecektir.

YARIN □ *12 Eylül’den sonra klasik müzik konserlerine ilginin artması nasıl bir gelişmeye karşılık geliyor. Bu konser izleme kültürü üzerine ne düşünüyorsunuz?*

YUKSELİR □ Klasik müzik - Türk toplumu ilişkileri, Türkiye’nin siyasi ekonomik yapısı gibi karmaşıktır. Ülkemiz insanların klasik müzik dinleyicisi olabilmesi ancak kişinin ekonomik

ve kültürel yapısıyla yakından ilgilidir. Yoksallık gücü olmayan insanların klasik müzik dinleyicisi olabilmeleri mümkün değildir. Klasik müzikten habersiz olan insanların -ki büyük çoğunluğu habersiz- dinlemek olanağı yoktur. Klasik müzik bilindiği gibi çokseslidir ve geçmişte oldukça eskidir. Bunu, 840 yıllarında Hucbald adlı papazın

"Organum" adlı kitabından öğreniyoruz. İlk önce-leri aynı sesin bir incesi demek olan oktavlarla ya da aynı sesin bir beşlisi olan beşlilerle yapıyor çok seslilik. Birli, üçlü, altılı denilen batı armonisine esas olan çok seslilik başlıyor. Bu dönem 800-1200 yılları. 1200 - 1300'lerden sonra Barok müzik dediğimiz çağları, kontropuontik dönem başlıyor Avrupa'da. İşte biz bu müziğe klasik batı musikisi diyoruz. Burjuva musikisi diye de adlandırılan bu müzik, özellikle Viyana klasikleri denilen Haydn, Mozart, Beethoven ile kişiliğini buluyor. Geçmiş bu kadar zengin bir çok seslilik yaşamış olan ilkelerin müziğe giderek evrensel boyut kazandıran başka ülkelerden alınmış sevilmiş, anonim yapılarında çalgıların gerek çalınma tekniği, gerekse yapısında olağanüstü değişiklikler tanımlanmış bir müzik türü.

Bizim ülkemizin çok sesli müzik geçmişi ise kısa ve gelişmemiştir. Batılılaşma hareketleriyle hemen hemen yaşadadır. Resmi kurumlaşma, 1826'da İtalyan Tipi Bando kurulmasıyla başlar. 1833'te Saray Müzik Mektebi'nin açılması batı musiki öğretiminin başlangıç dönemidir denilebilir.

Bu dönemde sarayda opera, ilk Türk operası Dikran Cuhacıyan'a ait. İttihat Terakki Mektebi ve Güzel Sanatlar kısımlarının açılması 1908-1914 İttihat terakki Mektebi, A. Adnan Saygun'un ilk batı müziği ders aldığı okuldur ve İzmir'de kurulmuştur. 1918'de Saray Senfoni Orkestrası Avrupa turnesine gitmiş, övgüler almıştır Cumhuriyetin ilk yıllarında yurt dışına gönderilen "Türk Beşleri" dediğimiz besteciler var.

Bir yanda, batıda sekizyüzlü yıllarda başlayan çok seslilik, diğer yanda ise 19.yy. da başlayan ve yeni yeni kuramsal düzeyine oturtulmaya çalışılan iki ayrı müzik türü. Birbirleriyle dizi farklılığı olan, bu farklılığın yeni yeni anlaşıldığı ve halen çok seslilik mi, tek seslilik mi tartışmasının sürdürüldüğü bir ülkenin müziğindeki çok seslilik yaşamı da ister istemez güdük kalacaktır. Geçmiş

şin kısa müzik yaşamında olduğu gibi günümüzde bile Türk müziğinin çok seslendirilmesi konusunda yeterli bir senteze ulaşamamıştır. Varolan birleşimin Kemal İlerici'nin Türk müziğinin çok seslendirilmesi üzerine bile gidilmemiş, tartışmalarla yetinilmiştir. Dolayısıyla çok seslilik, ilkelimizde elit insan gruplarının dinlediği (daha çok klasik batık müziği) bir alan olmaktan öbeye gide-lemiştir. Tabi bu konuda eğitim kurumlarının eksikliği, düzensizliği, aynı bir inceleme konusu. 12 Eylül sonrası klasik müzik konserlerine istatistik bilgi olmamasına karşın, ilginç bir artış gözlenmiştir. Burada, dikkat edilmesi gereken bir nokta, konser salonlarının ancak üç büyük kentte olduğudur. Diğer 64 ilin böyle bir olanağı yok. Ol- sa olsa konser salonlarının olduğu illerde sayı artışı var ki, buda Türkiye nüfusunun göre oldukça az bir artış. O zaman soruyu değiştirmek gerekiyor. Üç büyük ilde (Ankara, İzmir, İstanbul) klasik müzik konserlerine ilgi artışı var. Bunun nedeni nedir? Bana göre bu çok küçük bir artış; 12 Eylül'ün kendine bağımlı gençlik yetiştirme politikasıyla yakından ilgili. Yoksa, klasik müzik konserlerini özellikle izlettirmek için yürütülmüş bir

politikadan söz etmek herhalde mümkün değildir. 12 Eylül ideolojisi ile İslamcı akımlar arasında kalmış, ne yapacağını kestiremeyen gençlerin politikasızlığından kaynaklanan ve yine büyük çoğunluğun ekonomik ve kültürel olanakları üst düzeyde olanların oluşturduğu söylenebilir. Bilinçli bir yönelişten söz etmek bana göre zordur.

YARIN □ Sözün-şirin ilericiliği müziğin toplumsal yerini belirler mi?

YUKSELİR □ Müzik- söz ilişkisi sorusunu yukarıda yanıtladığımı sanıyorum. Sözün ya da şiirin ilerici niteliği, müziğin toplumsal yerini belirler mi sorusuna gelince, bir kez tüketici olmayan müziğin toplumsallaşmasından söz etmek, bana göre mümkün değildir. Oysa sözün ya da müziğin ilerici olmadığı fakat paylaşılan müzik türleri vardır. Herhalde soru yanlış soruldu gibi geliyor bana. Soruyu şöyle sorsak, sözün ya da şiirin ilericiliği müziğin ilericiğini belirler mi? Buna verilebilecek yanıt hayır. Sözün ya da şiirin ilerici olmasına rağmen şiire, arabesk türüne çok yakın, ne idüğü belirsiz müzik yazılabiliyor vs. Bunun örnekleri ortada. Bu örnekler baktığımızda, o güzelim şiir mahvolmuş, garip tonlamalarla, garip müzik cümleleriyle kişiliğini, anlamını yitirmiş, ne idüğü belirsiz bir hale gelmiş olarak karşınıza çıkabiliyor. Bunun tek kurtuluş yolu şairlerimizin buna izin vermemesidir. Ayrıca, sözsüz müziğin ilerici mi, gerici mi olduğunun saptanması nasıl olacak?

Şiirin müzikle yorumlanmasına gelince, şiir bazen müziğin öğeleri içinde (melodi-ritm-armonize) olumsuz anlamlar kazanabilir. Örneğin, Nazım'ın "Hava kurşun gibi ağır" dizesinin, hızlı, oynak ritm ve melodiye benzer ezgi ile yorumlamak, herhalde şiire suikast gibi bir şey olur.

Onun için, müzik şiirin anlamını güçlendiriyor ise uygundur ve yorumlanabilir.

YARIN □ Söyleşi için teşekkürler.

YUKSELİR □ Görüşlerinden yararlandığım besteci Muammer Sun'a ve Nedim Yıldız'a teşekkür ederim.

Baski Daily News Web Ofset T~~elephone~~ Tel: 21385 74

GÜN

ÇAĞRI

Behice Boran'ın yaşamı, savaşımlarıyla ilgili fotoğraf, ses ve görüntü bandı, yazı vb. belgeleri; Boran için hazırlanacak yayınlarda değerlendirilmek üzere toplamaya başladığımızı duyururuz.

Ellerinde, bu tür belgelerden bulunanların birer kopyasını adresimize göndermelerini ya da çoğaltamayacak durumda olanların bilgilendirmelerini bekliyoruz.

Çağrımızın kısa zamanda sonucuna ulaşacağı beklentisiyle...

GÜN

Adresiniz: Aemahçe Sokak 14/2,
Sultanahmet, İstanbul
Menekşe Sokak 27/5, Kızılay, Ankara
856.Sokak 4/502, Konak, İzmir

Barış, toplumsal ilerleme ve sosyalizm yolunda 77 yıllık onurlu bir yaşam sonunda, Türkiye İşçi Partisi Genel Başkanı

Sayın

BEHİCE BORAN'ı

yitirdik. Tüm partili arkadaşlarımızın, birlik sürecindeki dostlarımızın acılarını paylaşıyoruz. Yaşamı hepimize örnek olsun. İşçi sınıfımızın, halkımızın başı sağ olsun.

FİDEF Genel Yönetim Kurulu adına
Genel Başkan Hasan ÖZCAN

Yine De Gülümseyerek

Nihat Behram
Yüz Seçme Şiir, 217 sayfa, 1575 lira
Nihat Behram'ın 1980'den sonra ülkemizde ilk kitabı. 20.şilr yılının yüz seçme şiiri.

Dingin ve Kuşkusuz

Kemal Durmaz
Şiirler, 80 sayfa, 735 lira
Yarın dergisindeki şiirlerinden tanıdığınız şairin ilk kitabı.

Güneyde Söyleşiler

Marta Traba
Türkçesi: Gürhan Uçkan
Roman, 202 sayfa, 1260 lira
Latin Amerikanın büyük yazarlarından Traba'nın türkçedeki ilk kitabı. Dikta dönemlerinde Arjantin ve Uruguay'ı anlatıyor.

YARIN YAYINLARI

Tek istekleriniz için ederi kadar posta pulu gönderiniz. 6000 lirayı aşan istekler ödemeli, yüzde 20 indirimli gönderilir. Yayınevimiz Cumhuriyet ve ABC Kulüplerinin üyesidir.

Gençliğin Uluslararası Dayanışmasının Gür Sesi

1944 yılı, dünyadaki direniş hareketleriyle faşizmin ve Alman emperyalizminin yıkılışını ve sonunu getirirken, Ekim-Kasım 1945'te Londra'da toplanan "Dünya Gençlik Konferansı", gençliğin uluslararası örgütlenmesi ve eylemleri doğrultusunda yeni bir dönemin başlangıcını oluşturuyordu.

Konferans, 10 Kasım 1945'te "Dünya Demokratik Gençlik Federasyonu"nun (WFDY) kurulduğunu açıkladı. 63 ülkeden 30 milyon genci temsil eden 585 delege, dünya gençliğinin "Barış" meşalesini yakıyor ve DDGF'nin ilk görevinin, "Dünyoda barış, özgürlük, demokrasi, bağımsızlık ve eşitlik uğrunda çalışmak; bu uğurda birleşmek" olduğunu vurgulayan bir bildiri yayınlıyorlardı. Böylece tarihte ilk kez, çeşitli ideolojik ve politik görüşlerden gençlik ödevleri, demokratik-anti emperyalist bir platformda birleşti ve gençlik hareketinin uluslararası sesini oluşturdu.

Yine 2. Dünya Savaşı sonrasında kurulan "Uluslararası Öğrenciler Birliği", DDGF'nin üyesi olmuş ve bu gençlik örgütü 17 Kasım'ı "Uluslararası Öğrenciler Günü" olarak ilan etmiştir. Böylece 10 Kasım DDGF'nin kuruluş günü de dikkate alınarak, her yıl 10-17 Kasım arasında "Barış ve ulusal bağımsızlık uğrunda mücadele için" dünya öğrenci ve gençlik haftası düzenlenmektedir.

Dünya gençliğinin "uluslararası barış, dostluk ve dayanışma" istemlerine seslenebilmek ve onların akademik-politik hak ve özgürlüklerini,

en gelişkin biçimde kullanabilmelerini sağlamak amacıyla etkinliklerini sürdüren DDGF, aynı zamanda anti-emperyalist, anti-sömürücü bir politikayı da kendine ana hedef seçiyor. Silahsızlanma sorunu nükleer savaş tehlikesine karşı dünyanın dört yanında eylemler düzenliyor. Temmuz, Ağustos 1985'te Moskova'da yapılan 12. Gençlik ve Öğrenci Festivali, katıldığı somut etkinliklerden yalnızca birisi. Bunun yanı sıra DDGF'nin

düzenlediği uluslararası gençlik konferansları arasında, "Hint Okyanusu'nu barış, güvenlik ve işbirliği bölgesi haline getirmek" üzere Madras'ta 1976'da yapılan konferans, "Avrupa Gençlik ve Öğrenci Silahsızlanma Konferansı (Budapeşte, 1978)", "Dünya Barış, Detant ve Silahsızlanma Oturumu (Helsinki, 1981)" vb. yer alıyor.

Bugün 134 ülkeden 300'ün üzerinde gençlik örgütü DDGF'nin üyesidir ve 200 milyondan fazla genç bu örgütlerde temsil edilmektedir. Birleşmiş Milletler de içinde olmak üzere, birçok uluslararası örgütü desteklediğini alan bu kuruluş, demokratik doğasının bir sonucu olarak, uluslararası demokrasi mücadelesi içinde giderek daha çok prestij kazanıyor ve gücünü artırıyor.

DDGF kuruluşunun 42. yılında, gençliğin sosyal-ekonomik-kültürel sorunlarına çözüm bulabilmek ve onların "dünya barışı, toplumlararası dostluk ve anlayış" ideallerini yükseltmek üzere, 10-17 Kasım "Dünya Gençlik ve Öğrenci Haftası" için "demokratik dayanışma" etkinliklerine hazırlanıyor.

Biz de bu sayımızda, DDGF'nin kuruluşunun 42. yılını kutlarken, milyonlarca genci bağrında barındıran gençlik örgütlerinin evrensel bir platformda düzenlediği bu etkinlikleri tüm gücümüzle destekliyor; gençliğin uluslararası dayanışmasının en somut örneklerinden biri olan "Dünya Gençlik ve Öğrenci Haftası"nı coşkuyla selamlıyoruz.